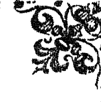
March 1930.

THE

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES,

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

NO. 387.

न्यायलीलावती

श्रीवल्लभाचार्य्यविरचिता

श्रीभगीरथठक्कुरकृतविवृतिसनाथेन श्रीवर्धमानोपाध्यायकृत-
प्रकाशेन समुद्भासिता
श्रीशङ्करमिश्ररचितकण्ठाभरणेन च समन्विता ।

काशीहिन्दुविश्वविद्यालयाध्यापकेन
पण्डितश्रीहरिहरशास्त्रिणा
टिप्पण्यादिभिः सम्पादिता ।

NYĀYA LĪLĀVATĪ

BY

VALLABHĀCHĀRYYA

With the commentaries of Vardhamānopādhyāya,
S'añkara Miśra and Bhagīratha Ṭhakkura.

Edited by Pt. Harihara S'āstrī,
Lecturer, Benares Hindu University.

FASCICULUS IV-४.

PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY,
CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES OFFICE,
Vidya Vilas Press, North of Gopal Mandir, Benares.

1929

॥ श्रीः ॥

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभिः सुसंस्कृता ।
सुवर्णाऽङ्कितभव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ।
रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥
स्तबकः—३८७

*Printed by Jai Krishna Das Gupta
at the Vidya Vilas Press, Benares.*

Agents:

1 Otto Harrassowitz, Leipzig:
GERMANY.

2 Arthur Probsthain,
Oriental & Foreign Bookseller,
LONDON.

3 The Oriental Book-supplying Agency,
POONA.

तस्याणुत्वात् । न च कालकृतपरत्ववैलक्षण्यादस्य दिक्कृतत्वम् । कालजन्यत्वेन तद्वैलक्षण्यसिद्धेः(१) । स्वरूपवैलक्षण्यस्य [च]

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

तस्याणुत्वादिति । तथा च मनसि बाध एव, कुतः सिद्धसाधनमिति भावः। आनन्त्यापत्तिपराघाताद्दिक्सिद्धिरेव नास्तीति येन पूर्वपक्षः कृतः स दिक्सिद्धौ सिद्धान्तिनो मतमाशङ्क्य निराकरोति—न चेति। अस्येति। संयुक्तसंयोगभूयस्त्वगोचरापेक्षाबुद्धिजन्यपरत्वस्येत्यर्थः । तथा च दिक् कालभिन्ना विलक्षणपरत्वजनकत्वादिति भावः । अत्राह—कालेति । कालाजन्यत्वेन यदि वैलक्षण्यमभिमतं तदा स्वरूपासिद्धिः दिक्कृतत्वेनाभिमतस्यापि परत्वस्य कालजन्यत्वात् कालस्य सर्वोत्पत्तिमत्कारणत्वात् । अथ दिक्कृतत्वमेव वैलक्षण्यं तदान्योऽन्याश्रय इति भावः । ननु दिशः कालभेदसाधने परत्वयोः स्वरूपभेद एव हेतुरत आह—स्वरूपेति । एवं सति कालकृतानामपि

न्यायलीलावतीप्रकाशः

.ति। कस्यचिन्मतमाशङ्क्य निराकरोति—न चेति । अस्येति । संयुक्तसंयोगभूयस्त्वगोचरापेक्षाबुद्धिजन्यदिक्कृतपरत्वस्येत्यर्थः । वैलक्षण्यासिद्धेरिति । कालस्य तत्रापि कारणत्वादित्यर्थः । स्वरूपवैलक्षण्यस्येति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

धेन तत्र चित्रस्पर्शस्वीकारात् । केचित्तु नित्यं सर्वदा स्पर्शशून्यद्रव्यत्वादित्यर्थः। तथा च स्पर्शात्यन्ताभावद्रव्यत्वादित्यर्थो लभ्यते। तेन स्पर्शप्रागभाववत्यनुत्पन्नचतुष्टे न व्यभिचारः । न च द्रव्ये क्षणिकताया अस्वीकारादुत्पत्त्युत्तरक्षणे उत्तरापेक्षाबुद्ध्या चतुष्टापादानान्न तत्र व्यभिचार इति वाच्यम्, असमवायिकारणत्वैकत्वस्य द्वितीयक्षणे उत्पत्त्या तत्क्षणे चतुष्टानुत्पत्तेस्तृतीयक्षणे च द्रव्यनाशस्यापि सम्भवादित्याहुः । अत्र समवायाधिकरणैकत्वेनैव हेतुत्वं लाघवान्न तु सकलस्वाश्रयवृत्त्येकत्वेनेति व्यक्त्यन्तरावृत्त्येकत्वादेव तत्र चतुष्टोत्पत्तिर्द्वितीयक्षणे भवतीति दूषणमाहुः । तच्चिन्त्यम् । तन्निष्ठचतुष्टं प्रति तदेकत्वेन कारणत्वादन्यथा तत्र चतुष्टोत्पत्तौ नियामकाभावादिति दिक् । कस्यचिदिति । कालकृतपरत्वविलक्षणपरत्वकारणत्वेन

---

(१) कालाजन्यत्वेन वैलक्षण्यासिद्धेः ।

कालकृतेना(१)परत्वेन व्यभिचारात् । विलक्षणदेशकालव्यवहारबलेन दिक्कालभेदकल्पनेति [तु] न वाच्यम् । व्यवहारविषयभेदे प्रत्ययं(२) विना विचित्रव्यवहारस्यैवानुपपत्तेः । अज्ञाते (३)व्यवहाराभावात् । व्यवहारविषयभेद[परि]ज्ञानं च न प्रत्यक्षात् तयोरतीन्द्रियत्वात् । नानुमानात् । तेषां दूषितत्वात् । न व्यवहारादितरेतराश्रयात् । तत्परिज्ञाने हि तद्यवहर्तव्यता (४)तद्यवहारे च तत्परिज्ञानमिति । अत्रोच्यते(५) । विवादाध्यासि-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

परत्वानां स्वरूपवैलक्षण्यसत्त्वाद् व्यभिचार इत्यर्थः । अपरत्वेनेत्युपलक्षणपरं परत्वान्तरेणापीत्यर्थः । ननु सर्वसाधारणदेशकालव्यवहारबलादेव कालदिशोर्भेदसिद्धिरित्याशङ्क्य निराकरोति—विलक्षणेति । व्यवहारो हि शब्दप्रयोगस्तस्य च वैलक्षण्यं विलक्षणविषयज्ञानाधीनं तदेव च न सिद्धमित्याह—व्यवहारेति ।

ननु व्यवहर्त्तव्यभेदज्ञानाधीन एव व्यवहारभेदः स्यादित्यत आह—तेषामिति । पूर्वापरादिप्रत्ययानां दूषितत्वादुपाधिनैवान्यथासिद्धेरित्यादिनेत्यर्थः । ननु व्यवहारभेदाक्षिप्तेनैव व्यवहर्त्तव्यभेदज्ञानं स्यादित्यत आह—न व्यवहारेति । 'अत्रोच्यते' एवं सत्यनेकदिक्कल्पनापत्तिरिति यत् पूर्वपक्षितं तत्र उच्यते इत्यर्थः । क्वचित् पाठः—अथ वेति । दिगानन्त्यं यदेकदेशिनोक्तं तत्रापरितोषात् पक्षान्तरमिदमुच्यत इत्यर्थः । विवादाध्यासितानीति दृष्टान्तलाभार्थं तद्व्यावर्त्तनाय अन्यथाऽ-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

व्यक्तिभेदरूपस्येत्यर्थः । अपरत्वेनेत्युपलक्षणं परत्वान्तरेणापीति द्रष्टव्यम् । तेषामिति । परत्वापरत्वाचिराक्षिप्रप्रत्ययादीनां लिङ्गानामित्यर्थः । स्वाभिमतं दिगनुमानमाह—अथ वेति । एकदेश्यनुमानापेक्षया

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दिशः सिद्धिरिति मतं तन्निराकरणेन च मदुक्तमेवैतत्साधनं सम्यक्, न त्विदमित्युक्तम् । उपलक्षणमिति । एतच्च स्वरूपवैलक्षण्यपदस्य व्यक्ति-

---

(१) ०ण्यस्याकालकृतेनाप० । (२) ०यभेदप्रत्ययं वि० ।
(३) अज्ञातव्यव० । (४) तयोर्व्यव० । (५) अथ वा ।

तानि कर्माणि (१)निरवयवेन्द्रियग्राह्यविशेषगुणवज्जातीय (२) वर्जितसाधारणद्रव्याधिकरणजन्यानि कार्यत्वात् अभिन्नतन्तुहेतुकद्रव्यगुणकर्मवत्। न च शब्दसुखादिभिर्व्यभिचारः। एवम्भूताधारजन्यत्वेन तेषामपि पक्षत्वात्(३)। विशेषगुणाधार(४)जन्य-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

नुपसंहारितापत्तेः। निरवयवेन्द्रिये श्रोत्रमनसी तद्ग्राह्यो यो विशेषगुणजातीयः शब्दज्ञानादिस्तद्वर्जितं तच्छून्यं यत् साधारणं द्रव्यं तदेवाधिकरणं तजन्यानीत्यर्थः। अत्र दृष्टान्तः साध्यविकलो माभूदत उक्तं निरवयवेन्द्रियेति। वर्ज्जितपर्य्यन्तविशेषणमहिम्ना आकाशात्मभ्यामन्यथासिद्धिनिरासः। जातीयपदमीश्वरात्मनोऽन्यथासिद्धिवारणाय तस्यापि मनोग्राह्यजातीयगुणवत्त्वात्। असमवायिकारणैरन्यथासिद्धिवारणाय साधारणेति। द्रव्यपदं च द्रव्यत्वेन दिक्सिद्ध्यर्थम्। ननु निरवयवेन्द्रियग्राह्यविशेषगुणवदात्माकाशाभ्यां जन्येषु शब्दसुखादिषु व्यभिचार इत्यत आह—न चेति। तेषामपि दिग्जन्यत्वात् साध्यसत्त्वात्। शब्दसुखादीनां विशेषगुणवदाधारजन्यतया तद्रहिताधारजन्यत्वं बाधितमिति शङ्कते—विशेषगुणवदिति। निरवयवेन्द्रियग्राह्यविशेषगुणवदित्यर्थः। उभयजन्यत्वसम्भवान्न बाध इति

न्यायलीलावतीप्रकाशः

विकल्पः, अत एवात्रोच्यत इति क्वचित्पाठः। पूर्वोक्तानुमाने दिगनेकत्वसाधकेऽपरितोषादिदानीं दिशि प्रमाणमुच्यत इत्यर्थात्। विवादाध्यासितानि दृष्टान्तेतरद्रव्यगुणकर्माणीत्यर्थः। निरवयवेत्यादिना आकाशात्मव्यवच्छेदः। जातीयपदमीश्वरेणान्यथासिद्धिवारणार्थम्। ननु साधारण्यं सकलकार्यापेक्षया वा पक्षापेक्षया वा उभयथापि दृष्टान्तासिद्धिः। मैवम्। साधारणपदेन पक्षधर्मतावलाद्विवादाध्या-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

भेदार्थकत्वे। यदि च वैजात्यं तदर्थस्तदा यथाश्रुतमेव सुस्थम्।

अपरितोषादिति। तद्बीजं तु गौरवमेव अनेकत्वबुद्धेरुपाधिभिरेवोपपत्तेः।

साधारणपदेनेति। साधारणशब्दस्य स्वशब्दादिवत् सम्बन्धिशब्दतया

---

(१) कार्य्याणि। (२) ०णजातीयव०। (३) भत्पक्ष०त्वात। (४) ०गुणवदाधारज०।

त्वेन न तद्रहिताधारजन्यतेति चेन्न, घटादावसर्वज्ञकर्तृपूर्वकत्वेन(१) सर्वज्ञकर्तृपूर्वकतावदविरोधात् । अत एवात्रात्मनि ज्ञानम्, इह नीले नीलत्वम्, इह कर्मणि चलनत्वम्, इह तमसि(२) खद्योत इत्यभिन्नाकारमाधारत्वमवभासते । असम्बद्धं कथमिदमवच्छेदकमिति चेन्न, समवायवत्स्वभावप्रत्यासत्तिबलेनैवोपपत्तेः ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

दृष्टान्तेन समर्थयति—घटादाविति । आधारस्य साधारणत्वं दर्शयितुमाह—अत एवेति । न च कालेनान्यथासिद्धिः, इह काले संयोग इति प्रतीत्या कालाधारकस्यापि देशाधारकत्वेन प्रतीतेः । इहेदानीं जातो नष्टश्चेति प्रतीतिबलात् कालभिन्नाधिकरणसिद्धेः देशोऽपि दिग्विशिष्टो भूतलादिस्तदाधारता च दिगाधारतामादायैवेति भावः । नन्विहात्मनि ज्ञानमित्यादावात्मासम्बद्धाया दिशः कथमवच्छेदकत्वमित्याह—असम्बद्धमिति । प्रतीतिबलात् स्वभावसम्बन्ध एव कल्पनीय इत्याह—समवायवदिति । तथा चेहात्मनीत्यादौ सर्वत्र दिग्विशिष्टमेवेदंपदार्थः । इहेदानीं घट इतिप्रत्यक्षविषयतया दिशः प्रत्यक्षता-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

सितकार्यप्रतियोगिकस्यैकस्य कारणस्य सिद्धेः । न च कालेन सिद्धसाधनं इहात्मनि ज्ञानमितिवदिह देशे संयोग इति कालभिन्नत्वेनैवाधारस्य दिशः प्रतीतेः । अत एवेति । न च साक्षात्कारविषयत्व-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

समभिव्याहृतपरतया पक्षधर्मताबलादभिमतविशेषसिद्धिरित्यर्थः । यद्यप्यनुमाने शब्दमहिमा न प्रयोजकस्तथापि प्रतिज्ञायामाकाङ्क्षाबललभ्योऽर्थोऽन्वयिनि प्रतीत्यनुपपत्त्या सिध्यतीति प्रदर्शनार्थं तदुपन्यास इति भावः । वस्तुतः साधारणपदत्यागेऽपि लाघवादेकैव दिक् सिध्यति । ग्रन्थोऽपि तादृशसिद्धेः साधारणपदेनोक्तत्वादित्येवं योज(नी)या पक्षधर्मताबललभ्यसाध्यप्रदर्शनमेव मूले साधारणपदेन कृतमित्यर्थको द्रष्टव्यः । एवं च दृष्टान्तेऽभिन्नपदमविवक्षितार्थमिति ध्येयम् । इहेति । तथा च कालभिन्नत्वमधिकरणे विशे-

---

(१) पूर्वकत्वे स० । (२) नभसि ।

नन्वेवं सति प्रत्यक्षादिकं स्यात् । न स्यात्, अनुमानपारतन्त्र्येण तत्प्रवृत्तेः(१) । व्यवसाय[स्य]पारतन्त्र्येण परमाण्वादिषु

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

पत्तिरित्याह—नन्विति । अनुमानेति । विशिष्टप्रत्यक्षेऽपि विशेषज्ञानमात्रं तन्त्रं तच्चानुमानिकमेवेत्यर्थः । अनुमेयस्यापि प्रत्यक्षविषयतायां दृष्टान्तमाह—व्यवसायस्येति । परमाणुमहं जानामीति साक्षात्कारेऽनुमित

न्यायलीलावतीप्रकाशः

मिदंशब्दार्थो दिक् चाप्रत्यक्षेतीहेत्यत्र न दिशो भानमिति वाच्यम्, साक्षात्कारविषयत्वस्येदंशब्दप्रयोगाहेतुत्वात् । अन्यथाऽयं साक्षात्कृत इत्यत्र पौनरुक्त्यापत्तेः विशिष्टाधारतायां चावच्छेदकस्याप्याधारतेति दिशोऽप्याधारतासिद्धिः । यद्वा इहेत्यनुगतधीकारणतया दिशः सिद्धिः । न चात्मनैवानुगतेन सा स्याद् दिग्विशिष्टस्येदमर्थत्वात् इहात्मनीत्यपि प्रतीतेः । कर्मणि चलनत्वमिति कार्यदृष्टान्तेनाकार्येऽप्यधिकरणमेकं साध्यमित्यभिप्रेत्याकार्यमप्युदाहृतम् । अनुमानेति । विशिष्टज्ञाने विशेषणज्ञानं कारणं तच्चान्यकरणजज्ञानसाधारणमित्यर्थः । व्यवसायेति । परमाणुमहं जानामीत्यनुव्यवसाये

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

षणं साध्ये कर्त्तव्यं विपक्षबाधिका चेयं प्रतीतिरिति भावः । नन्विहेति प्रतीत्या दिग्विशिष्टसमवायादेराधारता विषयीक्रियते न तु दिश इत्यत आह—विशिष्टेति । विशेषणतायां बाधकं सत्येवोपलक्षणत्वस्वीकारादिति भावः । प्रतीतिविषयतया दिशं साधयित्वा तत्कारणतया तां साधयति—यद्वेति । इहात्मनीति । तथा च त्वन्मते पौनरुक्त्यं स्यादिति भावः । यद्यपि इह दिशीत्यपि प्रतीतेस्तुल्यमिदं दूषणं दिश्यामस्तथापि इहेत्यनेन साक्षादुपाधीनामेवाधारता प्रतीयते तदाधारता च परम्परासम्बन्धनिर्बाह्येति तद्घटकत्वेन दिशोऽपि तत्र चात्मनो घटकत्वेऽतिप्रसङ्गो दिशस्तु धर्मिग्राहकमानेन नियताधिकरणतानियामकतयैव सिद्धेर्न स प्रसङ्ग इत्यत्र तात्पर्यम् । अकार्यमपीति । यद्यपीह नीले नीलत्वमित्यत्रैवेदं वक्तुं युज्यते तथापि तत्र नीलपदस्य द्रव्यपरतया नीलत्वपदस्य च तद्धर्मनीलरूपतया-

(१) प्रत्यक्षप्रवृत्तेः ।

मनःप्रवृत्तिवत् घ्राणजसुरभिज्ञानपारतन्त्र्येण त्वगिन्द्रियस्य गन्धे प्रवृत्तिवत् [वा]। अप्रतिसंहितानुमानानामपि इहेतिमतिदर्शनान्नैव-मिति चेन्न, देहे. ज्ञानसुखादिप्रतीतावभ्यस्तत्वेन प्रतिसंहितेऽपि लिङ्गेऽप्रतिसन्धानात्(१)। एवं कालोऽपि सर्वत्रा(२)भिन्नाकारवर्तमानप्रत्ययवेद्यः। अस्तित्वं वर्तमानत्वमिति चेन्न, तद् [हि] वस्तूनां [स्व]रूपं वा सत्तासामान्यं वा। नाद्यः। भिन्नेष्वभिन्नावभासानुपपत्तेः। नेतरः। अभावे सामान्ये [ऽपि] च वर्तमानप्रत्ययात्। अनुत्पन्नप्रध्वंस[त्व]मसत्प्रागभावत्वं च वर्त्तमानत्वमि-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

स्यापि परमाणोः प्रवेशदर्शनादित्यर्थः। *घ्राणेति। घ्राणोपनीतस्यापि सौरभस्य स्पार्शनप्रत्यक्षे भानवदित्यर्थः। ननु यदि नाध्यक्षा दिक् तदानाकलिततल्लिङ्गानां तद्धीर्न स्यादित्याह—अप्रतीति। लिङ्गप्रतिसन्धानमस्त्येव किन्तु अभ्यस्ततया तदप्रतिसन्धानभ्रम इति दृष्टान्तेन द्रढयति—देह इति। परदेहे यथायं सुधीर्ज्ञानवानित्याद्यनुमानमभ्यस्तलिङ्गानां लिङ्गाप्रतिसन्धानाभावादित्यर्थः। कालसिद्धौ पूर्वसूचितमभिनवं पन्थानमाह—एवमिति। घटो वर्त्तते पटो वर्त्तत इत्यनुगतवर्त्तमानप्रत्ययस्य यो विषयः स एव काल इत्यर्थः। स चाप्रत्यक्षोऽप्युपनीत एव भासत इति भावः। अन्यथासिद्धिं निरस्यति—अस्तित्वमिति। अभाव इति। तस्य सत्ताभानसामग्रीविधुरत्वादिति भावः। अनुत्पन्न-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

ज्ञानलक्षणप्रत्यासत्त्या परमाणुरपि भासत इत्यर्थः। देह इति। परस्य देहे ज्ञानसुखादिकमनुमायायं गौरः सुखी ज्ञानवानिति यथा लिङ्गप्रतिसन्धानेऽपि तदप्रतिसन्धानाभिमान इत्यर्थः। चिरन्तनप्रमाणा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

ऽप्युदाहरणत्वं भवेदिति निःसन्दिग्धाकार्यस्थलमागत्योक्तम्। स्वशरीरावच्छिन्नज्ञानस्य प्रत्यक्षत्वात् विशेषपरतया व्याचष्टे—परस्येति।

---

(१) ०ङ्गेऽप्रतिसंहिताभिमानात्। ०सन्धानाभि०। (२) सर्वाभिन्नाकार०।

ति चेन्न, ध्वंसप्रागभावनिवृत्ते(१)र्वस्तुस्वभावत्वेन व्यावृत्तत्वादनुगतावभासाविषयताविरोधात्। अथ(२)क्रियाजननयोग्यत्वमिति चेन्न, तदपि वस्तुस्वरूपमेव। तच्च व्यावृत्तमनुवृत्तं वा। तत्राद्ये(३) अभिन्नावभासाविरोधोऽन्यत्र जातित्वापत्तिः [त्तेः]। कार्योपहितं स्वरूपमिति चेन्न, अननुसंहितकार्यान्वयव्यतिरेकस्यैव नीलादिष्वभिन्नावभासदर्शनात्।

किं च जनकत्वं जननानुकूलसहकारित्वं(४) वा तत्स्वरूपं(५) वा। नाद्यः। सहकारि[वि]रहितेष्वपि वर्तमानप्रत्ययात्। नेतरः।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

प्रध्वंसत्वमिति। व्योमादीनामिति(६)। व्योमादीनामपि वर्त्तमानत्वव्यवहारसाधारणोऽयं धर्म्म इति भावः। स्वरूपयोग्यत्वमादाय शङ्कते—अथ क्रियेति। अवर्त्तमानदशायां तदनुपपत्तेरिति भावः। जातित्वापत्तेरिति। तथा चाभावसामान्ययोर्वर्त्तमानव्यवहारानुपपत्तेरिति भावः। सहकारियोग्यत्वमादाय शङ्कते—कार्य्येति। अननुसंहितेति। अननुसंहितोपाधेरुपहितवर्त्तमानप्रत्ययानुदयप्रसङ्गादित्यर्थः। शङ्कितमेव द्वयं दूषणं स्फुटयितुं पुनः शङ्कते—किं चेति। सहकारीति। यद्यपि यावत्सत्त्वं सहकारिसत्त्वं वस्तूनां तथापि तदप्रतिसन्धानेऽपि वर्त्तमानप्रत्ययादिति

न्यायलीलावतीप्रकाशः

दभिनवं प्रमाणमाह—एवमिति। अभिन्नेत्येकेत्यर्थः। जातित्वापत्तिरिति। तथा चाभावसामान्ययोर्वर्त्तमानताव्यवहारो न स्यादित्यर्थः। कार्योपहितमिति। पूर्वं स्वरूपयोग्यतामादाय शङ्कितमिदानीं तु सहकारियोग्यतामादायेत्यपौनरुक्त्यम्। स्वरूपं वेति। न च भिन्नेष्वभिन्नावभासानुपपत्तेरित्यनेन गतार्थता स्वप्रतियोगिकान्योन्याभावानधिकरणत्वस्य स्वरूपत्वात्। सहकारिविरहितेष्विति। यद्यपि यावत्सत्त्वं

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्वप्रतियोगिकेति। तथा च तद्व्यक्तित्वं स्वरूपत्वं इह तु तन्नियते धर्मा-

---

(१) ०भावव्यावृत्तेर्वे०। (२) अथ क्रियाज०।
(३) आद्ये। (४) ०रिमत्त्वं वा। (५) स्वरूपं वा।
(६) एतत्प्रतीकानुसारी पाठ आदर्शभूतेषु मूलग्रन्थेषु न दृश्यते।

अतीतानागतेष्वपि(१) वर्तमानप्रत्ययप्रसङ्गात्। तेषां स्वरूपतोऽयोग्यत्वे तत्र कारणत्वनिश्चयस्य भ्रान्तत्वप्रसङ्गात्। प्रमाणवेद्यत्व तदिति चेन्न, अतीतेष्वपि(२) वर्तमानावभासापत्तेः। ततः समवायवदेकं वर्तमानं यदवच्छेदकं स कालः। न चैवमतीतानागतावभासबलेनातीतानागतपदार्थवेदनप्रसङ्गः। प्राक्प्रध्वंसाभावोपाधि-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

भावः। अतीतेति। अतीतानागतयोरपि स्वरूपं स्वरूपमेवेत्यर्थः। यद्यपि यथा तयोः स्वरूपं तथा सामान्यतो वर्त्तमानत्वमपि तथापि तयोर्वर्त्तमानत्वप्रतीत्यनुदयादिति भावः। तेषामिति। अतीतानागतानामयोग्यत्वे तत्रेष्टसाधनताज्ञानाधीना प्रवृत्तिर्न स्यादिति भावः। अतीतेष्वपीत्युपलक्षणं अनागतेष्वपीति द्रष्टव्यम्। यदवच्छेदकमिति। घटादौ यद्विशेषणमित्यर्थः। समवायवदिति। दृष्टान्तेन कालविशिष्टप्रतीतिरपि स्वरूपसम्बन्धाधीनैवेत्युक्तम्। ननु यथा वर्त्तमानप्रत्ययः कालाधीनस्तथा अतीतानागतप्रत्ययावपि अनुगतद्रव्यद्वयाधीनौ स्यातामित्यत आह—न चैवमिति। घटादेः प्रागभावकाल एवानागतकालो

न्यायलीलावतीप्रकाशः

किञ्चिज्जननात् सहकारिविरहो न कदापि तथापि सहकारिसाहित्यानभिसन्धानेऽपि वर्त्तमानप्रत्ययान्न तदेव वर्त्तमानत्वमिति भावः। अतीतेति। स्वरूपाप्रतिसन्धानेऽपि वर्त्तमानप्रत्ययादित्यर्थः। सामान्यतस्तयोरपि वर्त्तमानत्वादिदानीन्तनवर्त्तमानत्वस्य चानिर्वचनाद् यथाश्रुतस्यानुपपत्तेः। तेषामिति। तथा चेष्टसाधनताज्ञानाभावाद् बहुवित्तव्ययायाससाध्ये प्रवृत्त्यभावापत्तेरित्यर्थः। समवायवदित्यनेन सम्बन्धान्तरनिरासः। 'अवच्छेदकं' विशेषणम्। यद्यपि वर्त्तमानत्वं

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

न्तरमित्यपौनरुक्त्यमिति भावः। स्वरूपेति। निरुक्तस्वरूपत्वाप्रतिवध्यानेऽपीत्यर्थः। यथाश्रुतार्थत्यागे हेतुमाह—सामान्यत इति। समवायवदिति। यथा समवायः स्वरूपेणैवावच्छेदकः तथा वर्त्तमानाख्यकालोऽपीति भावः। यद्यपीति। तथा च किं विशेषणत्वविवक्षया विशेषो(३)पलक्षण-

(१) ०तेषु व०। (२) अतीतानागतेष्वपि व०। (३) विशेषणोपलक्षणम्।

वशेनैव तदुपपत्तेः। विवादाध्यासितान्यव्यापकद्रव्याणि युगपद्विशेषगुणशून्यैकद्रव्यसंसर्गीणि द्रव्यत्वात् आत्मवत् [इति] दिक्।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

भविष्यतीति प्रत्ययालम्बनः प्रध्वंसावच्छिन्नश्च काल आसीदिति प्रत्ययालम्बनः नित्येषु चातीतानागतव्यवहारो नास्त्येव वर्त्तमानव्यवहारस्तु तत्रापीति भावः। येनानुमानेनोपनीतः कालः प्रत्यक्षे भासते तदाह—विवादाध्यासितानीति। दिङ्मात्रसम्बद्धानि दिग्भिन्नविशेषगुणशून्यद्रव्यसम्बद्धानि वेति विवादाध्यासितानीत्यर्थः। अत्र संसर्गिणीति यदि संयुक्तानीति साध्यं तदाऽव्यापकत्वेन द्रव्यानि विशेष्यानि। अन्यथा व्योमादावपि वर्त्तमानप्रत्ययदर्शनात् स्वरूपसंसर्गस्तत्रापीति विशेषणमनर्थकम्। एवं च द्रव्यानीत्यपि न तथा प्रयोजनवत् पदार्थमात्रस्यैव संसर्गित्वात्। सर्वत्र वर्त्तमानादिप्रत्ययदर्शनात् दिग्भिन्नत्वेन साध्यं विशेष्यं व्यापकानां मनःसंयुक्तत्वेनैव दृष्टान्तता। अव्यापकानां द्रव्याणां पक्षधर्म्मताबलात् दिग्भिन्नं विशेषगुणशून्यं यदेकं द्रव्यं कालस्तत्संयुक्तत्वं सिध्यतीति भावः। वस्तुतस्त्वात्मभिन्नाः सर्वे पदार्थाः दिग्भिन्नविशेषगुणशून्यैकद्रव्यसंसर्गिणः पदार्थत्वादात्मवदित्यत्र तात्पर्यम्। सर्वत्र यौगपद्यवर्त्तमानादिप्रत्ययानां कालनिबन्धनानां दर्शनात्।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

कालस्वरूपमेव तदवच्छेदोऽपि वस्तुकालाभ्यां नातिरिच्यते। न चैवमतीतमपि वर्त्तमानं स्यात् सामान्यत इष्टत्वात्। तथापीदानीं वर्त्तत इत्यतीतेऽपि प्रयोगः स्यादिति भावः। अनुमानोपनीतः कालः प्रत्यक्षे भासत इति कालसाधकमनुमानमाह—विवादेति। दिगन्यत्वेन साध्यविशेषणान्न सिद्धसाधनं अव्यापकद्रव्यमात्राभिधाने च मनःसंयोगेन

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

साधारणोपरञ्जकत्वमात्रपरतयैवावच्छेदकपदार्थः कुतो न व्याख्यातः। अतीतादौ वर्त्तमानत्वप्रत्ययापादने चेष्टापत्तिरेवेति भावः। तथापीति। तथा चोपलक्षणत्वेऽतीतेऽपि तथा शब्दप्रयोगापत्तिरिति भावः। तस्मात्तदा प्रयोगाधिकरणकालविशिष्टत्वं तत्कालीनतत्पद प्रयोगोपाधिः। तत्कालीनयच्छब्दादिप्रयोगे तत्तत्कालीनबुद्धिवि-

सुखोपादानमितरेभ्यो भिद्यते सुखोपादानत्वात्। न यदेवं

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ईश्वरस्य साधितत्वात् संसारिणमधिकृत्याह—सुखोपादानमिति। अत्रेतरपदेन ईश्वरोऽपि विवक्षितः। तेन न हेतोः सपक्षाद्व्यावृत्तिः, ईश्वरस्यापि विपक्षत्वात्। आत्मत्वावच्छेदेन इतरभेदो ज्ञानवत्त्वेनैव साध्य इति हृदयम्। सुखं क्वचिदाश्रितं गुणत्वादिति सामान्यतोदृष्टात् परिशेषसहायात् सुखोपादानं सिद्धं तस्येतरभेदः साध्य इति नाश्रयासिद्धिः। सुखस्य रूपादिपञ्चस्कन्धनिबन्धनं तदुपादानकत्व·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

सिद्धसाधनं स्यादिति विवादाध्यासितानीत्युक्तम्। ननु विशेषगुण· शून्यैकैकद्रव्यसंयोगित्वे साध्ये सिद्धसाधनम्, एकमात्रसंसर्गित्वे च सा ध्येऽप्रसिद्धविशेषणत्वम्। अत्राहुः। तन्त्वनाश्रितानि कार्याणि तन्त्वा श्रितकार्याधिकरणजन्यानि कार्यत्वात्सम्प्रतिपन्नवदित्यत्र तात्पर्यात्।

ईश्वरात्मनो भेदस्य पूर्वोक्तत्वात्संसारिणं पक्षीकृत्याह—सुखोपादा·

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

षयतावत्। विशिष्टं चातीतत्वादिदशायां नास्ति विशेष्याभावात्। उपलक्षणता तु विशेष्यात्ययेऽपि विशेषणात्यय इवाविरुद्धेति तात्पर्यम्। विवादाध्यासितानीति। एवञ्च मनोऽसंसर्गीणीत्यर्थः। ननु विशेषगुणेति। न च सिद्धसाधनं मनसैवाभिमतं तच्च मनःसंसर्गर· हितस्यैव पक्षतया युक्तमिति वाच्यम्, मनःसंसर्गराहित्यस्यैव पक्षता· वच्छेदकतायामज्ञानरूपाश्रयासिद्धिः। तन्निश्चायकाभावादेकमनःसं· सर्गराहित्यस्य च तथात्वे मनोऽन्तरसंसर्गमादाय सिद्धसाधनम्। न च विशेषगुणशून्यादिगन्यद्रव्यसंसर्गित्वमात्रमेव साध्यं लाघवा· च्चैककालसिद्धिरिति वाच्यम्, नानात्वेऽपि मनसां क्लृप्तत्वेन एक· त्वलाघवस्याकिञ्चित्करत्वादिति भावः। तन्त्वनाश्रितानीति। पक्षभिन्न· स्यैव दृष्टान्तत्वं पक्षतावच्छेदकेऽपि चांशतः सिद्धसाधनमिति पक्षविशेषणम्। कार्याधिकरणमात्मापीति तज्जन्यत्वेनार्थान्तरमिति त· न्त्वनाश्रितत्वं कार्यविशेषणम्। अव्यासज्यवृत्तित्वमपि कार्यविशेषणम· तो न संयोगमादायोक्तदोषतादवस्थ्यम्। दिगन्यत्वमप्याधिकरणविशे· षणमतो न सिद्धसाधनम्। न च तन्तुनाऽर्थान्तरं बाधादेव तदस·

न तदेवं यथा रूपम्। न चात्र रूपादिविषयपञ्चकमेवोपादानम्। आन्तराणां बाह्यानुपादानत्वात्। अन्यथा ज्ञानस्यापि देहाद्युपादानतापत्तेः। नापि ज्ञानमेव। सुखस्याज्ञानात्मकत्वात्(१)। अन्यथा शब्दस्यापि तादृशतापत्तेः। न चेदमेव ज्ञानं स्पष्टनीलाद्याकार-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

शङ्कां निरस्यति—न चेति। रूपादीत्यादिपदेन रसाद्युपसङ्ग्रहः। आन्तराणामिति। मनोमात्रग्राह्याणामित्यर्थः। आत्मभिन्नत्वं बाह्यत्वं बहिरिन्द्रियग्राह्यत्वं वा बाह्यत्वम्। मानससाक्षात्काराविषयत्वमिति यावत्। अन्यथेति। यद्यान्तरमपि बाह्योपादानकं स्यादित्यर्थः। नापि ज्ञानमेव सुखोपादानमित्यनुषञ्जनीयम्। बौद्धमते सजातियमेव कारणमित्यवष्टम्भेनाह—सुखस्येति। अन्यथेति। यदि विजातीयमप्युपादानं स्यादित्यर्थः। 'तादृशतापत्तेः' ज्ञानोपादानकतापत्तेः। न चेदमेवेति। 'इदं' सुखं ज्ञानमेवेत्यर्थः। तथा च सजातीयं ज्ञानमुपादानं भवेदिति भावः।

शब्देति। यथा शब्दनीलयोर्भेदो बाह्योपादानकत्वं च तथा शीतस्य

न्यायलीलावतीप्रकाशः

नमिति। न चेश्वरात्मनः सपक्षत्वात् तद्व्यावृत्तेरसाधारण्यमितरपदेन पृथिव्यादिचतुर्दशकस्येश्वरस्य च विवक्षितत्वात्। आन्तराणामिति। बहिरिन्द्रियाजन्यजन्यसाक्षात्कारविषयत्वमान्तरत्वम्। ज्ञानभिन्नत्वं च बाह्यत्वम्। नापि ज्ञानमेवेति। उपादानमित्यनुषञ्जनीयम्। सुखस्येति। सजातीयकारणमुपादानं बौद्धानां सुखं च ज्ञानत्वानाधिकरणमतो न ज्ञानोपादानकमित्यर्थः। विजातीयोपादानकत्वे दोषमाह—अन्यथेति। ज्ञानोपादानकत्वापत्तेरित्यर्थः। न चेदमिति। 'इदं' सुखं ज्ञानमेवेत्यर्थः। अतस्तदुपादानं ज्ञानमेव स्यादिति भावः। स्पष्टेति।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

म्भवात्। न चात्मन एव सर्वाधारत्वमितः सिद्ध्यतीति वाच्यम्, तन्निरासप्रकारस्यानुपदमेवोक्तत्वात्। न तन्तुसमवेतत्वमुपाधिः लाघवेन कार्यत्वस्यैव तत्प्रयोजकत्वेन व्याप्यतया पूर्वोक्तप्रतीतिरूपविपक्षबाधकेन तन्निरासादिति भावः। इतरेति। तथा चेश्वरस्य विपक्षत्वमेवेति भावः। ज्ञानभिन्नत्वं चेति। एतच्च परमतेनैवोक्तम्। तथा च तद्वै-

(१) ०स्य ज्ञानानात्मकत्वात्।

स्येव(१) स्पष्टज्ञाताद्याकारस्यापि, बाह्योपादानत्वात् । न चाना- दिसुखसन्ततिरुपादानम् । पूर्वमनुपलब्धेः । तदिन्द्रियविषय- बुद्धिदेहा(२)व्यतिरिच्यमानमुपादानमात्मैव। असति चात्मनि अ- न्यानुभूतस्यान्येन स्मृतिर्न(३) स्यात् । उपादानोपादेयभावादुपप- त्स्यत इति चेन्न, दिनान्तरानुभूतस्य सुषुप्तिदशान्तरितोपादानोपा- देयसन्ततित्वेन स्मृतेरनुपपत्तेः। निराकारा चित्सन्ततिरनुवर्तत

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

सुखस्यापि ज्ञानाद् भेदो बाह्योपादानकत्वं चेत्यर्थः । बाह्यत्वमिह ज्ञानभिन्नत्वम् । ननु सुखस्य सजातीयं सुखमेवोपादानमित्यत आह— न चानादीति । पूर्वमिति । सुखस्य उत्पन्नमात्रग्राह्यत्वेन सुखोत्पत्तेरपि पूर्वं सुखोपलम्भापत्तिरेवं स्यादिति भावः । परिशेषाद् यत् सिद्धं तदाह—तदिन्द्रियेति । अर्थादिन्द्रियानुपादानत्वमपि सिद्धमेवेत्युपसंहृ- तम् । देहानां बाल्यकौमारादिभेदादिन्द्रियाणां विषयाणां च भेदाद- न्यदृष्टस्यान्येनास्मरणाद् यदेकत्वनिबन्धना स्मृतिः स आत्मेत्याह— असतीति । ननूपादानोपादेयप्रवाहोऽनुभविता स्मर्ता च स च भूत- चैतनिकस्य देहप्रवाहो बुद्धिचैतनिकस्य तु बुद्धिप्रवाह एवेति न स्मृत्यनुपपत्तिरित्याह—उपादानेति । बुद्धिचैतनिकं प्रति बाधकमाह— दिनान्तरितेति । सुषुप्त्यन्तरितोपादानकत्वेन दिनान्तरानुभूतगोचरायाः स्मृतेरनुपपत्तिरित्यर्थः। सुषुप्तिदशायामपि सूक्ष्ममात्रया बुद्धिधाराऽ- नुवर्त्तत एवेति न विच्छेद इत्याह—निराकारेति । निर्विषयं यदालय- विज्ञानमाचक्ष्महे इति भावः । तर्हि निर्विषयं सुखोपादानमनादिनि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

अहं सुखी अहं जाने इति विलक्षणबुद्धिवेद्यत्वादित्यर्थः। दिनान्तरेति । दिनान्तरानुभूतस्य स्मृतेरनुपपत्तेरिति सम्बन्धः । अत्र सुषुप्तीत्या- दि हेतुः । 'अन्तरितत्वं' विच्छिन्नत्वम् । ननु विच्छेदो योग्याऽनुपल- ब्ध्या ज्ञायते सुषुप्तौ चायोग्या ज्ञानसन्ततिरस्तीत्याह—निराकारेति । नि-

---

(१) शब्दनीलाद्याकारवदिति कण्ठाभरणसम्मतः पाठः ।

(२) तदिन्द्रियबुद्धिविषयदेहव्य० । (३) स्मरणं न स्यात् ।

इति चेन्न, चितां साकारत्वेन प्रतिबन्धात् । अन्यथा सर्वत्र ज्ञानसुखदुःखादिसन्ततेरेवानुवृत्ति(१)प्राप्तेः । नन्विदमसम्बद्धम् । जगतः

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

धनमात्मानं स्वीकृतवानसीत्यभिप्रेत्याह—चितामिति । साकारत्वेन सविषयत्वेनानादिनिधनत्वमात्मनोऽसहमानः पूर्वपक्षी क्षणभङ्गमवतारयति—नन्विति । इदमिति । आत्मनोऽनादिनिधनत्वमित्यर्थः । जगत इति । आत्मनोऽपि जगदन्तकृतत्वादिति भावः । क्षणभङ्गे विप्रतिपत्तिः सत्त्वं क्षणमात्रवृत्त्यनेकवृत्तिधर्म्मव्यापकताव्याप्यं न वा । कार्य्यं स्वसमवायिकारणसमानकालीनं न वा । सत्त्वमुत्पत्तिव्याप्यं न वा ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

विषया ज्ञानसन्ततिरालयविज्ञानरूपेत्यर्थः । 'साकारत्वेन' सविषयत्वेनेत्यर्थः । अनादिनिधनं निर्विषयकं सुखोपादानं तावतापि सिद्धमित्याभिसन्धिः । ननु न सिद्धं क्षणभङ्गपक्षे तस्य सन्तन्यमानत्वेनानादिनिधनत्वानुपपत्तेरित्यभिसन्धाय क्षणभङ्गमवतारयति—नन्विति । क्षणभङ्गे विप्रतिपत्तयः सत्त्वमुत्पत्तिव्याप्यं न वा, कारणस्य कार्यो-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

परीत्या न रूपादिपञ्चकमुपादानमिति भावः । सत्त्वमिति । अत्र व्याप्तिः कालगर्भा । एतत्सत्त्वमेतदुत्पत्तिव्याप्यमिति च विधिकोटिः । तेन तदुत्पत्तिकाल एव तत्सत्त्वमिति क्षणिकतापर्यवसानं विधिकोटौ । अत्र विधिप्रसिद्धिस्तदुत्पत्तावेव । निषेधप्रसिद्धिस्तु भिन्नकालमात्रे । कारणस्येति । स्वरूपयोग्यस्य तत्तत्कार्यसम्बन्धः सहकार्यनपेक्षो न वा । एवञ्च पूर्वापरबीजभेदादर्थात् क्षणिकतासिद्धिः । विधिकोटिप्रसिद्धिर्नित्ये निषेधप्रसिद्धिर्घटादाविति मन्मते, [परमते ?] विधिकोटिप्रसिद्धिर्घटादौ निषेधप्रसिद्धिस्त्वलीके । अत्र प्रथमायामुत्पत्तेः सत्त्वघटितत्वेन व्यापकत्वासम्भवः व्याप्यं व्यापककोटाविति न्यायात् । विशिष्टाविशिष्टभेदेन च तथात्वाविरोधस्तदा यद्युत्पत्तावन्यविशेषणप्रक्षेपः, स च तन्मते व्यावर्त्याभावात् अयुक्त एवेत्यपरितोषाद्द्वितीयोक्ता सापि विरुद्धा । अत्र धर्मिपक्षकप्रयोगदर्शनादेतस्याश्च धर्मपक्षकत्वात् । समानाविशेष्यकत्वस्य च तत्र तन्त्रत्वादित्य-

---

(१) सुखसन्ततेरनुवृत्तिप्रा० ।

क्षणभङ्गित्वात्। तथा हि यत्पूर्वापरकालयोर्विरोधिसंसर्गि तत् पूर्वापर(१) कालयोर्भिद्यते यथा [प्र]दीपः, तथा च विवादास्पदम्।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

क्षणभङ्गे प्रमाणमाह—यदिति। पूर्ववर्त्तिनो घटादपरवर्त्ती घटो भिद्यते तद्विरुद्धधर्म्मसंसर्गित्वात्। यद्यद्विरुद्धधर्म्मसंसर्गि तत्ततो भिद्यत इति मानार्थः। अन्यथा क्षणभङ्गो न सिध्येत, हेतौ पूर्वापरकालयोरित्यस्य वैयर्थ्यं च स्यात्।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

पधानं कारणत्वमात्रप्रयोज्यं न वा, कार्यं स्वसमवायिकारणसमानकालीनं न वेति। तत्र क्षणभङ्गसाधनमाह—तथा हीति। ननु पूर्वापरकालीनत्वं भेदहेतुरस्तु विरुद्धधर्मसंसर्गित्वस्य व्यर्थत्वात्। न चैतावता क्षणभङ्गसिद्धिः किन्तु पूर्वापरकालीनयोर्भेदमात्रम्। अन्यथा प्रदीपस्य दृष्टान्तस्य साध्यवैकल्यापत्तेरिति। मैवं मध्यक्षणवर्त्ती भावः पूर्वापरक्षणवर्त्तिनस्तस्माद्भिद्यते तद्विरुद्धसंसर्गित्वात् सम्प्रतिपन्नवदिति विवक्षितत्वात्। तथा चार्थात् क्षणभङ्गसिद्धिः। विरुद्धधर्मसंसर्ग

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

रुच्या तृतीयामाह—कार्यमिति। इयमपि यद्यपि कार्यपक्षिका प्रयोगश्च कारणपक्षक इति दोषतादवस्थ्यम्, तथापि स्वसमवायिकारणं कार्यसमानकालीनं न वेति विप्रतिपत्तिर्द्रष्टव्या। एवञ्च विधिकोटेः कार्ये निषेधकोटेश्च तत्कार्यसमानकालपटादावेव प्रसिद्धिः सुलभा। यथाश्रुतपरमते कोट्यप्रसिद्धिः। यथाश्रुतेऽप्ययं घटसमवायिकारणसमानकालीनो न वेत्येवार्थ इति तदारम्भककपालादावेव विधिप्रसिद्धिरित्यप्याहुः। साध्यसिद्धिविरोधिसंशयत्वेनैव चानुमित्यङ्गत्वमिति न समानविशेष्यतापर्यन्तादर इति तेषामभिसन्धिः। विरुद्धेति। तन्मते तावत एव भेदव्याप्यत्वादिति भावः। इष्टापत्तिमाशङ्क्याह—न चेति। क्षणिकत्वस्य हेतुव्यापकत्वानवगमादिति भावः। अन्यथा क्षणिकत्वस्य व्यापकत्वे साध्यवैकल्यमिति उभयासिद्धत्वानुपपत्तेरित्यर्थः। पूर्वापरक्षणवर्त्तित्वावच्छिन्नप्रतियोगिकान्योन्याभावश्चात्र साध्योऽतो न तादृशकिञ्चिद्भेदमादाय सिद्धसाधनम्।

नन्वेवमपि क्षणभङ्गासिद्धिरनुद्धृतैवेत्याह—तथा चेति। क्षणभङ्गनान्त-

(१) तत्परापरका०।

न चैतदसिद्धम्। प्रसङ्गतद्विपर्ययाभ्यां(१) तत्सिद्धेः। अजनकमपि सहकार्यभावात्समर्थमिति सन्दिग्धव्यतिरेकित्वमेतयो(२)रिति चेन्न,

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ननु विरुद्धधर्म्मसंसर्गित्वमसिद्धमत आह—न चैतदिति। प्रसङ्गेति। प्रसङ्गाभ्यां विपर्य्ययाभ्यां चेत्यर्थः। तथा हीति(३)। कुशूलस्थं बीजं यदि जनकं स्यात् कुर्य्यान्न च करोति तस्मान्न जनकम्। एवं क्षेत्रपतितं यद्यजनकं स्यान्न कुर्य्यात् करोति च तस्मान्नाजनकमिति जनकत्वाजनकत्वलक्षणविरुद्धधर्म्मसंसर्ग इति भावः। समर्थमपि सहकारिविरहान्न जनकमिति प्रकृतप्रसङ्गविपर्य्ययोर्विपक्षबाधकतर्कशून्यत्वमाह—अजनकमपीति। सन्दिग्धव्यतिरेकित्वं विपक्षबाधकतर्कशून्यत्वं सन्दिग्धानैकान्तिकत्वं वा। उभयोरिति। प्रसङ्गविपर्य्ययोरित्यर्थः। अनुमानतर्कयोर्विरुद्धधर्म्मसंसर्गस्यापि सन्दिग्धत्वात् भावस्वभावनिर्वचनसामर्थ्यादेव प्रसङ्गविपर्य्ययोरदोषत्वं भविष्यतीत्यभिप्रायेणाह—नेति। 'कारकस्वभावत्वे' क्रियोपधानस्वभावत्वे। 'अन्यथा' क्रियानुपधानस्वभावत्वे। ननु सहकारिसमवधानासमवधानप्रयुक्ते जनकत्वाजनकत्वे। तथा च कथं सदा जनन-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

साधयति—न चैतदिति। 'एतत्' परस्परविरुद्धधर्मद्वयसंसर्गित्वमित्यर्थः। प्रसङ्गेति। यद्येतत्कालीनं बीजं उत्तरक्षणवर्त्यर्थक्रियायां समर्थं स्यात् तदानीं जनयेत् एतच्च सामग्रीमध्यप्रविष्टे तत्र दृष्टम्। न च जनयति तस्मान्न समर्थमिति विपर्ययः। न च प्रसङ्गे इष्टापत्तिरुत्तरक्षणे तेन तज्जननादिति वाच्यम्, एतत्कालीनत्वेन पक्षविशेषणात्। पक्षतावच्छेदकधर्मसामानाधिकरण्यमेव साध्यमानस्य सिद्ध्यतीत्यनुमाने क्लृप्तत्वादेतत्क्षणे सामर्थ्येन जननकत्वावधारणात्। अत्र चैकेन प्रस

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

रीयकस्य सिद्ध्या उत्तरकाल क्षणभङ्गसिद्धिरित्यर्थः। यद्वा इदमेव क्षणिकत्वं तच्चार्थात् पक्षधर्मताबलेन पक्षनिष्ठतया सिध्यतीत्यर्थः। नपुंसकतामुपपादयति—परस्परेति। पक्षतावच्छेदकेति। पक्षतावच्छेदकविशिष्ट एव साध्यवैशिष्ट्यमनुमितिविषयो विशिष्टवैशिष्ट्यबोधस्यौत्स-

(१) प्रसङ्गविपर्य्ययाभ्यां। (२) उभयोरिति कण्ठाभरणसम्मतः पाठः।
(३) अत्र एतत्प्रतीकानुसारी पाठो मूले न दृश्यते।

स्वभावानिरुक्तेः । तथा हि भावस्य कारकस्वभावत्वे सदा जननम् । अन्यथाऽजननमेव स्यात् । सहकारिसन्निधाने जनकत्वं, अजनकत्वं चान्यदेति स्वभाव इति चेन्न, कारकमकारकं चेति यदि धर्माभिधानं(१) न तर्हि धर्मिणः स्वभावः । धर्मिरूपं चेत् कथमनेकमेकस्य [धर्मिणो] रूपम् । एकं चेत् यावदवस्थानं जनकम(२)जनकं चेति प्राप्तम् । यदि च सहकार्यवच्छेदोऽपि [न]स्वभावान्तर्भूतस्तदा गलेपादुकया(३) सहकारिणामुदयः । न चेत्सदाऽजननापत्तिः । सहकारिसमयानन्तरसमयिनः(४) फलात्पू-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

मेवाजननमेव वा सदेति शङ्कते—सहकारीति । यदि कारकत्वाकारकत्वे बीजादेर्धर्म्मौ न तदा स्वभावाभिधानम् । अथ धर्म्मिस्वरूपमेव कारकत्वमकारकत्वं च तदा नैकस्य स्वभावद्वैरूप्यमित्याह-नेति । ननु जनकत्वाजनकत्वेऽपि एक एव भावस्वभाव इति कुतो द्वैरूप्यमित्याशङ्क्याह—एकं चेदिति । यच्चोक्तं सहकारिसमवधानासमवधानयोर्जनकत्वाजनकत्वे तत्राह—यदि चेति । उदय इति । समवधानमित्यर्थः । अजननापत्तिरिति । उपसीदतोऽपि सहकारिणो निराकृत्य न जनयेदित्यर्थः । ननु कार्य्यनियतपूर्ववर्त्तिजातीयत्वं भावस्य स्वरूपयोग्यता सहकारिसमधानं च सहकारियोग्यता तदधीनं च फलोपधानमतः कथं सदा फलोपाधानं कदाचिद्वा न फलोपधानमिति शङ्कते—सहकारीति । भाव-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

ङ्गेन तद्विपर्ययेन चैकस्यैव विरुद्धधर्मवत्त्वं नापरस्येति प्रसङ्गविपर्ययपदाभ्यां प्रसङ्गद्वयं विपर्ययद्वयं च विवक्षितम् । 'सन्दिग्धव्यतिरेकित्वं' अप्रयोजकत्वमित्यर्थः । स्वभावेति । स्थैर्यपक्षे तज्जनकत्वाजनकत्वाभ्यामन्यस्य प्रकारस्याभावात्तद्विपर्ययावसाने बाधकसद्भावादित्यर्थः । सहकारीति । तथा च जनकत्वावच्छेदकरूपस्याजननकालासत्त्वान्न विरोध इत्यर्थः । न तर्हीति । तच्च धर्मधर्मिणोर्भेदादित्यर्थः । जनकं चेति । ततः सिद्धं विरुद्धधर्मसंसर्गित्वमित्यर्थः । यदि चेति । सहकारिराहित्ये स्वभावप्रच्यवापत्तेरित्यर्थः । न चेदिति । यदि न सहकार्यवच्छेदः

(१) कर्म्माभिधानं । (२) जनकं चाजनकं चेति प्रकाशसम्मतः पाठः ।
(३) गलेपादिकया । (४) समयभाविन इति प्रकाशसम्मतः पाठः ।

र्वभावित्वं स्वभाव इति चेन्न, अस्यापि धर्मस्वभावत्वात्(१)।

अत्रोच्यते। सहकारिसान्निधि(२)काले यः कार्यं जनयति(३) भावः स सहकारिविरहकालेऽपि तत्र कार्ये समर्थोऽसमर्थो वा। समर्थश्चेत्तदापि जनयेत्। न चेत्तदेव वस्तु तत्र शक्तमशक्तं चेति दुर्वारो विरोधः। सहकारिविरहकालेऽसत्त्वान् न करोति न तु तद-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

स्वभावपक्षोक्तदोषस्य न धर्म्मद्वयनिरूक्तसमाधानमित्याह—अस्यापीति। जनकत्वाजनकत्वलक्षणो विरुद्धधर्म्मसंसर्गो यथाऽस्मन्मते तथा शक्तत्वाशक्तत्वलक्षणविरुद्धधर्म्मसंसर्ग एकस्मिन्नपि क्षणे क्षणिकत्ववादिनोऽपि समाधानमाह--सहकारिसन्निधान इति। तत्रेति। क्षणे कार्य्ये इत्यर्थः। ननु सति धर्म्मिणि विरुद्धधर्म्मसंसर्गसम्भावना सहकारिविरुद्धकाले च धर्म्म्यैव नास्ति कुतो विरोध इति शङ्कते--सहकारीति। एवं सति एकस्यैव सत्त्वासत्त्वलक्षणो विरोध इत्याह—नेति। तुल्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

स्वभावान्तर्गतः तदा सर्वदैवाजननापत्तिः। सहकार्यवच्छिन्नस्वभावस्यैव जनकत्वादस्य चातथात्वादित्यर्थः। "अनन्तरसमयभाविन" इति पञ्चम्यन्तं फलादित्यस्य विशेषणम्। अस्यापीति। तथा च धर्मिस्वभावानिरुक्तिः धर्मिण एव यदीदं रूपं तदा यावत्सत्त्वं फलात्पूर्वभावस्तस्य प्रसक्त इत्यर्थः।

सहकारिविरहकाल इति। सौगतानां भिन्नकालीन एवाभाव-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

गिकत्वात्। प्रकृते बाधकस्याभावादत एव धूमकालीनत्वेन पक्षतायां तत्समानकालीनवह्निसिद्धिरित्यन्यत्र विस्तरः। इदं च समाधिसौकर्यादुक्तं वस्तुत एतत्कालीनसामर्थ्येनैतत्कालीनकालोपधानमेवापाद्यम्। तथा च पक्षतावच्छेदकसाध्यसामानाधिकरण्यमात्रस्यानुमितिविषयतापक्षेऽपि न दोषः। अस्य चेति। तथा च यदीदमसमर्थं स्यान्न कुर्यात्करोति च तस्मात्समर्थमित्येतावतापि प्रसङ्गविपर्ययावत्राभिप्रेताविति द्रष्टव्यम्। ननु [न्व ?] सत्त्वमभावप्रतियोगित्वं तच्च न सत्त्वविरोधि एकधर्मिगतत्वेनानुभवादित्यत आह—सौगतानामिति।

(१) धर्म्मस्वभावात्। (२) सन्निधानकाले। (३) यत्र कार्य्यमजनयति भा०।

समर्थमिति चेन्न, सहकारिविरहकाले याऽसद्रूपता [सा] सहकारिसन्निधानकाले[ऽपि] विद्यते न वा । विद्यते चेत्स्वकाल एवासत्त्वप्रसङ्गः । न चेन्न तर्हि सहकारिविरहकाले तदसद्रूपम् । अथैकमेव वस्तु सहकारिभावाभावयोः सदसद्व्यवहारयोग्यमिति चेत्तथैव तर्ह्येकमेव शक्ताशक्तव्यवहारयोग्यमिति तुल्यम् ।

किञ्च न ह्यसामर्थ्यं विहायान्यदसत्त्वमस्ति । अथैकस्मिन्नेव वस्तुनि सहकारिसमवधानानन्तरं कार्यजननस्वभावता तद्विरहे चा-(१)समर्थस्वभावतेत्युभयमविरुद्धमिति चेत्तुल्यमिदमस्मन्मतेऽपि । तथापि सहकारिसमवधाने(२) यत्समर्थरूपं तदेव चेत्प्रागप्यस्ति पूर्वमपि कार्यप्रसवप्रसङ्ग इति चेन्न, सहकारिविरहे(३) यत्तत्र न समर्थरूपं तदेव चेत्सहकारिसन्निधानकालेऽप्यतो(४)-ऽजननप्रसङ्ग इति तुल्यम् । न च सहकारिणां स्वभावान्त-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्वापादानायाह—अथैकमेवेति । किं च य एव त्वया सामर्थ्यासामर्थ्यलक्षणो विरोध आपादितः स एव सत्त्वासत्त्वपर्यव[स?]न्नस्त्वय्यापतित इत्याह—किञ्चेति । अवच्छेदभेदमादायाविरोधो ममापि तुल्य इति शङ्कोत्तराभ्यामाह—अथेति । भावस्वभावमादाय पुनः शङ्कते—तथापीति । भावस्वभावनिरुक्त्या दोषसाम्यमित्याह—नेति । सहकारिणां स्वभावान्तर्भावपक्षोक्तदोषपरिजिहीर्षुराह—न चेति । 'शक्तपदवाच्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

स्तस्यासत्त्वं धर्मः । कार्यजननमेव सत्त्वम् । तथा च विरोधो दुर्वार इति भावः । सहकारिविरहकाले तदसत्त्वसमर्थमित्यत्र दूषणान्तरमाह—किञ्चेति । सहकारिणां स्वभावान्तर्गतत्वे गलेपादिकया सहकारिणामुदयप्रसङ्ग इत्यत्राह—न च सहकारिणामिति । एव-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

भिन्नकालीन एवाभावस्तस्य धर्मिणोऽसत्त्वरूपो धर्म इत्यर्थः । कार्यज-

(१) ०हे वासमर्थस्व० । (२) ०धानकाले यत्० । (३) विरहकाले ।
(४) ०लेऽपि ततोऽज० ।

भावः। यस्मिन् सहकारिणि(१) सति कार्यमुत्पद्यते तस्यैव श-क्तपदवाच्यत्वात् ॥ [इति] आत्मा ॥

सुखप्रतीतिरिन्द्रियजा साक्षात्कारिप्रतीतित्वात् (२)रूपप्रतीति-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्वात्' जनकपदवाच्यत्वात्।

मनःसाधनायाह—सुखेति । 'प्रतीतिः' साक्षात्कारः । अन्यथा भागासिद्धिः स्यात । सकरणिकेति वक्तव्ये मनसो द्रव्यत्वासिद्ध्यर्थ-मिन्द्रियजेत्युक्तम् । इन्द्रियस्य द्रव्यत्वनिर्णयात् । न च त्वचा सिद्ध-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

श्च प्रसङ्गे सहकारिसमवहितत्वमुपाधिः विपर्यये च बाधः। एतेनैत-दपि निरस्तम् । यदाहुः । दृश्यते तावत्कारणे कार्योपधानं तत्र कार-णत्वमेव तन्त्रं लाघवात । न तु सहकारिमत्कारणत्वं गौरवात् । तथा च कार्यानुपहितस्य कारणत्वमसिद्धं अकारणस्य कार्योपधानं विरु-द्धमिति कारणत्वाकारणत्वरूपात् प्रतिक्षणं विरुद्धधर्मसंसर्गात क्ष-णमात्रस्थायिता भावानामिति प्रमाणवतो गौरवस्यापि न्याय्यत-या सहकारिमत्कारणत्वस्य कार्योपधानप्रयोजकत्वादिति ।

सुखप्रतीतेः करणजन्यत्वेन न द्रव्यत्वासिद्धिरद्रव्यस्यापि करण-णत्वादिति द्रव्यत्वसिद्ध्यर्थमिन्द्रियत्वेन मनः साधयति—सुखप्रतीति-रिति । सुखसाक्षात्कार इत्यर्थः । सुखज्ञानमात्रस्य पक्षत्वे हेतोर्भा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

नकत्वस्याभावस्य च त्वदुक्तरीत्या विरोध एवेति भावः। प्रसङ्गे यदि समर्थं स्यात्कुर्यादित्यत्रेत्यर्थः। प्रमाणवत इति। सहकारिमत एव वी-जात् कार्योत्पादो दृश्यतेऽन्यथा केवलादपि वीजादङ्कुरोत्पत्तिप्रसङ्गा-दिति भावः। वस्तुतो विपरीतमेव गौरवं त्वन्मते पुञ्जात्पुञ्जोत्पत्ति-रिति न्यायेन नानाकार्योपधानस्य नानाकारणमात्रवृत्तिधर्मावच्छे-द्यत्वात्। त्व(म ?) न्मते त्वेककार्यस्यैकसमूहावच्छेद्यत्वादिति दिक् । सुखसाक्षात्कार इति । जन्यसुखसाक्षात्कार इत्यर्थः । सुखज्ञानेति । अत्रासिद्धिरुपलक्षणं भागबाधोऽपि द्रष्टव्यः । हेतौ साक्षात्कारीति विशेषणवैयर्थ्यभयेनेन्द्रियत्वेनेन्द्रियजन्यत्वस्य साध्यत्वमित्यनुपद-

(१) यत्र सहकारिमति का० । (२) साक्षात्प्रतीतित्वात् ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

साधनं सुखसाक्षात्कारस्त्वगिन्द्रियभिन्नेन्द्रियजन्यः स्पर्शाविषय-साक्षात्कारत्वात् गन्धसाक्षात्कारवदित्यत्र तात्पर्यात्। यद्यपि प्रतीतिमात्रं मनोजन्यं तथापीन्द्रियत्वेन जनकत्वं सुखादिसाक्षात्कारमात्रेऽन्यत्र मनस्त्वेनेति शेषः। ननु स्वप्रकाराज्ञानात् सुखं न भिन्नं तच्च ज्ञानं वहिरिन्द्रियजन्यमेवेति न मनःसिद्धिरित्यत आह—

न्यायलीलावतीप्रकाशः

गासिद्ध्यापत्तेः। न च बहिरिन्द्रियजन्यत्वमुपाधिः वहिरित्यस्य पक्षमात्रव्यावर्त्तकतया पक्षेतरत्वात्। ननु त्वचो ज्ञानमात्रहेतुतया सि-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

मेव वक्ष्यमाणत्वात्। न चांशतः सिद्धसाधनवत् पक्षतावच्छेदकभेद एवांशतो बाधोऽपि दोष इति वाच्यम्, भिन्नप्रकारकसिद्धेरनुमित्यविरोधित्वेन तथास्वीकारात्। बाधस्य तु भिन्नप्रकारस्यापि सिद्धिविरोधित्वमन्यथा सामान्यतो दृष्टे विशेषबाधसहकारिताव्याघातादित्यन्यत्र विस्तरः।

पक्षेतरत्वात्। पक्षेतरतुल्यत्वादित्यर्थः। वस्तुतो वहिरिन्द्रियत्वं यदि मनोभिन्नेन्द्रियत्वं तदा मनसोऽसिद्धावप्रसिद्धिः। यदि च विशेषगुणवदिन्द्रियत्वं तदा विशेषणव्यावर्त्याप्रसिद्धिरिति दूषणम्। न च चक्षुरादिपञ्चकान्यत्वमेव वहिरिन्द्रियत्वमिति न कोऽपि दोष इति वाच्यम्, साक्षात्कारत्वेन लाघवेनेन्द्रियजन्यत्वस्य प्रयोजकतया हेतोः साध्यव्याप्यतयैव विवक्षितोपाधेरपि निरासादिति दिक्।

ननु त्वच इति। न च (१)मानाभावः। सुषुप्तिकाले ज्ञानानुत्पत्तेरेव मानत्वात्। अत्र च यदा मनस्त्वचमपि परिहृत्य पुरीतति वर्त्तते तदा सुषुप्तिरिति तान्त्रिकलिखनमपि सङ्गच्छते। न चैवं गन्धाद्यव्यञ्जकत्वे सति स्पर्शव्यञ्जकत्वं वायवीयत्वसाधको हेतुस्त्वगिन्द्रियेऽसिद्धः स्यादिति वाच्यम्, तत्रेन्द्रियत्वेन स्पर्शव्यञ्जकत्वादित्यस्यैव हेतुत्वात। अत एव सन्निकर्षे न व्यभिचारः। न चाऽसाधारण्यं विपक्षबाधकावतारे तस्यादोषत्वादिति भावः। मनोऽपीन्द्रियत्वेनैव स्पर्शव्यञ्जकमित्येकदेश्यभिधानेन मात्रपदगर्भः स हेतुरिति मिश्राः। तदयुक्तम्। तथा सति तुल्यन्यायतया त्वचोऽपि इन्द्रियत्वेनैव

(१) न चाथ मा०

न्यायलीलावतीप्रकाशः

द्धसाधनमिति । मैवम् । सुखसाक्षात्कारः त्वगिन्द्रियावृत्त्यसाधारणकारणताप्रतियोगिककार्यताश्रयः स्पर्शाविषयसाक्षात्कारत्वात् गन्धसाक्षात्कारवदित्यनुमानात् । तथापि प्रतीतिमात्रस्य मनोलक्षणेन्द्रियजन्यत्वात् साक्षात्कारीति विशेषणं व्यर्थम् । तर्हि प्रतीतिमात्रं साक्षात्कारि कुतो न भवति मनस्त्वेन तज्जननादिन्द्रियत्वेनाजननादिति चेत्, तर्हीन्द्रियत्वेन तज्जनकत्वं साध्यमिति ममापि तुल्यम् । ननु सुखं ज्ञानात्मकं ज्ञानं च स्वप्रकाशमिति तद्गोचरा

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

गन्धादिव्यञ्जकतास्वीकारेऽसिद्धितादवस्थ्यात् । वयन्तु गन्धव्यञ्जकतानवच्छेदकरूपेण स्पर्शव्यञ्जकत्वं हेतुः, तत्र तेनाङ्गसङ्गिसलिलस्पर्शव्यञ्जकव्यजनवातो दृष्टान्तः । न च वायूपनीतजले व्यभिचारः परकीयत्वेन स्पर्शविशेषणादिति ब्रूमः । न चेन्द्रियत्वेनेन्द्रियत्वमेव साध्यमिति कथं सिद्धसाधनमिति वाच्यम्, धर्मिकल्पनात इति न्यायेन त्वच एव ज्ञानजनकत्वमायात्वित्यर्थान्तरे तात्पर्यात्तत्र तदर्थान्तरवारणार्थमेव सिद्धान्ते त्वगिन्द्रियावृत्तीति साध्यविशेषणमन्यथाऽसाधारणपदेनैव तन्निरासे तद्व्यर्थतापत्तेरिति । सुखेति । जन्यसुखसाक्षात्कारः । असाधारणत्वं च कारणतायामिन्द्रियत्वावच्छिन्नत्वमतो न विषयीभूतसुखेन सिद्धसाधनम् । अत एवाग्रे तथैव विभावयिष्यति । अत एव स्पर्शाविषयकेति हेतोरपि सार्थकम् । अन्यथा स्पर्शमादाय स्पर्शसाक्षात्कारेऽपि साध्यसत्त्वे तद्वैयर्थ्यापत्तेः । न च विपक्षबाधकाभावे स्वप्रयुक्तविशेषणमात्रान्नास्तीष्टसिद्धिरतिप्रसङ्गादिति वाच्यम्, इन्द्रियस्य स्वव्यवस्थापकगुणाविषयकज्ञानाजनकत्वनियमेन सुखसाक्षात्कारे स्पर्शविषयतापत्तेरेव विपक्षबाधकत्वात् । न च त्वच उभयग्राहकत्वे स्पर्शस्तद्व्यवस्थापक एव नेति वाच्यम्, ग्राह्यस्योभयग्राह्यताया इन्द्रियव्यवस्थापकताविरोधित्वात्, न तु ग्राहकस्योभयग्राहकतायाः । एतदेव च विपक्षबाधकं हेतौ स्पर्शाविषयत्वपदप्रक्षेपेण सूचितम् । मिश्रास्तु तथा सति त्वचो(चो ?)वायवीत्वमपि न स्यात् उक्तहेतोरप्रसिद्धेरिति विपक्षबाधकमाहुः । स्पर्शेति । जन्येति साक्षात्कारविशेषणम् । तर्हीन्द्रियत्वेनेति । न चेन्द्रियत्वं मनोगर्भमिति तदासिद्धिदशायामप्रतीतमेवं त्वगिन्द्रियवृत्तीत्यपि तदप्रतीतावप्रतीतमेवेति

वत् । न च शाता[द्या]कारो ज्ञानात्मैवेति वाच्यम्, नीलादि-बोधेऽपि तथाभावप्रसङ्गात् । कादाचित्कत्वान्नैवमिति चेत्तुल्यम-त्रापि । । वासनापरिपाककादाचित्कत्वं तत्र हेतुरिति चेत्तादृगे-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

न चेति । 'शातं' सुखम् । अहं जाने इति बोधादहं सुखीति विलक्षणः सुखबोधस्तस्य कथं ज्ञानविषयत्वमन्यथा नीलबोधेऽपि विलक्षणे कः समाश्वास इति नीलाद्यपि ज्ञानाद् भिन्नं न स्यादित्यर्थः । 'तथा-भावप्रसङ्गात्' ज्ञानविषयत्वप्रसङ्गात् । नीलादिज्ञानं कादाचित्-कमतो नीलादिबाह्यसन्निकर्षाधीनमिति यदि तदा सुखमपि तथे-ति शङ्कोत्तराभ्यामाह—कादाचित्कत्वादिति । नैवमिति । न ज्ञानाभिन्नत्व-मित्यर्थः । कादाचित्कबाह्यनीलादिसन्निकर्षाधीनो नीलाद्यनुभवो भवतु ज्ञानभिन्ननीलादिविषयकः, सुखानुभवस्तु वासनाधीनकादा-चित्कत्वेन न ज्ञानभिन्नं विषयमपेक्षत इति शङ्कते—वासनेति । 'वासना' संस्कारः । नीलादिबोधोऽपि वासनामात्राधीनकादाचित्क इति नीलाद्यपि न ज्ञानाभिन्नमित्याह—तादृगिति । ननु सुखं ज्ञानाभिन्नं ज्ञान-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

प्रतीतिः सैवेति सिद्धसाधनं तस्य वहिरिन्द्रियजन्यत्वात् । अथ ज्ञान-भिन्नं सुखं पक्षः तदाश्रयासिद्धिरित्याशङ्क्य निराकरोति—न चेति । अहं जानेऽहं सुखीतिविलक्षणधीवेद्यत्वेऽपि ज्ञानस्य सुखात्मकत्वे नी-लाद्यपि तथा स्यादिति बाह्यविलोपः,तस्यापि स्वप्रकाशत्वात् । तत्सा-क्षात्कारकरणत्वेन चक्षुराद्यपि न स्यादित्याह—नीलादीति । नैवमिति । न बाह्येन्द्रियाजन्यत्वमित्यर्थः । वासनेति । संस्कारस्य सहकारिलाभ-कादाचित्कत्वं सुखस्य तथात्वे हेतुरित्यर्थः । तादृगिति । नीलाद्याका-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

वाच्यम्, साक्षात्कारहेतुसन्निकर्षप्रतियोगित्वस्यैव जनकतावच्छेदक-त्वात् तस्य च प्रतीतत्वात् । विषयस्य तु सन्निकर्षाश्रयत्वं न तु प्रतियोगित्वम् । अत एव कुसुमाञ्जलिप्रकाशेऽलौकिकविप्रतिपत्तौ इन्द्रि-यस्यैतत्प्रतियोगित्वं न तु तदाश्रयत्वमिति लिखितम् । त्वागि-न्द्रियावृत्तीत्यत्रेन्द्रियत्वं साक्षात्प्रतीतिसाधनत्वमेव । इन्द्रियत्वेन जनकत्वमित्यस्य चासाधारण्येन जनकत्वमित्यर्थः । असाधा-

वैतदपीति । सामग्रीसाजात्यं तत्र हेतुरिति चेन्न, एकदेश-साजात्यस्य नीलादौ व्यभिचारात् । अन्यस्यासिद्धेः ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

सामग्रीसजातीयसामग्रीकत्वात् ज्ञानवदिति शङ्कते—सामग्रीति । तत्र हेतु रिति । ज्ञानाभिन्नत्वे हेतुरित्यर्थः । ज्ञानसामग्रीजन्यत्वमसिद्धं ज्ञानकारणजन्यत्वं च नीलादौ व्यभिचारीत्याह—एकदेशेति । देशकालादिरे-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

रकादाचित्कत्वमपीत्यर्थः । सामग्रीति । सुखं ज्ञानं ज्ञानसामग्रीजन्यत्वादित्यर्थः । अन्यस्येति ।

नन्विन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्यत्वात् सुखं ज्ञानात्मकं स्यात् । अत्राहुः । सुखमात्रस्य पक्षत्वे भागासिद्धिः, मानोरथिकादिसुखसम्भवात् । सुखविशेषस्य पक्षत्वे चाप्रयोजकत्वम् । न च ज्ञानत्वे आत्ममनःसंयोगासमवायिकारणकत्वं प्रयोजकम्, इच्छादौ

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

रण्यं च साक्षात्कारत्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नकार्यताप्रतियोगिककारणताश्रयत्वमत एव प्राणशरीरादिभिन्नासिद्धसाधनम् । हेतुश्च साक्षात्कारित्वं जातिरेवेति न व्यर्थता । न च प्रतीतित्वादित्येव हेतुः किमिति न कृत इति वाच्यम्, अगोकरणिकान्यायापत्तेः । असाधारण्यनिर्वचने च कार्यतायां स्वनिष्ठत्वमपि विशेषणमतः प्रतीत्यन्तरे व्यभिचारादेव वा स न कृत इति वदन्ति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्यत्वादिति । न च संयोगजसंयोगविशेषे व्यभिचारः, तत्त्वेनेति हेतुविशेषणात् । तदन्यत्वेन हेतुविशेषणमिति केचित् । तन्न तथापि तद्ध्वंसे व्यभिचारात् । सुखमात्रस्येति । वस्तुतो भेदग्राहिप्रत्यक्षबाध इति भावः । मानोरथिकादीत्यादिपदेनाभ्यासिकाभिमानिकपरिग्रहः । अप्रयोजकत्वमिति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षजत्वं न ज्ञानत्वे प्रयोजकमनुमित्यादौ तदभावापत्तेः । तथा च यथा तद्विनाप्यनुमितौ ज्ञानत्वं तथा तत्सत्त्वेऽपि सुखस्याज्ञानत्वं स्यादिति भावः । अप्रयोजकत्वं च सुखमात्रपक्षतायामपि द्रष्टव्यम् । वस्तुतः सविषयकत्वमुपाधिः । न च चन्दनसुखमित्यनुभवात्तस्यापि सविषयत्वं तेन तन्निमित्तकत्वमात्रतालाभात् । न चेति । ईश्वरानङ्गीकारादित्यर्थः । अन्य इत्यस्वरसविभावनम् । त-

नाप्ययं सन्दिग्धव्यभिचारः । इन्द्रियप्रतीतावप्रतीतौ च व्याघातात् । ततो यत्सुखोपलम्भकमिन्द्रियं तन्मनः ।

कथं पुनरितरभेदीदम् । मनस्त्वजातेरिति चेन्न, अनुगतप्रत्ययासिद्धौ शब्दा(१)प्रवृत्तेः । सुखोपलम्भकत्वेनाप्युपपत्तौ इन्द्रियत्ववदसिद्धेः । अस्तु वा सा[पि] घ्राणादिवत् क्षितेरवान्तरजातिः । नापि सुखोपलम्भकेन्द्रियत्वात्तदपार्थिवं, पार्थिवत्वेऽपि तदविरोधात् । न चास्पर्शवत्त्वात्ततोऽपि भिद्यत इति वाच्यम्, तस्या-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

कदेशः । अयमिति । मनःसाधको हेतुरित्यर्थः । सुखसाक्षात्कारोऽपि इन्द्रियजन्यो माऽस्त्विति विपक्षबाधकाभावः सन्दिग्धव्यतिरेकित्वमिन्द्रियस्य साक्षात्कारिप्रतीतिजनकत्वेनैव सिद्धेः साक्षात्कारोऽपि इन्द्रियजन्यो माऽस्त्विति शङ्कैव नावतरतीत्याह—इन्द्रियेति । प्रकृतमुपसंहरति—तत इति ।

कथमिति । मनस इतरभेदसिद्धौ को हेतुरित्यर्थः । नन्वनुगतप्रतीतिस्तावन्नास्ति मनस्त्वसाधिका मनःपदप्रवृत्तिनिमित्तानुरोधोऽपि नास्तीत्याह—अनुगतेति । अभ्युपेत्याह—घ्राणादिवदिति । भावप्रधानो निर्देशः । तेन घ्राणत्वादिवदित्यर्थः । सप्तमीसमर्थाद्वतिः । सिध्यतु मनस्त्वं जातिस्तथापि पृथिव्येवास्त्विति भावः । तत इति । पृथिवीत इत्यर्थः । तस्यापीति । अस्पर्शत्वस्यापीत्यर्थः । अनारम्भकत्वादस्पर्शसिद्धिर-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

व्यभिचारात् । नाप्ययमिति । 'अयं' साक्षात्कारिप्रतीतित्वादिति हेतुरित्यर्थः । इन्द्रियप्रतीतावित्ति । इन्द्रियस्य साक्षात्कारिप्रतीतिजनकत्वेनैव प्रतीतेरिन्द्रियं विना साक्षात्कारानुपपत्तेः । अथेन्द्रियमेव न प्रतीतं तदा व्यतिरेकाज्ञाने सन्देहाभावादित्यर्थः । घ्राणादिवदिति । भावप्रधानो निर्देशः । येन घ्राणत्वघटत्ववत् क्षितित्वव्याप्यं मनस्त्वं जातिः

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

द्वीजं तु प्रथमव्याख्याने विशिष्टघ्राणत्वलाभः । अत्र तु घ्राणवृत्तिजातीनामन्यासां पृथिवीत्वावान्तरत्वबाधेन योग्यताबलात्तल्लाभ

(१) शब्दप्रवृत्तेः ।

ष्यसिद्धेः। अनारम्भकत्वात्तत्सिद्धिरिति(१) चेन्न, विषयदेहयोः

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्याह—अनारम्भकत्वादिति। अनारम्भकत्वस्यास्पर्शवत्त्वसाधकत्वेऽन्यथासिद्धिमाह—विषयेति। 'परमाण्वन्तरात्' पार्थिवादिपरमाणोः। तर्हि

न्यायलीलावतीप्रकाशः

स्यादित्यर्थः। घ्राणादिवदिति सप्तमीसमर्थाद्वतिः। तेन घ्राणघटादौ क्षितित्वावान्तरजातिवन्मनस्यप्यस्त्वित्यर्थ इत्यन्ये।

अनारम्भकत्वादिति। नन्वनारम्भकाणुत्वादित्यसाधारणं द्रव्यानारम्भकत्वादिति चान्त्यावयविन्यनैकान्तिकम्। अत्राहुः। द्रव्यानारम्भकानित्यवृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वादस्पर्शी मन इत्यर्थः। न च मनसो द्रव्यानारम्भकत्वमसिद्धं ज्ञानासमवायिकारणसंयोगाश्रयत्वात्तत्सिद्धेः। द्रव्यानारम्भकत्वे निःस्पर्शत्वं न प्रयोजकं किन्तु प्रयोजनाभावः। प्रकृते

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

इति तत्प्रतिसन्धानगौरवमेव। द्रव्यानारम्भकेति। द्रव्यत्वेत्यादौ कृते घटे व्यभिचार इति द्रव्यानारम्भकानित्यवृत्तीति जातिविशेषणम्। तत्रापि पृथिवीत्वादौ घटादिवृत्तितया तद्दोषतादवस्थ्यमिति नित्येति द्रव्यानारम्भकविशेषणम्। नित्यमात्रविशेषणे च स एव दोषः पृथिवीत्वादेः परमाणुवृत्तित्वादिति प्रथमविशेषणं द्रव्यत्वमादाय स एव दोष इति द्रव्यत्वव्याप्येति। साक्षात्पदं च भेदार्थकम्। न च द्रव्यानारम्भकनित्यत्वादित्येव हेतुरस्त्विति वाच्यम्, यथोक्तविशेषणविशेष्यभावे वैयर्थ्याभावादित्याहुः। वस्तुतो द्रव्यानारम्भके नित्ये वर्त्तते या जातिरित्यन्वयेन द्रव्यानारम्भकमात्रवृत्तित्वं लभ्यते। एवञ्च घटत्वमादाय घटे व्यभिचारवारणाय साक्षात्पदसार्थकता व्यर्थत्वशङ्काविरहश्च। केचित्तु नञ्व्यत्यासेन द्रव्यारम्भकानित्यावृत्तीत्यर्थः। अन्यच्च पूर्ववदेवेत्याहुः। तन्न, नित्यपदोपादानप्रयोजनाभावात्।

मिश्रास्तु द्रव्यानारम्भकानित्यत्वात् द्रव्यानारम्भकवृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातित्वाच्चेति हेतुद्वयम्। तद्वृत्तित्वं च तन्मात्रवृत्तित्वमिति वदन्ति। तदप्येकहेतुत्वेनैवोपपत्तेर्मात्रपदाध्याहारगौरवाच्चायुक्तमेव। ज्ञानेति। अत्रालोके व्यभिचार इत्यसमवायिपदम्। प्रागभावे व्यभिचा-

(१) ०त्वात् तदिति चे०।

परमाण्वन्तरादप्युत्पत्ता(१)विन्द्रियतया च फलाभावादन्यथासिद्धेः। पार्थिवाणोरपि कस्यचित्ताद्दशत्वापत्तेः(२)।

न चेदेवं घ्राणमपि पार्थिवं न स्यात्। ततः कल्पनालाघवादेव (३)तदुचितम्। व्योमादेश्च भेदानुपपत्तेः मूर्त्तत्वादिति चेन्न, अस्पर्शवत्त्वेन(४) तत्प्रतिक्षेपात्। ततो भेदकाभावान्न भिद्यत इति

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

इन्द्रियमेव किञ्चिदारम्भतां मन इत्यत आह—इन्द्रियतयेति। मनसैव सुखादिसाक्षात्कारसम्भवात् किमिन्द्रियान्तरेणेत्यर्थः। पार्थिवाणोरिति। मनः पार्थिव एव परमाणुरस्तु न चारम्भकमित्यर्थः। 'ताद्दशत्वम्' अनारम्भकत्वम्।

न चेदेवमिति। गन्धग्राहकत्वेऽपि मनश्चेन्न पार्थिवमित्यर्थः—एतदिति। मनसः पार्थिवत्वमित्यर्थः। व्योमादेश्चेति। अस्पर्शवत्त्वस्य हेतोस्ततोऽव्यावृत्तेरित्यर्थः। मूर्त्तत्वात् व्योमादेर्भेदसिद्धिरित्याह—मूर्त्तत्वादिति।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

च तथेत्याह—विषयेति। अनारम्भकत्वान्निःस्पर्शत्वे साध्ये सान्दिग्धव्यभिचारितामाह—पार्थिवेति। 'ताद्दशापत्तेः' ताद्दशत्वापत्तेरित्यर्थः। न चेदेवमिति। यदि क्लृप्तपार्थिवकिञ्चिद्वैधर्म्येण न पार्थिवत्वं तदा घ्राणस्यापि गन्धाद्यन्यतमानुद्भवान्न पार्थिवत्वं स्यादित्यर्थः। अथ धर्मिकल्पनातो धर्मकल्पना लघीयसीति न्यायान्न द्रव्यान्तरं कल्प्यते किन्तु पृथिव्यामेव किञ्चिद्वैधर्म्यं तर्हि प्रकृतेऽपि तुल्यमित्याह—तत इति। तथाप्यस्पर्शत्वाभ्युपगमे मूर्त्तत्वाभ्युपगमो व्याहत इति विवक्षितं सुखादयो मूर्त्तसंयोगासमवायिकारणकाः। एतदिति। पृथिव्या एव मनस्त्वमित्यर्थः। अस्पर्शेति। स्पर्शात्यन्ताभाववद्द्रव्यत्वेनेत्यर्थः। यद्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

रादाह—स्पर्शात्यन्तेति। अत्र द्रव्यपदममूर्त्तत्वेन विभुत्वमुक्तमित्याभिप्रायेण चित्रस्पर्शाभ्युपगमाच्च न विरुद्धस्पर्शवदारब्धे व्यभिचारः। व्याहत इति। तथा च परं प्रति परम्पराभ्युपगमाविरोधप्रदर्शनमिदं न तु सा-

---

(१) ०दप्युपपत्तवि०। (२) ताद्दशापत्तेरिति प्रकाशसम्मतः पाठः।
(३) ०व एतदुचितमिति कण्ठाभरणादिसम्मतः पाठः। (४) अस्पर्शद्रव्यत्वेन।

स्थितम्। मैवम्। विभुविशेषगुणग्राहकेन्द्रियत्वेन मनसो मूर्तचतुष्टयव्यावृत्तेः। पार्थिवस्य गन्धग्राहकत्वनियमात्। अन्यथा

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

'तत्प्रतिक्षेपात्' मूर्त्तत्वप्रतिक्षेपात्। विभुविशेषगुणग्राहकत्वं शरीरेऽनैकान्तिकमत उक्तमिन्द्रियत्वेनेति। गन्धग्राहकत्वनियमादिति। गन्धादिषु मध्ये गन्धमात्रग्राहकत्वनियमादित्यर्थः। अन्यथेति। यदि पार्थिवेन्द्रियस्य नियतानुग्राहकत्वं स्यादित्यर्थः। घ्राणरसनयोरित्युपलक्षणम्, इन्द्रियान्तरविलोपप्रसङ्गोऽपि द्रष्टव्यः। 'द्रव्यान्तरं स्यात्'

न्यायलीलावतीप्रकाशः

व्यस्पर्शत्वासिद्धिः पूर्वमुक्ता अनित्यत्वे सति नित्यविशेषगुणत्वात् पार्थिवपरमाणुरूपवदिति न मूर्त्तत्वे मानं विभागजशब्दजशब्देन व्यभिचारात्। मनो मूर्त्तं रसग्राहकेन्द्रियत्वात् रसनवदित्यपि निरवयवत्वेन प्रतिरुद्धम्। मनो मूर्त्तमनाकाशेन्द्रियत्वात् चक्षुर्वदित्यपि नित्यद्रव्यगुणग्राहकेन्द्रियत्वात् श्रोत्रवदित्यनेन प्रतिरुद्धम्। विभुविशेषेति। अत्रेन्द्रियग्रहणान्न शरीरकर्णशष्कुलीभ्यां व्यभिचारः। न च श्रोत्रत्वमुपाधिः तुल्ययोगक्षेमत्वात्। अत एव नेन्द्रियत्वसाधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकं द्रव्यत्वव्याप्यजातिराहित्यमुपाधिः। पार्थिवस्येति। यद्यपि मनोऽपि गन्धग्राहकमेव तथापि मनो यदि पार्थिवं स्यात् गन्धादिषु गन्धस्यैव ग्राहकं स्यादित्यर्थः। अन्यथेति। यदि प्रतिनियतगुणग्राहकत्वनियमो न स्यात् तदा पार्थिवस्यैव रसादिव्यञ्जकत्वान्न भिन्नजातीयमिन्द्रियं सिद्ध्येदित्यर्थः। व्यक्त्यभिप्रायेण तु न

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

धनं येनासिद्धिदोष इति भावः। अनित्यत्व इति। आद्यं जलपरमाणुरूपे द्वितीयं जलावयविस्नेहे तृतीयं परमाणुद्वित्वे व्यभिचारवारणाय विशेषणमत्र मूर्त्तगुणासमवायिकारणकत्वं साध्यमित्यभिसन्धानेन द्वितीयव्यभिचारस्थलप्रदर्शनम्। शब्दजेति। 'निरवयवत्वेन' निरवयवेन्द्रियत्वेन। नित्येति। अत्रेन्द्रियत्वमपि विशेषणम्। श्रोत्रत्वमिति। इन्द्रियत्वलक्षणपक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकमिदम्। अन्यथा कालादौ साध्याव्यापकतापत्तेः। आत्मनि शुद्धसाध्याव्यापकत्वादाह—साधनेति। ननु व्यक्त्यभिप्रायेणैवैकपरिशेषः कुतो न व्याख्यात इत्यत आह—व्यक्तीति।

घ्राणरसनयोरेकशेषापत्तेः। श्रोत्रमपि द्रव्यान्तरं स्यादिति चेन्न, तत्र शब्दासमवायात्। शब्दसमवाये वा तस्याकाशत्वात्। मनसश्च ज्ञानासमवायिकारणसंयोगाश्रयत्वेन आत्मवत्स्पर्शानाधार-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

आकाशादन्यदित्यर्थः। श्रोत्रं कर्णशष्कुल्येवेति भ्रान्तस्य वा शङ्का। तत्रेति। आकाशादन्यत्रेत्यर्थः। समवाय एव सन्निकर्षः शब्दग्राहक इति भावः। ननु तदेव द्रव्यान्तरं शब्दसमवायिकारणं स्यादित्याह—समवायेति। मनसः स्पर्शवत्त्वं यदाशङ्कितं तत्राह—मनसश्चेति। स्पर्शानाधारत्वादिति। स्पर्शानाधारत्वानुमानादित्यर्थः। आरम्भकत्वं मनसो यदाशङ्कितं तत्राह—स्पर्शवदिति। द्रव्यारम्भादि(दावि?)ति वक्तव्ये स्पर्शवदि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

घ्राणैकपरिशेषः। उपहतघ्राणस्यापि रसोपलब्धेः।

कर्णशष्कुल्येव श्रोत्रमिति भ्रान्त आक्षिपति—श्रोत्रमपीति। तत्रेति। द्रव्यान्तर इत्यर्थः। वहिरिन्द्रियस्य ग्राह्यजातीयासाधारणगुणवत्त्वनियमात्। न च स्पर्शवत्त्वमुपाधिः विशेषगुणविरहे वहिरिन्द्रियत्वानुपपत्त्या हेतोः साध्यव्याप्यतयोपाधेः साध्याव्यापकत्वादिति भावः। मनसोऽस्पर्शवत्त्वमसिद्धमिति दूषयति—मनसश्चेति। न चात्मत्वमुपाधिः, तुल्ययोगक्षेमत्वात्। अत एव मनसो नित्यत्वमपि साध्यं स्पर्शाभावसाधकप्र-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

तथा च घ्राणरसनयोरेकजातीयतापत्तेरिति मूलतात्पर्य्यम्। ननु श्रोत्रस्य द्रव्यान्तरत्वे इष्टापत्तिरेवेत्यत आह—कर्णशष्कुल्येवेति। द्रव्यान्तर इति। त्वन्मत इति शेषः। वहिरिन्द्रियस्येति सगुणानामिन्द्रियभावादिति भावः। तथा च शब्दसमवायि यत्तदेव श्रोत्रं तच्च द्रव्यान्तरमेवेति सिद्धसाधनमेवेति प्रघट्टकार्थः। 'विशेषगुणविरहे' ग्राह्यजातीयविशेषगुणविरहे। यद्यप्युपाधिदातुरिदमेवासिद्धं तथापि सन्तानक्रमेण श्रोत्रसमवेतस्यैव शब्दस्य ग्रहसम्भवपक्षे साध्यासिद्धावुपाधेः साध्यव्यापकत्वमिति भावः। ननु विषयदेहयोरित्याद्यन्यथासिद्धिप्रदर्शनात् स्पर्शवत्त्वेऽप्यनारम्भकत्वं स्यादित्यत आह—स्पर्शाभावेति। तच्च प्रमाणमव्यवहितोक्तमेवेति भावः। अन्त्यावयविनि अन्त्यावयविसं-

त्वात् । स्पर्शवत्संयोगस्य स्पर्शवद्द्रव्यारम्भादौ सामर्थ्यात् । अमूर्तादपि भिद्यते, मूर्तत्वात् । तदसिद्धम् । सुखदुःखयोरबाधितयुगपत्प्रत्ययविषयत्वेन यौगपद्यात् । अन्यथा यौगपद्यविल-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ति स्वरूपकथनार्थम् । स्पर्शवत्संयोगस्येति । स्पर्शद्द्रव्यसंयोगस्येत्यर्थः । आदिपदात् कर्म्मसंग्रहः । मूर्त्तत्वादित्यस्य मूर्त्तेभ्य इत्यर्थः । भट्टः प्रत्यवतिष्ठते--तदसिद्धमिति । पादे मे सुखं शिरसि वेदनेति प्रतीत्या सुखदुःखयौगपद्यं प्रतीयते । तच्च मनोवैभवे सत्येवोपपद्यते शरीरावच्छेदेन नानावयविनो मनसः कल्पने कल्पनागौरवं मनःपञ्चककल्पनेऽपि गौरवमेवेति भावः । अन्यथेति । अबाधितयौगपद्यप्रतीत्यापि यदि यौगपद्यं न स्यादित्यर्थः । मनोवैभवे युगपदनेकेन्द्रियसान्निक-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

माणावष्टम्भेनाह--स्पर्शवत्संयोगस्येति । न चान्त्यावयविनि व्यभिचारः नित्यद्रव्यवृत्तिस्पर्शस्य द्रव्यारम्भकसंयोगव्याप्यत्वमित्यर्थात् । सुखदुःखयोरिति । पादे मे सुखं शिरसि मे वेदनेत्यनेन रूपेणेत्यर्थः । एतच्च यद्यपि शरीरपरिमाणसमानपरिमाणत्वेऽपि मनसः सिद्ध्यति तथापि तस्यावयवकल्पनायां मानाभावात् स्पर्शात्यन्ताभाववतो द्रव्यस्य विभुत्वनियमाच्चोपपाद्यम् । यद्यप्येकं करणमेकदैकमेव कार्यं जनयतीति न नियमः, एकेनाग्निसंयोगेनैकदा घटेऽनेकरूपाद्युत्पत्तेः, एकेन कुठारेणैकदाऽनेकत्र छिदादर्शनात्, एकेनैव शब्देनानेकशब्दोत्पादनात् । अथैकं करणमेकत्रैकावच्छेदेनैकजातीयामेकामेव क्रियामुत्पादयतीति नियमः, तथात्वेऽपि चक्षुराद्यवच्छेदेन भिन्नदेशीयां शब्दवत् परमाणाविव विजातीयामग्निसंयोगवदनेकां क्रियां कुर्यादेव

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

योगे । एकत्रेत्यत्र घट इति पिठरपाकमते । अथैकमिति । न चैकावच्छेदेनेति दत्ते एकत्रेति व्यर्थं श्येनकर्मणा चरणावच्छेदेन युगपच्छाखावृक्षसंयोगजनकेन व्यभिचारवारकत्वात् । न च श्येनरूपाधिकरणैक्यात् तेनापि तद्वारणम्, एकत्रेत्यनेनार्थतोऽव्यासज्यवृत्तित्वस्य क्रियाविशेषणतया लाभात् । यावदधिकरणैक्यस्य तत्पदेन विवक्षित-

यापत्तेः । एकदाऽनेकज्ञानानुत्पादस्य ज्ञानकारण (१) त्वेनैव समूहालम्बनबोध(२)वदुपपत्तेः । नानाविषयज्ञान(३)स्याप्यत एवोत्पत्तेः । अन्यथा गुडादौ युगपद्रसस्पर्शा (४) वभासप्र·

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

षें ज्ञानयौगपद्यं परिहरति—एकदेति । ज्ञानकरणत्वेनेति । एकं ज्ञानकरणमेकदा एकमेव ज्ञानं जनयतीति स्वाभाव्येनेत्यर्थः । समूहालम्बनवदिति । घटपटाद्यनेकविषयचक्षुःसन्निकर्षेऽप्येकज्ञानवदन्यथा तत्रापि यावद्विषयं ज्ञानभेदः स्यादित्यर्थः । ननु तथापि नानेन्द्रियकरणकमेकमेव ज्ञानमुत्पद्यतामत आह—नानाविषयेति । अत एवेति । मनस एकेन्द्रियकरणकज्ञानमात्रजनन एव स्वभावावधारणादित्यर्थः । एकं करणमेकदा एकत्र एकावच्छेदेनैकामेव क्रियां करोतीति करणसामान्यधर्म्मोऽभिमतः । ननु मनोविभवे सकलशरीरावच्छेदेनैव सुखदुःखे स्यातां विभुकार्य्यस्य असमवायिकारणप्रादेशिकत्वानुरोधित्वादि·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

तथाप्येकं ज्ञानकरणमेकत्रात्मन्येकदैकमेव ज्ञानं जनयति समूहालम्बने तथादर्शनात् । कथमन्यथा नानाज्ञानसामग्रीसत्त्वे समूहालम्बनमेकं ज्ञानमित्याह—एकदेति । न चान्यज्ञानसामग्रीसत्त्वे कार्यावश्यम्भावस्तदसत्त्वे किं करणधर्मेणेति वाच्यम्, ज्ञानकरणस्यैकदैकमात्रजनकस्वभावत्वेनापराजनकतया कारणभावे सामग्र्यसत्त्वादित्यर्थः । नन्वेवमपि बहूनि ज्ञानानि नोत्पद्यन्तां नानेन्द्रियाविषयविषयकमेकं ज्ञानं स्यादेव एकेन्द्रियजसमूहालम्बनवदित्यत आह—नानेति । 'अत एव' कारणस्वभावादेवेत्यर्थः । अन्यथेति । यदा रसनावच्छेदेन मनःसंयोगस्तदा त्वगवच्छेदेनापीत्यणुत्वेऽपि मनसो रसस्पर्शविषयकमेकमेव ज्ञानमुत्पद्येत । अथ मनस एकदा एकेन्द्रियविषयविषय·

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्वाद्वेति दिक् । तथाप्येकमिति । कायव्यूहेऽनेकानि करणान्येकत्रात्मन्यनेकं ज्ञानं जनयन्त्येवेति व्यभिचार इत्येकमित्युक्तम् । मनस्तु तत्रापि शरीरभेदेन भिन्नमेव । तद्दशायामेव काले व्यभिचार इति ज्ञानकरणपदम् । जन्यज्ञानत्वावच्छिन्नकरणताश्रय इत्यर्थः । तेन नालोकादौ व्यभि·

(१) ज्ञानकरण० । (२) ०लम्बनवदु० ।

(३) ज्ञानानुत्पादस्या० । ज्ञानाना विषयैकज्ञानाभावस्यापि तत एवोपपत्तेः । (४) स्पर्शाभावप्र० ।

सङ्गात् । सुखादिदेशनियामकत्वमपि सामग्रीदेशनियमस्यैव । अन्यथाऽणुमात्रदेशतापत्तेः । द्वित्रिश्छिन्नभुजगादौ चलनदर्शना-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्यत आह—सुखादीति । असमवायिकारणं स्वावच्छिन्न एव जनयतीति व्याप्त्यभिमानादाह—अन्यथेति। यदि च न मनो विभु तदा गोधाभुजगादिषु छिन्नेषु खण्डशश्चलनं चेष्टा च न स्यादित्यत आह—द्वि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

कज्ञानजनकत्वं स्वभावस्तदा समः समाधिरित्यर्थः । ननु चासमवायिकारणाधीनो विभुकार्याणां प्रादेशिकत्वनियम इति विभुमनः-संयोगात् सुखादेरुत्पत्तौ नियतदेशता न स्यादित्यणु मन इत्यत आह—सुखादीति । त्वयापि सुखादरणुदेशतापत्त्या निमित्तचन्दनाद्यनुरोधेन न्यूनाधिकदेशता वाच्येति समः समाधिरित्यर्थः । न च विभुकार्यासमवायिकारणं स्वावच्छिन्ने कार्यं जनयत्येवेति नियमस्तथा च चन्दनाद्यनवच्छिन्नेऽपि सुखमुत्पद्येतेति वाच्यम्, तद्देशीयचन्दनसुखं हि तद्देशचन्दनसम्बन्धसापेक्षमसमवायिकारणमिति कथं तन्निरपेक्षं तत्कुर्यात् । चन्दनं च स्वावच्छिन्ने देशे सुखजनकमिति कथं स्वानवच्छिन्ने देशे तज्जनयेत् । अत एव चरणसुखं यदि शरीरावच्छिन्नासमवायिकारणकं स्यात् शरीरव्यापकं स्यादित्यपास्तम्, अप्रयोजकत्वात् निमित्तसमवायस्य तत्प्रयोजकत्वात् । द्वि-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

चारः । अन्यथा कायव्यूहदशायां तत्र व्यभिचारापत्तेः । न चैवमेकत्रात्मनीति व्यर्थं शरीरस्य विषयतया शरीरत्वेन च नानाज्ञानजनकतया व्यभिचारवारकत्वात् । विभुकार्येति । विभुविशेषगुणेत्यर्थः । तेन न कर्मजसंयोगे व्यभिचारः । तद्देशीयेति । तथा चोक्त नियमोऽप्रयोजक इति भावः । चरणसुखमिति । अत्र विशेषत एव व्याप्तिः । अवच्छेदकत्वं च व्यावर्त्तकत्वमात्रम् । तेन शरीरकर्मजवेगो दृष्टान्तः । शरीरस्याऽप्याधारीभूय कर्मव्यावर्त्तकत्वात् । न चैवं शरीरकर्मजन्यशरीराकाशसंयोगे व्यभिचारः । अदृष्टत्व (अधिष्ठत्व?) स्यापादकविशेषणत्वात् ।

च्छेति चेत् । मैवम् । सुष्वाप(१)व्यासङ्गयोर्बहिरिन्द्रियमनःसम्बन्ध-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्रिश्छिन्नेति । सुस्वापेति । सुप्तोऽहं न किञ्चिदज्ञासिषमिति प्रत्यक्षं तावन्न सुषुप्तौ प्रमाणम्, अस्याः प्रतीतेः ध्वंसविषयतयोपपत्तेरिति केचित् । मदीयजागराद्यज्ञानप्रागभावो मदीयप्रत्यक्षविशेषगुणानधिकरणकार्यद्रव्याधिकरणवृत्तिः प्रागभावत्वात् घटप्रागभाववदित्यनुमानात् सुषुप्तिसिद्धिः । इयं च सुषुप्तिर्मनसो वैभवे न स्याद् व्यासङ्गश्च

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्रिरिति । अणुत्वे मनसो त्रिस्त्रिच्छिन्नभुजगादौ चेष्टा न स्यात् । यदवच्छेदेन मनःसंयोगात् प्रयत्न उत्पद्यते तदवच्छेदेन प्रयत्नवदात्मसंयोगासमवायिकारणिकाया चेष्टाया उत्पत्तेरित्यर्थः । सुष्वापेति । सुस्वापेति युक्तः पाठः । "सुविनिर्दुर्भ्यः सुपिसूतिसमाः" (अष्टाध्यायी, ८।३।८८) इत्यत्र कृतसम्प्रसारणनिर्देशात् यत्रैव सम्प्रसारणं तत्रैव मूर्द्धन्यविधानात् ।

यदा मनस्त्वचमपि परिहृत्य पुरीतति वर्त्तते तदा सुषुप्तिर्विभुत्वे न स्यात् । न च तत्र मानाभावः, मदीयजागराद्यज्ञानप्रागभावो मदीयप्रत्यक्षविशेषगुणानधिकरणकार्यद्रव्याधिकरणवृत्तिः प्रागभावत्वात्

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

मिश्रास्तु सामान्यव्याप्त्या तर्कोऽयमित्यग्निसंयोगजन्यरूपमेव दृष्टान्तः । अवच्छेदकत्वं च स्वरूपसम्बन्धविशेष इति नाधारस्यावच्छेदकत्वमिति नादृष्ट (द्विष्ठ?) पदापेक्षेति वदन्ति ।

'निमित्तसमवायस्य' निमित्तसंसर्गस्य । मदीयेति। अन्यज्ञानप्रागभावपक्षतायां मदीयमुक्त्यधिकरणकालवृत्तित्वेनार्थान्तरमतो मदीयेति।जागराद्यपदं तु तत्पूर्वकालीनसुषुप्तिसिद्ध्यर्थम्।ज्ञानान्योन्याभावस्य कपालवृत्तितयाऽर्थान्तरमतः प्रागिति । सुषुप्तिकालेऽप्यन्यदीयज्ञानसत्त्वाद्बाध इति साध्ये मदीयेति । अदृष्टसत्त्वाद्बाध इति प्रत्यक्षेति । आत्मैकत्वादिप्रत्यक्षतापक्षे तत्सत्त्वाद्बाध इति विशेषेति । वृत्तप्रलयवृत्तितयाऽर्थान्तरमिति कार्यद्रव्याधिकरणेति । न च प्रयाण(२)कालेनार्थान्तरं कार्यपदस्य मदीयजीवितशरीरपरत्वात् । न च

(१) सुस्वापव्या० । (२) प्रायणका० ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

सन्निकृष्टेऽपि विषये ज्ञानाजनकत्वमिन्द्रियाणामिन्द्रियान्तरेण ज्ञानजननावसरे तच्चानुपपन्नमेव न हि सम्भवति तदिन्द्रियस्य ज्ञानाजनने मनसोऽसन्निधानादन्यन्निमित्तमित्यर्थः। ननु व्यासङ्गकाले-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

घटप्रागभाववदिति। केचित्तु प्रत्यक्षमेव सुषुप्तौ मानं सुप्तोऽहं न किञ्चिदज्ञासिषमिति प्रतीत्या तदानीन्तनदुःखात्यन्ताभावो विषयीक्रियते सम्बद्धविशेषणतया मनःप्रत्यासत्तेः सत्त्वादित्याहुः। तन्न, प्रतीतेर्ध्वंसविषयत्वेनाऽप्युपपत्तौ सुषुप्त्यसाधनात्(१)। व्यासङ्गे च यद्यपि वहिरिन्द्रियसम्बन्धोऽस्त्येव तथापीन्द्रियान्तरसम्बन्धो नास्ति व्यासङ्गदशायां स्वस्वविषयसम्बन्धेऽपीन्द्रियाणां यस्यासम्बन्धान्न युगपज्ज्ञानानि तादिन्द्रियसहकारिक्रमेण तदधिष्ठापकं तदेव मनः सुखादिग्राहकमिति धर्मिग्राहकमानसिद्धं मनसोऽणुत्वम्। अत एव धर्मिग्राहकमानबाधितं वैभवानुमानम्। न च ज्ञानकरणधर्मत्वेन व्यासङ्ग उपपाद्यः, तथापि पञ्चसु यदेकं जनयति तत्र

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दृष्टान्तासिद्धिः। शरीरप्रागभावस्य दृष्टान्तत्वात्। घटप्रागभावग्रहणं तु प्रागभावान्तराणामपि सुषुप्तिकालीनतया पक्षसमत्वेन न व्यभिचार इतिसूचनार्थमिति मिश्राः। केचित्तु मदीयजागराद्यक्षानाव्यवहितप्राक्कालीनत्वं विशेषणमतो नोक्तदोष इत्याहुः। तन्न, तथा सति कार्यद्रव्याधिकरणपदव्यर्थतापत्तेः। प्रलयस्यापि तत एव बाधनात्। वयन्तु स्थूलकालोपाध्यवच्छिन्ना वृत्तिरिह साध्या प्रायेण च क्षणमात्रमेव तादृशी वृत्तिरिति नोक्तदोष इति ब्रूमः। चरमध्वंसे व्यभिचारवारणाय हेतौ प्रागिति। न चाप्रयोजकत्वं तदा प्रत्यक्षगुणसत्त्वे तदनुभवविषयत्वबोध्ये(२)तत्कालीनत्वेन स्मरणापातादिति। 'इति प्रतीत्या' इत्यादिप्रतीत्येत्यर्थः। दुःखात्यन्ताभाव इति। दुःखाद्यत्यन्ताभाव इत्यर्थः। प्रतीतेरिति। यद्यपि तत्कालीनत्वेन पूर्वोत्पन्नयावद्विशेषगुणध्वंससिद्धावपि सुषुप्तिसिद्धिस्तथापि तत्कालीनत्वेनापि तावान् ध्वंसो ग्रहीतुं न शक्यते योग्यानुपलब्धेरभा-

---

(१) तदानीं ज्ञानाभावस्य इदानीं योग्यानुपलब्धिविरहेण न प्रत्यक्षत्वमिति तु तत्त्वम्। इति दीधितिः। (२) धीध्ये।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

नियामकाभावात्तावद्विषयकैकज्ञानापत्तेः । न च चाक्षुषत्वादिजातिसङ्करापत्तेर्नैकं ज्ञानं चित्ररूपवच्चाक्षुषादिविजातीयज्ञानोत्पत्त्यापत्तेः। ननु दीर्घशष्कुलीं भक्षयतः कथं पञ्च ज्ञानानि जायन्ते । न च तत्रापि क्रमः कल्प्यः, बाधकं विना यौगपद्यानुभवस्य प्रमात्वात् । व्यासङ्गो बाधक इति चेत् तर्हि मनोऽवयव्यस्तु तत्सङ्कोचविकासाभ्यां तदुभयोपपत्तेः। न, तत्र कारणाभावात्। न ह्येकपञ्चबुभुत्सा तद्धेतुः, तस्या अहेतुत्वात्। हेतुत्वे वाऽस्तु विभु मनः अवयविनो विभुत्वस्य लघुत्वात्। नाऽप्यदृष्टं तत एव तदुत्पत्तौ मनसोऽसिद्धेः । अत एवाणुमनःपञ्चतयमस्तु अवयविनो लघुत्वात् बुभुत्सावशात्तेषामेकपञ्चेन्द्रियसम्बन्धवशादुभयोपपत्तेरित्यपास्तम्। पञ्चबुभुत्सया सर्वेषां पञ्चेन्द्रियसम्बन्धे व्यासङ्गानुपपत्तेः। तस्माद्व्यासङ्ग एव यौगपद्यप्रत्ययबाधकः। कथं तर्हि शष्कुलीभक्षणे गन्धरूपरसस्पर्शशब्दान् प्रत्येमीत्यनुव्यवसायः क्रमिकज्ञानपञ्चतयेन युगपन्मनःसन्निकर्षाभावात् न क्रमिकानुव्यवसायाहितसंस्कारजनितपञ्चविषयस्मृतावनुभवत्वारोपादुपपत्तेः। ननु मनसोऽणुत्वपक्षे कथं मन्दोऽपि बु(भु?)त्सितः शब्दो गृह्यते नान्यः। न च शब्दविशेषबुभुत्सैवेतरग्रहप्रतिबन्धिका बु(भु?)त्सितशब्दग्रहसामग्र्येव वा बलवतीति वाच्यम्, तथापि रूपादिसकलबुभुत्सया परस्परप्रतिबन्धादज्ञानस्य बुभुत्साधीनसामग्रीबलवत्त्वात्सर्वविषयज्ञानस्य वापत्तेः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

वादित्यत्र तात्पर्यम्। तावद्विषयकेति । न च एकदा तादृशनानाविषयज्ञानाजनकत्वमपि कारणधर्म इति नेदं दूषणमिति वाच्यम्, तथापि नियामकाभावस्य तादवस्थ्यात्। नाप्यदृष्टमिति। यद्यप्यनन्यगत्या अदृष्टस्य नियामकत्वमिति सङ्कोचविकाशयोरस्तु स्वातन्त्र्येणादृष्टं नियामकं तथापि नियततादृश(१)सत्त्वे विभ्वेव मनोऽस्तु कृतमव [यव ?] कल्पनागौरवग्रस्तेनावयविनेति भावः । पञ्चबुभुत्सयेति । तथा च तत्काले दृष्टो व्यासङ्गो न स्यादिति भावः। तथापीति। यद्यपि मनोऽणुत्वपक्षे सर्वविषयज्ञानोपादानमयुक्तं तथापि नन्वित्यादिना तटस्थेनोभयं प्रत्याक्षेपे कृते न च शब्देत्यादिना उभाभ्यामेव सि-

(१) ०तताद्दृशादृष्टस० ।

विच्छेदलक्षणयोर्विभुत्वे व्याकोपात्। दृष्टसाकल्येऽदृष्टवैगुण्य(१)-स्याप्यसम्भवात्। अदृष्टाभावस्य दृष्टसाकल्यविरोधात्। अन्यथा

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ऽदृष्टविलम्बादेव ज्ञानविलम्बः स्यादित्यत आह—दृष्टेति। अदृष्टस्य दृष्टोपहारप्रयोजकतया दृष्टसाकल्ये तद्विलम्बाकल्पनात्, न हि दृष्टसाकल्यमदृष्टविलम्बश्चेति सम्भवतीत्यर्थः। अन्यथेति। यदि दृष्टसाक-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

अथात्मनःसंयोगे विशेषः कार्योन्नेयः किञ्चिच्छब्दग्रहे हेतुस्तदन्यशब्दग्रहे प्रतिबन्धकश्चेति तत्र वैभवेऽपीन्द्रियमनःसंयोगविशेषाद्यासङ्गोपपत्तेः। अत्राहुः। यद्यपि बुभुत्साप्रणिधाने शब्दमात्रग्रहे न सहकारिणी न वेतरग्रहप्रतिबन्धके तथापि नानाशब्दसमवायदशायां श्रोत्रे यः शब्दग्रहस्तत्र तयोस्तथाभावः, तथैव तयोरन्वयव्यतिरेकात्। न च वैभवेऽदृष्टाभावात्कार्यव्यतिरेकः तदितरसाकल्ये तस्यापि सत्त्वादित्याह—दृष्टसाकल्य इति। एतच्च कार्यविशेषं ज्ञानमधिकृत्योक्तम्। क्वचित्कार्ये दृष्टसाकल्येऽप्यदृष्टविलम्बात् विलम्बः। अन्यथेति। सामग्र्या इति पञ्चमी। सामग्र्या

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

ध्वान्तिते उभयोपालम्भार्थैवेयं फक्किका। तत्र च रूपादीत्यणुत्ववादिनं प्रति बुभुत्साधीनेत्यादि विभुत्ववादिनं प्रतीति द्रष्टव्यम्। अज्ञानं स्यादिति शेषः। तटस्थ एव तर्हि वैभवपक्षोऽपि सम्यगेवेत्यणुत्ववादिनं प्रत्याह—वैभवेऽपीति। यद्यपि मनसो विभुत्वे श्रोत्रमनःसंयोगे विशेषाभावः, तथापि तत्र शरीरमनःसंयोगे कर्णशष्कुलीमनःसंयोगे वा विशेषः फलबलात्कल्पनीय इति भावः। तथापीति। त्वयापि तत्रानन्यगत्या तथैव स्वीकारादिति भावः। यद्यप्येवं बुभुत्साविशेषमादाय वैभवपक्षेऽपि व्यासङ्ग उपपादयितुं शक्यते तथापि सूचीसर्पादिवेधोत्कटविषयसन्निकर्षे व्यभिचारात्र तस्यापि नियामकत्वमिति मिश्राः। वस्तुतो लाघवात्संयोगत्वमेव द्रव्यजन्यतावच्छेदकमित्यजसंयोगनिरासे आत्ममनःसंयोगाभावात्समवायिकारणाभावे सुखादेरुत्पत्तिर्न स्यादित्येव समीचीनं विभुत्वबाधकमिति दिक्। क्वचि-

(१) ०दृष्टवैलक्षण्यस्यापि०

सामग्र्याः फलानुमानस्य शक्तेश्चासिद्धि(१)प्रसङ्गात्। न च देशकालादयोऽप्युपाधयः। सर्वसहकारिविरहे मनसोऽप्यसिद्धेः। आत्म-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ल्येऽप्यदृष्टविलम्बात् कार्य्यविलम्बः, तदाऽन्त्यतन्तुसंयोगेऽपि पटो न जायेत सामग्र्यां सत्यामपि कदाचिन्न कार्य्यं जायेतेति सामग्र्यपि कार्य्यं व्यभिचरेदिति तया कार्य्यं नानुमीयेतेत्यर्थः। करतलानलसंयोगे सत्यपि दाहाभावस्य कदाचिददृष्टाभावादेवोपपत्तौ शक्तिकल्पना न स्यादित्याह—शक्तेश्चेति। ननु देशकालोपाधीनां मध्ये कस्यचिद्विरहाज्ज्ञानानुत्पत्तिरतो व्यासङ्गसुस्वापावुत्पत्स्येते इत्याशङ्क्याह—न चेति। न च देशकालादय उपाधयः यद्विलम्बात् कार्य्यविलम्बः स्यादिति शेषः। सर्वसहकारीति। सर्वसहकारिविरहे शङ्क्यमाने मनसोऽप्यसिद्धिरित्यर्थः। मनोव्यतिरेकप्रयुक्तः कार्य्यव्यतिरेको यदि भवेत्तदा मनसः सिद्धिः स्यात्तथा च मनसो व्यतिरेकोऽन्यथासिद्धो यावता सहकार्य्यन्तरव्यतिरेकादेव तदानीं कार्य्यानुत्पत्तिसम्भवादिति भावः। मनोवैभवादिना आत्ममनःसंयोगो नित्यो वक्तव्यस्त-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

दृष्टादृष्टसमूहरूपतया यावददृष्टसमवधानेऽप्यदृष्टाभावसम्भावनया सामग्रीतः कार्यानुमानं न स्यादित्यर्थः। शक्तेश्चेति। परं प्रति विरोधप्रदर्शनम्। दृष्टकारणसाकल्ये सत्यप्यदृष्टाभावादेव कार्याभावापपत्तेः कुतः शक्तिकल्पनमित्यर्थः। ननु ज्ञानोत्पत्तिं प्रति देशकालादीनां प्रयोजकत्वादुपाधित्वं ततस्तदभावादेव सुषुप्त्याद्युपपत्तिरित्याशङ्क्य निराकरोति—न चेति। किञ्च मनोवैभवे अजः संयोग आत्ममनसोर्वाच्यस्तत्र च बाधकमस्तीत्याह—आत्ममन इति। तथा चान्यतरकर्मजसंयोगानुरोधान्मूर्त्तत्वं मनसो वाच्यमित्यर्थः। नन्वाकाश-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दिति। परमाणुकर्मस्थल इत्यर्थः। सामग्रीत इति। दृष्टकारणसमुदायादित्यर्थः। मूलेऽपि सामग्रीपदं तत्परमेव। दृष्टादृष्टेत्यादि तु वस्तुतः सामग्रीनिरुक्तिः। ननु नैयायिकानां चेदमनिष्टमत आह—परमिति। मनसो

---

(१) शक्तेश्च सिद्धिप्र०।

मनोयोगस्य च संयोगत्वेनानित्यत्वात् । अन्यथा विभागस्यापि नित्यतापत्तावपसिद्धान्तात्(१) । नित्यत्वे च संयोगस्यापि समवायत्वेन रूपादीनामपि संयोगित्वात् विभागित्वे(२)पृथगुपलम्भप्रसङ्गः । अयुतसिद्ध्या विशेष इति चेन्न, अजसंयोगव्याघातात्(३) । संयोगत्वेन विशेष इति चेन्न, तस्य नियामकं विना नियत[देश]-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्राह—आत्मेति । अन्यथेति । संयोगो यदि नित्यः स्यादित्यर्थः । दोषान्तरमाह—नित्यत्वे चेति । नित्या प्राप्तिः समवाय इति तल्लक्षणादिति भावः । न चेदेवं तदा रूपादिसमवायोऽपि संयोगः स्यात् । तथा च रूपादीनां संयोगित्वेन विभागित्वापत्तौ द्रव्याद्रूपं पृथगुपलभ्येतेत्यर्थः । ननु रूपरूपिणोर्विद्यमानयोरसम्बन्धित्वं पृथगेव सत्त्वं पृथगाश्रयाश्रयित्वं वा । युतसिद्धिर्नास्ति । तथा च कथं पृथगुपलम्भः स्यादित्याह—अयुतसिद्ध्येति । यद्वा अयुतसिद्धयोर्नित्या प्राप्तिः समवायोऽन्यत्र तु संयोग इत्याह—अयुतसिद्ध्येति । 'विशेषः' संयोगसमवाययोरिति शेषः । असम्बद्धयोर्वर्त्तमानत्वं युतसिद्धिस्तदभावो ह्ययुतसिद्धिस्तथा चात्ममनसोरसम्बद्धयोर्विद्यमानत्वाभ्युपगमे कुतः संयोगोऽयमज इत्याह—नेति । ननु विभुनोरन्योऽन्यं समवायाभावे संयोग एव स्वीकर्त्तव्य इत्याह—संयोगत्वेनेति । नित्यसंयोगे संयोगत्वं जातिरेव नाभिव्यञ्जकं विना सिध्येत्तथा च पुनरविशेष एव समवायेनेत्याह—नेति । तथा

न्यायलीलावतीप्रकाशः

मात्मना संयुज्यते द्रव्यत्वादित्यजः संयोगः सिद्ध्येदित्यत आह—अन्यथेति । तत एवाजविभागसिद्धेस्तदैव तेन संयुज्यते विभज्यते चेति विरोध इत्यर्थः । नित्यत्वे चेति । नित्या प्राप्तिः समवाय इतिलक्षणाक्रान्तत्वादित्यर्थः । अयुतसिद्ध्येति । रूपरूपवतोरसम्बद्धयोरसत्त्वमिति न पृथगुपलम्भ इत्यर्थः । अजेति । आकाशात्मनोरसम्बद्धयोरसत्त्वे कुतो

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

वाच्य इति । आत्मविभुत्वस्य प्रामाणिकत्वादिति भावः । तत एवेति । नित्यद्रव्यत्वादित्यर्थोऽन्यथा घटादौ व्यभिचारापत्तेरित्यन्यत्र वि-

---

(१) ०पसिद्धान्तता । (२) संयोगित्वे विभागित्वात् पृथ० । (३) ०गाभावात् ।

व्यङ्ग्यत्वानुपपत्तेः। अत एव यौगपद्यप्रत्ययाभिमानः(१)। गोधा-
भुजगादौ तु वेगवत्खड्गाभिघातेन नानादेहावयवाश्रितवेगवत्प्राण-
पवनसंयोगादेव क्रियोत्पद्यते। अतिरिक्तत्वं(२) च न सिद्ध्येत्।
श्रोत्रवद्गगनेनैव कृतार्थत्वादिति। आत्मान्तरेण वेत्युपरम्यते।
(इति) मनः॥

इति श्रीन्यायलीलावत्यां द्रव्यविचारः। (३)

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

चान्यतरकर्म्मज एवात्ममनसोः संयोग इति मनो मूर्त्तं तस्यावयव-
कल्पना च गौरवपराहतेत्यर्थः। तथा च पादे मे सुखं शिरसि वेद-
नेति यौगपद्यप्रत्ययो मनस आशुसञ्चारनिबन्धनो भ्रान्त इत्याह--
अत एवेति। गोधेति। तत्र नानाशरीरावच्छेदेन यदि चेष्टा भवेत्तदा मन-
सो वैभवं कल्प्येतापि न त्वेवं किन्तु वेगवत्खड्गाद्यभिघातात् प्राणे
वेगोत्पत्तिर्वेगवत्प्राणसंयोगाच्च नानाभुजगादिशरीरावयवावच्छे-
देन क्रियेत्यर्थः। किञ्च मनो यदि विभुः स्यात्तदा तदन्तःकरणमष्टद्र-
व्यातिरिक्तं न सिद्ध्येत् गगनावच्छिन्नदेहावयवविशेषेणैव तदन्यथासि-
द्धेरित्याह—अतिरिक्तमिति। नन्वाकाशस्य शब्दग्राहकत्वात् कथं तेना-
न्यथासिद्धिः। तथा च सर्वविषयकमन्तःकरणमवश्यं कल्पनीयमत
आह—आत्मान्तरेण वेति। सुखादीनां च नाणुमात्रदेशदेशता विभुका-
र्याणामसमवायिकारणावच्छिन्ने उत्पद्यत एवेति नियमो न तु तद-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

ऽजः संयोग इत्यर्थः। तस्येति। समवायलक्षणाक्रान्तत्वेन संयोगत्वा-
भावादित्यर्थः। गोधेति। यद्यपीतरचेष्टावदस्या अपि प्रयत्नवदात्म-
संयोगोऽसमवायिकारणं न तु प्राणसंयोगस्तथापि कायव्यूहवदनन्य-
गत्या मनोना(ना?) त्वेनैव तदुपपाद्यमिति सम्प्रदायविदः। अतिरिक्तं

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्तरः। सम्प्रदायविद इति। वस्तुतस्तादृशभुजगादिक्रियायां चेष्टात्वमेव

---

(१) प्रत्ययोऽभिमानः। (२) अतिरिक्तमिति प्रकाशादिसम्मतः पाठः।
(३) इति न्यायलीलावत्यां द्रव्यपदार्थोपवर्णनम्।

संख्या तावन्नैकादि(१)व्यवहारहेतुत्वेन भिद्यते ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

वच्छिन्न एवेति नियम इति भावः ।

इति महामहोपाध्यायमिश्रश्रीभवनाथात्मजमहामहोपाध्यायसान्मिश्र-
श्रीशङ्करकृतौ लीलावतीरहस्ये द्रव्यपदार्थः समाप्तः ।

द्रव्यपदार्थनिरूपणानन्तरमवसरप्राप्तं गुणनिरूपणम् । तत्र गुणत्वं पूर्वमेव साधितं रूपादीनां चतुर्णां विप्रतिपत्तेरभावात्तदुल्लङ्घ्य सख्यां निरूपयति—संख्येति । संख्या इतरेभ्यो भिद्यते एकद्व्यादिव्यवहारजन-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

चेति । विभुमनःपक्ष इति शेषः ॥

इति श्रीलीलावतीप्रकाशे द्रव्यपदार्थः ।

गुणत्वस्य प्रागेव साधनाद् गुणेषु रूपादिचतुर्णां सुगमत्वेन ता-नुपेक्ष्य संख्यां विवेचयति—संख्या तावदिति । ननु संख्याया गुणत्वमासिद्धं वस्तुमात्र एवैकादिव्यवहारात् गौणमुख्यभावस्य च दुर्निरूपत्वात् द्वि-त्वादेश्चापेक्षाबुद्धिव्यङ्ग्यत्वात् । ततः पदार्थान्तरमेवेति केचित् । तन्न, द्वि-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

नास्ति तत्प्रत्यक्षस्य च कारणबाधेन भ्रान्तत्वादित्येव समाधानम् ।

इति महामहोपाध्यायश्रीभगीरथविरचितायां लीलावती-
प्रकाशिकायां द्रव्यपदार्थः सम्पूर्णः ।

ननु द्वित्वादेरपेक्षाबुद्धिजन्यत्वेन सुखवद्गुणत्वमनुमेयमित्यत आह—द्वित्वादेश्चेति । तथा च हेतुरेवासिद्ध इति भावः । पदार्थान्तरमिति । नित्यमिति शेषः । अत एव किञ्चैवं नित्यमित्यादिग्रन्थः सङ्गच्छते । द्वित्वादीति । अपेक्षाबुद्धिः समूहालम्बनात्मकबुद्धिविशेषः । तथा च सिद्धेनानेन गुणत्वं साधनीयमिति भावः । यद्वा एतदनुमानेन नित्य-बाधे गुणे तद्व्यवहारो गौण एव वाच्यस्तस्य जन्यधर्मानाश्रयत्वादिति किं पदार्थान्तरकल्पनयेति भावः । अत्र चरमाभिप्रायपक्षे बुद्धिजन्य-

(१) नैकत्वादिव्य० ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

कत्वादित्यत्र एकत्वादिपरार्द्धपर्य्यन्तव्यवहारहेतुत्वं नैकस्या अपि संख्याया इति स्वरूपासिद्धिः। प्रत्येकव्यवहारहेतुत्वं च भागासिद्धमि·

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्वाद्यपेक्षाबुद्धिजन्यं कार्यत्वे सति नियमेनैकप्रतिपत्तृवेद्यत्वात्

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

मित्येव साध्यम्। अपेक्षेति। पक्षधर्मताबललभ्यसाध्यानिर्वचनमत एव सुखविशेषे न व्यभिचारः। यद्यप्येवं जन्यत्वमात्रमेव साध्यमुचितं तथापि जन्यत्वेऽपि बुद्धिव्यङ्ग्यत्वमस्त्विति शङ्कानिरासाय बुद्धिग्रहणम्। प्रथमाभिप्रायपक्षे तु तज्जातीयत्वं साध्यमतो नोक्तव्यभिचारः। कार्यत्वे सतीति। समवेतत्वे सतीत्यर्थः। तेन नान्यतरासिद्धिः। एवं गोत्वादावेव व्यभिचारवारणाय नियमेनेति। एकमात्रलौकिकप्रत्यक्षविषयत्वादित्यर्थः। तेनानुमानादिना नानापुरुषवेद्यतया नासिद्धिः। अत्र सत्यन्तमात्मनि सुखादिप्रागभावे च व्यभिचारवारणाय। तावन्मात्रं च जातौ व्यभिचारीत्युत्तरदलम्। न चापेक्षाबुद्धिजन्यत्वसाध्यपक्षे ज्ञानादौ व्यभिचारः, समूहालम्बनत्वनियतकारणताप्रतियोगिककार्यताश्रयत्वस्य साध्यत्वादन्यथा गुणत्वव्याप्यहेतुत्वलाभादिति वाच्यम्, नियमेनेत्यस्यावश्यकतया इतरव्यवच्छेदेन चेत्यर्थे एकमात्रपुरुषलौकिकसाक्षात्कारविषयताव्याप्यजातिमत्त्वस्य हेतौ (१)लाभात। तादृशी च जातिः पक्षे शरीरजन्यतावच्छेदिका द्वित्वत्वादिव्याप्या घटत्वादिवदभ्युपेयेति नासिद्धिः। अन्यथा द्वित्वस्य लौकिकसाक्षात्काराविषये ईश्वरापेक्षाबुद्धिजन्यद्वित्वे सत्त्वादसिद्ध्यापत्तेः। न च लौकिकेत्याद्येव समीचीनं शरीरविशेषवृत्तिचैत्रत्वादिजातिमादाय व्यभिचारात्। न च गर्भोत्पन्नक्रामशरीरे तन्मात्रसाक्षात्कारविषये तथापि व्यभिचार इति वाच्यम्, पुरुषान्तरीयसाक्षात्कारायोग्यत्वस्य मात्रपदेन लाभात्। सत्यन्तं चात्मन्येव सुखसमवायिकारणतावच्छेदकजातिमादाय व्यभिचारवारणाय। प्रागभावादिनेति चातद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिः। हेतुश्चायं स्वमतेन। परेण द्वित्वस्यानेकवेद्यताभ्युपगमात्। कर्मसमूहरूपनृत्यदर्शनजन्यजातीयसुखमादाय अणुमात्रस्य चात्र दृष्टान्तत्वमिति दिक्।

(१) हेतोर्ला०।

तस्य समुच्चितस्य(१) स्वरूपासिद्धेः। विपरीतस्य भागासिद्धेः। गणनासाधारणकारणत्वादिति चेन्न, एकद्वित्र्यादिज्ञानविषयत्वे पू-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्यर्थः। इदं संख्यातमिति ज्ञानं गग(ण?)नाविषयतया च तदसाधारणकारणत्वात् संख्या इतरेभ्यो भिद्यत इत्यत आह--गणनेति। पुर्वदोषादिति। समुदितज्ञानजनकत्वे स्वरूपासिद्धेः प्रत्येकज्ञानजनकत्वविवक्षायां भागासिद्धेरित्यर्थः। संख्यातत्वेन ज्ञानं विवक्षितमिति यदि तदाऽन्यो

न्यायलीलावतीप्रकाशः

सुखवत्। कार्यत्वेन विशेषणान्न ज्ञानप्रागभावादिना व्यभिचारः। न चाप्रयोजकत्वम्, अपेक्षाबुद्धेर्द्वित्वादिव्यञ्जकत्वे द्वित्वादिसंयोगविभागानामन्यूनानतिरिक्तदेशानां समानेन्द्रियग्राह्याणां प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वानुपपत्तेः। किञ्चैवं नित्यमनेकसमवेतमिति सामान्यलक्षणयोगात् सामान्यरूपतैव स्यात् तत्र च बाधकं वक्ष्यति। तस्येति। आदिशब्दवाच्यैकप्रकारानिरुक्तेरेकादित्वस्यैकस्याभावान्मिलितैकादिव्यवहारहेतुत्वे तस्य प्रत्येकमभावात् स्वरूपासिद्धिः, एकैकव्यवहारहेतुत्वे च भागासिद्धिरित्यर्थः। ननु संख्याज्ञानं प्रति विषयत्वेनासाधारणकारणत्वं भेदकं स्यादित्याह--गणनेति। गणना ह्येकत्वाद्यवच्छिन्नत्वेन ज्ञानं तत्र च समुच्चितासमुच्चितत्वपक्षयोः पूर्वोक्तदोष इत्याह—एकेति। ननु संख्याज्ञानमात्रं विवक्षितमित्यत आह—

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

कार्यत्वेनेति। समवेतत्वेनेत्यर्थः। न चेति। तथा चासिद्धिरपि नेतिभावः। अपेक्षाबुद्धेरिति। अपेक्षाबुद्धेर्व्यञ्जकत्वे द्वित्वादीनां प्रसक्तस्य प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वस्यानुपपत्तेः प्रमाणबाधादित्यर्थः। ननु संयोगे गृह्यमाणे द्वित्वग्रहनियमात्प्रातिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वाभावोऽस्त्येवेति चेत्, न, अपेक्षाबुद्धेः स्वभावत्वेन संयोगग्रहेऽपि द्वित्वाग्रहात्। नन्वन्यूनानतिरिक्तदेशत्वमवच्छेदकमादायापि वाच्यमन्यथोक्तनियमस्य नानापुरुषकर्मा(र्णा?) वच्छिन्नशब्दयोरेव व्यभिचारात्। तथा च नोक्त दोष इत्यरुचेराह—किञ्चेति। कारणप्रक्रमोत्प-

(१) समुदितस्य

र्वदोषात् । संख्यामात्रत्वे तस्यैवासिद्धेः । संख्याजातीयं तदिति चेन्न, जातेरप्यसिद्धेः । गणितशब्दप्रयोगात्तत्सिद्धिरिति चेन्न, हस्ततुलादिपरिमितदीर्घादिपरिमाणगुरुत्वयोः परिमितव्यव-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

ऽन्याश्रय इत्याह—संख्येति। गग(ण?)नासाधारणकारणत्वं संख्याजातीयत्वमेवोक्तं तच्च सर्वसंख्यासाधारणमतो न पूर्वदोष इत्याह—संख्याजातीयेति । संख्याजातीयत्वं हि संख्यात्वजातियोगित्वं यदि तत्राह—जातेरपीति । पूर्वभेदकापेक्षया अपिशब्दः । इदं गणितमिदं गणितमित्यनुगतप्रत्ययः प्रयोगश्च जात्यधीन इति तत् सिद्धिरित्याह—गणितेति । गणितप्रयोगो जातिनिबन्धनः साधारणप्रयोगत्वात् गवादिप्रयोगवदित्यत्रानैकान्तिकत्वमाह—हस्तेति । हस्तादिपरिमितदीर्घादिपरिमाणतुल्यपरिमितगुरुत्वयोरित्यन्वयोऽत्र विवक्षितः । तथा च साधारणप्रयोगस्याप्यस्य नैकजातिनिबन्धनत्वमित्यनेकान्तः । संख्याया इतर-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

संख्यामात्रत्वं इति । ज्ञानेऽपि विषय एव विशेषकः, न च संख्यामात्रं किञ्चिदनुगतमस्तीत्यर्थः । ननु संख्यात्वं जातिस्तथा स्यादित्याह—संख्याजातीयमिति । संख्येत्यनुगतव्यवहारात्तदप्यसिद्धमित्याह—जातेरिति । नन्वेकादौ संख्यातमित्यनुगतव्यवहारात् तत् स्यादित्याह—गणितेति । परिमाणगुरुत्वसाधारणैकजातिं विना परिमितव्यवहारवत् संख्यातव्यवहारः स्यादित्यत आह—हस्ततुलेति । यथासंख्यमन्वयात् हस्तपरिमितदीर्घादिपरिमाणे तुलापरिमितगुरुत्वे चेत्यर्थः । पूर्वेषां सर्वेषां वि

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्रमेव द्वित्वमितिमतमिदानीमप्रकृतमेवातः प्रकृतं नित्यत्वमेव खण्डितम् ।

मिश्रास्तु उत्पत्तावन्वयव्यतिरेकयोरभिव्यक्तौ संचा(सा?)रे घटोत्पत्तिरपि न सिध्येत् । न च तत्र नाशप्रत्ययानुरोधादुत्पत्तिसिद्धिः । एकघटापसारणानन्तरं द्वौ नष्टाविति प्रतीतेरत्रापि द्वित्वध्वंसाविषयायाः सत्त्वात् । विशेष्यवति विशिष्टध्वंसे प्रतीतेर्विशेषणध्वंसाविषयत्वादिति दूषणं व्यङ्ग्यत्वपक्षे वदन्ति । पूर्वेषामिति । गणनासाधारणकारणत्वादीनामित्यर्थः । व्यभिचरितो व्यतिरेकी विरुद्ध इत्याशयवानाह—वि-

हार(१)वदुपपत्तेः । विपक्षादव्यावृत्तेश्च । एकत्वद्वित्वादीनां(२) सामान्यरूपत्वेनैवोपपत्तेः । न च परापरभावानुपपत्तिः । अन्युनानतिरिक्तव्यक्तिकत्वात् । न च [भेदे] मानाभावः । विचित्रबुद्धिवेद्यत्वात् । न च सदा द्वित्वावगतिः । विशिष्टबुद्धि-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

भेदसाधकत्वेन शङ्कितानां हेतूनां विरुद्धत्वमाह—विपक्षेति । इतरभेदे साध्ये सामान्यस्यापि विपक्षत्वात् । तदेव स्फुटयति—एकत्वेति । एकत्वद्वित्वादीनां परापरभावानुपपद्यं न जातिरूपत्वमित्याह—न चेति । कृतकत्वानित्यत्वयोरिव समानव्यक्तिकतयैव परापरभावोपपत्तिरित्याह—अन्यूनेति । तर्हि घटत्वकलसत्ववदेकमेव एकत्वादि स्यादित्याह—न च मानेति । भेद इति शेषः । बिलक्षणबुद्धिवेद्यत्वादेव एकत्वद्वित्वादीनां भेद इत्याह—विचित्रेति । ननु द्वित्वं यदि जातिः स्यादेकस्यामपि व्यक्तौ बुध्येत गोत्ववदित्याशङ्क्याह—न चेति । यद्वा ननु यदि द्वित्वादिकं सामान्यं स्यादपेक्षाबुद्धिव्यङ्ग्यं न स्यादित्यत आह—न चेति । यद्वा यदि द्वित्वादिकं सामान्यं स्यादिन्द्रियापातमात्रवेद्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

रुद्धत्वमाह—विपक्षादिति । विपक्षात्सामान्यात् द्वित्वादीनामव्यावृत्तेरित्यर्थः । तदुपपादयति—एकत्वादीनामिति । तेनैकमिदमेकामिदामित्यनुगतधीरप्युपपद्यते । न च संख्यागतसामान्येन परस्परासम्बन्धात्तदुपपत्तिः साक्षात्सम्बन्धे बाधकाभावादिति भावः । न चेति । एकत्वद्वित्वादीनां परस्परमिति शेषः । भेदे मानाभावो ह्यन्यूनानतिरिक्तवृत्तिजातौ बाधकमतस्तदेव दूषयति—न चेति । ननु बुद्धित्वादीनां जातिरूपतायामिन्द्रियापातमात्रेणैकत्ववत् द्वित्वाद्यप्यवगम्येतेत्याशङ्क्य निराकरोति—न चेति । विशिष्टबुद्धिरपेक्षाबुद्धिविशेषः । ननु संस्थानानभिव्यङ्ग्यकार्यद्रव्यवृत्तिजातीनां समवायिकारणवृत्तित्वनिय-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

रुद्धत्वमिति । अव्यावृत्तेरभेदादित्यर्थः । तथा च सामान्यगत्वेन पूर्वहेतूनां व्यभिचार इति भावः । संस्थानेति । घटत्वात्मत्वरूपत्वेषु व्य-

---

(१) व्यवहृतिव० । (२) एकत्वादीनामिति प्रकाशसम्मतः पाठः ।

व्यङ्ग्यत्वात्, योनिसम्बन्धबुद्धि(१)ब्राह्मणत्ववत्। न चैकजातीयकारणान्नानाजात्यभावः। कारणेष्वपि तज्जातिसत्त्वात् सत्तावत्। अन्यथा सदिति व्यवहारात्सत्त्वमपि गुणान्तरं स्यात्। गुणेष्वेक(२)त्वबुद्धिवत् सत्प्रतीतिरपि भ्रान्त्यैव(३) स्यात्। बाधकाभावस्त्वेकत्वादावपि तुल्य एव। मैवम्। द्वित्वादिकं न सामान्यं एकैकशः स्वोपरक्तव्यवहार(४)जनकत्वात्। संयोग-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

स्यादित्याह—न चेति। अत्र सर्वत्र व्यभिचारमाह—योनीति। यद्यपि सर्गादौ योनिसम्बन्धव्यङ्ग्यत्वं नास्ति तथापि षट्कर्माचरणव्यङ्ग्यत्वमनेनोपलक्षितम्। परमतेन वा एतदुक्तम्। ननु कपालद्वयारब्धे घटे द्वित्वादिसामान्यं बहुतन्तुके च द्वित्वं कथं स्यात् द्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातेः कारणगताया एव कार्ये वृत्तेरित्यत आह—न चेति। द्वित्वत्रित्वादीनां सर्वासामपि जातीनां कारणेष्वपि भावान्नैष इत्याह—कारणेष्वपीति। अन्यथेति। अनुगतप्रत्ययस्यापि गुणाधीनत्वे इत्यर्थः। ननु सत्ता चेद् गुणस्तदा गुणादौ नानुभूयेतेत्याशङ्क्याह—गुणेष्विति। बाधकाभाव इति। सत्ताया जातित्व इति शेषः। द्वित्वादिकमिति। घटद्वि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

मात्र घटादौ द्वित्वादिजातयः स्युरित्याह—न चेति। नानाजातिरेकत्वद्वित्वादिका। रत्नत्वब्राह्मणत्वादौ व्यभिचारः स्फुटत्वादुपेक्षितः। अन्यथेति। यद्यनुगतव्यवहारविषयत्वेऽप्येकत्वादीनां गुणत्वं तदेत्यर्थः। न च सत्ताया गुणत्वे गुणादौ सदिति बुद्ध्यभावो बाधकमित्याह—गुणेष्विति। बाधकाभावस्त्विति। बाधकाभावः सत्ताया जातित्व इत्यर्थः। एकैकश

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

भिचारवारणाय विशेषणानि। प्रत्यक्षत्वमपि जातिविशेषणमतो न चक्षुष्ट्वादौ व्यभिचारः। एकत्वद्वित्वादिकेति। तथा च कपालादिष्वपि तज्जातिसत्त्वादिष्टापत्तिरिति भावः। रत्नत्वेति। संस्थानेत्यादिव्याप्तेरिति शेषः। अयं च व्यभिचारो यथाश्रुते। यदा तु योग्यसंस्थाना-

---

(१) सम्बन्धवेद्यब्रा०। सम्बन्धबुद्धिव्यङ्ग्यब्रा०। (२) गुणेषु त्वेकत्व०।
(३) भ्रान्तैव। (४) व्यवहाराज०।

वत् । अन्यथा घट इतिवदेकत्रैवायं द्वावयं च द्वाविति प्रतीतिः

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्वं न घटवृत्तिजातिः घटेन्द्रियसन्निकर्षे सत्यपि स्वविशिष्टप्रत्ययाविषयत्वात् संयोगवत् । यद्वा घटपटद्वित्वं न घटवृत्तिजातिः पटेन्द्रियसन्निकर्षं विना अज्ञायमानत्वात् नियमतः पटेन्द्रियसान्निकर्षाधीनज्ञानत्वात् घटपटसंयोगवदिति मानार्थः । अत्र विपक्षबाधकमाह—अन्यथेति । यदि घटपटद्वित्वं घटजातिः स्यात् पटेन्द्रियसन्निकर्ष-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

इति । 'स्वोपरक्तः' स्वविशिष्टः । व्यवह्रियतेऽनेनेनेति व्यवहारो ज्ञानम् । तेन प्रतीतिः स्यादित्यग्रिमग्रन्थेनाविरोधः । द्वित्वादीनां स्वोपरक्तव्यवहाराजनकत्वं स्वरूपासिद्धमित्यत उक्तं एकैकश इति । प्रत्येकं स्वविशिष्टज्ञानाजनकत्वादित्यर्थः । ननु स्वशब्दो यदि वस्तुसामान्यपरस्तर्ह्यसिद्धिः, अथ द्वित्वपरस्तदा घटत्वादिनाऽनैकान्तिकम् । अथैतद्घटद्वित्वं नैतद्घटसामान्यं एतद्घटान्यद्रव्याविषयप्रतीत्याविषयत्वात् संयोगवत् । न चाप्रयोजकत्वम्, यद्येतद्घटद्वित्वमेतद्घटसामान्यं स्यादेतद्घटमात्रेन्द्रियसान्निकर्षवेद्यं स्यादिति विपक्षे बाधकादित्यु-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

व्याप्यकार्यद्रव्यवृत्तिजातीनामिति तदर्थः, तदा नेदं दूषणम् । न चैवं घटपटादिद्वित्वे आपादकाभावः । परमाणुघटोभयवृत्तित्वे आपादनेन समीहितासिद्धेरिति मिश्राः । प्रत्येकमिति । न चैवमसिद्धवाच(र?)कतया व्यर्थता अखण्डाभावत्वादिति भावः । असिद्धिरिति । द्वित्वविशिष्टप्रत्ययस्य रूपद्रव्यत्वविषयतानियमाद् द्वित्वस्य च तज्जनकत्वात् । रूपादीनां च प्रत्येकपर्याप्तत्वादिति भावः । अनैकान्तिकमिति । इदमुपलक्षणम्, द्वित्वस्य द्वित्वस्वभाव(१)स्वज्ञानेषु प्रत्येकं विशिष्टप्रत्ययजनकत्वादसिद्धिरपि द्रष्टव्या । इदमपि दूषणं प्रथमपक्षे द्रष्टव्यम् । एतद्घटेति । द्वित्वसामान्यपक्षतायामेतद्घटवृत्तित्वाभावमादाय साध्यपर्यवसानादभिमतासिद्धिरित्येतद्घटेति । पटत्वे व्यभिचारो मा भूदिति साध्ये एतद्घटेति । घटत्वे व्यभिचार इति हेतोरेतद्घटान्येति । घटत्वविषयतावश्यकतामादाय स एव व्यभिचार इति नञ्द्वय-

(१) द्वित्वत्वस्वाभावस्वज्ञा० ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

च्यते तदपि न घटत्वादिसामान्यस्यापि घटान्यद्रव्याविषयकप्रती-त्यविषयत्वात् घटादेः स्वावयवाविषयसाक्षात्काराविषयत्वात् । त-र्कोऽपि शिथिलमूलः, घटत्वसामान्यस्यापि शरीरेन्द्रियसन्निकर्षेन्द्रि-यार्थावयवसन्निकर्षव्यङ्ग्यत्वात् । न च घटद्वित्वं यदि घटसामान्यं स्यात् घटतदवयवान्यद्रव्याविषयकसाक्षात्काराविषयः स्यादिति वा-च्यम्, विपर्ययापर्यवसानात् । तथा हि घटद्वित्वं घटसामान्यं न घट-तदवयवान्यद्रव्याविषयकसाक्षात्कारविषयत्वात् इति घटतदवयव-वृत्तिद्वित्वे वैशेषिकाणां स्वतोऽसिद्धम् । अत्राहुः--द्वित्वातिरिक्तगु-णाविषयो द्वित्वप्रत्ययः गुणविषयो द्वित्वप्रत्ययत्वात् द्वौ रूपवन्ता-विति प्रत्ययवदिति । न चाप्रयोजकत्वम् । एकत्वाद्यपेक्षया द्वित्वा-दावतिशयस्य द्वित्वादिसामान्येनानुपपत्तेः । एवं बहुत्वसंख्या गुण एव अल्पसंख्यावयवारब्धापेक्षया तदधिकवृत्तिबहुत्वारब्धे परि-माणातिशयानुपपत्तेः, तस्यासमवायिकारणबहुत्वातिशयप्रयोज्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

गर्भता । प्रतीतिश्चात्र लौकिकसाक्षात्काररूपा विवक्षितेति न गुणत्व-सामान्यलक्षणमादायासिद्धिरिति भावः । घटत्वादीति । तथा च तत्रैव हेतुर्व्यभिचारीति भावः । शरीरेन्द्रियेति । इदमुपलक्षणम्, अवयवेन्द्रि-यसंयोगस्यापि संयुक्तसमवेतसमवायघटकतया घटत्वव्यञ्जकत्वादि-त्यपि द्रष्टव्यम् । न च संयुक्तसमवेतसमवायस्य घटत्वग्राहकत्वे मानाभावः । रूपत्वकर्मत्वादिसाक्षात्कारे तस्य कारणतायां लाघवेन द्रव्यसमवेतसमवेतसाक्षात्कारत्वस्यैव कार्यतावच्छेदकत्वादिति भा-वः । अत्र च द्वितीयस्वाश्रयविषयकप्रतीत्यविषयत्वमनुमाने हेतुः । तर्के चापरस्वाश्रयसन्निकर्षासहितसामग्रीवेद्यत्वमापाद्यमतो नोक्त-दूषणद्वयावकाशः । न च तत्राप्युक्तक्रमेण द्रव्यत्वे पृथिवीत्वे च व्य-भिचार इति वाच्यम्, त्रसरेणुनिष्ठतया तत्प्रतीतेरपरतदाश्रयविष-यत्वा(१)नियमादिति प्रकारे सत्येव प्रकारान्तरमाह—द्वित्वातिरिक्तेति । एकत्वादीति । यद्यप्यत्रोत्कर्षोऽधिकदेशवृत्तित्वं न तु जातिरूपस्तच्च स-त्तादाविव न जातित्वबाधकम्, तथापि व्यासज्यवृत्तित्वानुपपत्तिरेव विपक्षबाधिका । संयोगविभागादौ गुणे व्यासज्यवृत्तित्वस्य दृष्टत्वा-

(१) विषयत्वनि० ।

स्यात्। जातेः प्रत्येकं समाप्तत्वात्(१)। एवं व्यवस्थिते [गणनव्यवहारत्वाद्]एक[त्व]व्यवहारोऽपि गुणानुबन्धी(२) द्वित्वादिव्यवहारवत्। सत्तावन्दीग्रहस्तु मानाभावादेव(३) निरस्तः। संख्या-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

विनापि ज्ञायेत घटत्ववदित्यर्थः। प्रत्येकपरिसमाप्तित्वादिति। एकव्यक्तिसन्निकर्षे व्यक्त्यन्तरसन्निकर्षानपेक्षप्रत्ययविषयत्वादित्यर्थः। एवमिति। द्वित्वादीनामसामान्यत्वे व्यवस्थिते तद्दृष्टान्तेन एकत्वस्यापि असामान्यत्वं साधनीयमित्यर्थः। तदेवाह—एकत्वव्यवहार इति। एको घट इति शाब्दो व्यवहारो गुणविषयकः गणितव्यवहारत्वात् द्वौ घटाविति घटव्यवहारवदित्यर्थः। सत्तापि तर्हि गुणः स्यादिति यदापादितं तत्राह—सत्तेति। सत्ताया गुणत्वे प्रमाणं नास्ति द्वित्वादीनान्तु गुणत्वे प्रमाणमुक्तं वक्ष्यते चेत्यर्थः। संख्यात्वं न जातिरिति यदुक्तं तत्राह—

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्वात्। बहुत्वस्य च सामान्यरूपत्वे तदनुपपत्तेः। जातेरिति। अव्यासज्यवृत्त्याधारताप्रतियोगित्वादित्यर्थः। एवमिति। ननु गणनात्वं न संख्यात्वं जातिः, तदसिद्धेः, गणनशब्दवाच्यत्वं चातिप्रसक्तमिति। मैवम्। एकत्वान्यगुणाविषयिकैकप्रतीतिर्गुणालम्बना एकप्रतीतित्वात् एको रूपवानिति विपक्षितत्वात्। सत्तावन्दीति। सत्ताया जा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

ज्जातौ चादृष्टत्वात्। एवञ्चैकैकश इति मूलस्य व्यासज्यवृत्तित्वादित्यर्थो यथाश्रुतस्तु न सम्यगिति द्रष्टव्यम्। बहुत्वस्येति। द्वित्वादेरित्यर्थः। इदं च द्वित्वेऽपि सामान्यरूपताबाधकम्, द्वित्वस्यापि द्व्यणुकपरिमाणासमवायिकारणत्वादिति स्मर्त्तव्यम्। एकत्वान्येति। न चाप्रयोजकत्वं परिशेषादेकत्वस्य द्वित्वाद्यसमवायिकारणतया गुणत्वप्रमितेरिति भावः। सत्ताया इति। सत्सदिनुगतमत्या द्रव्यत्वादीनि

---

(१) प्रत्येकपरिसमाप्तित्वादिति कण्ठाभरणधृतः पाठः।

(२) ०न्धी गणनव्यवहारत्वाद् द्वि०।

(३) सत्तावद्ग्रहस्तु द्वित्वाभावादेव नि०। सत्तानुबन्धी ग्रहस्तु माना०।

त्वजातिरपि गणितप्रयोगसाध्यैव । परिमाणगुरुत्वयोस्तु धर्माध-र्मवदुभयवृत्तिजात्यभावात् । एकत्वं तु न स्वरूपाभेदमात्रम् । एकमेकमित्यननुगमापत्तेः । यादृश्येक[त्वं] संख्या समवैतीति चेन्न, जातेरपि विलयापत्तेः । सामग्रीभेद एव चासौ(१)

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

जातिरपीति । गणितशब्दप्रयोगः संख्यात्वजातिनिबन्धन एव वाच्योऽन्यथाऽव्यवस्थापत्तेरित्यर्थः । परिमाणगुणत्वयोरैकजात्यं यदापादितं तत्राह—परिमाणेति । परिमाणशब्दो गोशब्दवन्नानार्थो नैकजातिमपेक्षते अनुगतव्यञ्जकाभावादित्यर्थः । ननु तथापि घटादिस्वरूपभेदमात्रावलम्बन एकत्वप्रत्ययोऽस्तु किं संख्यया तद्गतजात्या वेत्यत आह—एकत्वन्त्विति । नन्वेकत्वसंख्याश्रयत्वेनाभिमता एव व्यक्तय एकाकारानुगमं करिष्यन्तीत्याह—यादृशीति । तर्हि यासु व्यक्तिषु गोत्वं समवेतं तासामेव गवाकारानुगतमतिसामर्थ्ये किं गोत्वेनापीत्याह—नेति ननूभयत्र व्यक्तीनामेव कथं तथा सामान्यमङ्गीक्रियत(२)इत्यत आह—सामग्रीति । गवादिसामग्रीवैलक्षण्याधीनो गोव्यवहारस्तदा स्यात्

न्यायलीलावतीप्रकाशः

तित्वेनैव सिद्धेर्गुणत्वसाधने धर्मिग्राहकमानाविरोध इत्यर्थः । जातिरपीति । अनुगतगणितप्रतीतिरननुगतैकत्वादिनोपपादयितुमशक्यत्वादनुगतं संख्यात्वम् । तच्च बाधकाभावाज्जातिरेवेत्यर्थः । परिमाणगुरुत्वयोरिति । एतदुभयमात्रवृत्तिजातिग्राहकं न प्रत्यक्षं गुरुत्वस्यातीन्द्रियत्वात् । नापि कार्यैकत्वं लिङ्गं तदभावात् । तदभावेऽपि जात्यभ्युपगमे धर्माधर्मयोरप्येकजातिः स्वीक्रियेतेत्यर्थः । एक(त्व?)मिति । एकत्वस्य गुणत्वस्वीकारे तद्वृत्तिसंख्यात्वव्याप्यजात्याश्रयतयाऽनुगतप्रतीत्युपपत्तिरिति भावः । यादृशीति । यादृशि नियामकविशेषवति एकत्वसमवायस्तादृशमेवानुगतं स्वरूपमेकत्वमनुगतधीहेतुरित्यर्थः । जातेरपीति । तत्रापि व्यवस्थापकेनैवानुगतव्यवहारोपपत्तेरित्यर्थः । सामग्रीभेद इति । असावेकत्वसंख्यासमवायप्रयोजकः सामग्रीविशेषजनितं

---

(१) भेद एवासौ वि० । (२) सामान्यं नाङ्गीक्रियते ।

विशेषः स्यात् । न चायं तत्र प्रत्ययः । तदननुसन्धानेऽपि जायमानत्वात् ।

ननु तथापि द्वित्वादिकं(१) न सिद्ध्यति, एकत्वसमुच्चय एव तद्व्यवहारोपपत्तेरिति चेन्न, विचारासहत्वात् । अयं हि समुच्चयमात्रे वा (२)व्यवहारः तद्विशेषे वा । नाद्यः । तस्यावैचित्र्ये द्वित्वादि(३) व्यवहारवैचित्र्यविरोधात् । न द्वितीयः, विकल्पानुपपत्तेः । स हि समुच्चेतव्य[स्य] भेदाद्वा तदुपाधि(४) भेदाद्वा । नाद्यः । एकतायाः सर्वत्र तुल्यत्वात् । न द्वितीयः । आरोपितस्य पारमार्थिकस्य वा द्वित्वादेरसम्भवात् । सैकं सैकै-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

यदि सामग्री प्रत्यक्षा स्यादनुगता च स्यान्न चैवमित्यर्थः । एकत्वस्य व्यक्तिसामग्रीमन्तरेणापि गगनादावभिव्यक्तेरिति भावः ।

तथापीति । एकत्वस्य गुणत्वसिद्धावपीत्यर्थः । एकत्वसमुच्चयः समुदिताभ्यामेकत्वाभ्यां द्वित्वव्यवहारः समुदितैरेकत्वैरेव त्रित्वव्यवहार इत्यन्यथासिद्धिरित्यर्थः । अयं हीति । द्वित्वत्रित्वादिलक्षणो विलक्षणो व्यवहार इत्यर्थः । तस्येति । समुच्चयमात्रस्याविशेषितस्येत्यर्थः । 'विकल्पानुपपत्तेः' 'विकल्पस्य' विविधकल्पस्यानुपपत्तेः । दृष्टत्वादित्यर्थो वा समुच्चेतव्यमेकत्वं तद्भेदाद्वा एकत्वगतः कश्चिद्धर्मविशेषस्तद्भेदाद्वेति विकल्पार्थः । आरोपितस्येति । एकत्वविशेषो द्वित्ववैशिष्ट्यं त्रित्ववैशिष्ट्यं च तच्च द्वित्वत्रित्वाद्यनभ्युपगमेऽनुपपन्नमित्यर्थः । सैकमिति । सैकमेकत्वं द्वित्वं सैकैकमेकत्वं त्रित्वम् । एवं

न्यायलीलावतीप्रकाशः

स्वरूपमेकत्वं वाच्यम् । न चायमेकप्रत्ययस्तद्विषयः सामग्न्या अतीन्द्रियतया तद्विशेषप्रसूतत्वविशिष्टस्वरूपस्याप्रत्यक्षत्वादित्यर्थः । तस्यावैचित्र्य इति । वस्तुतो द्वित्वादिविलक्षणः समुच्चयोऽपि दुर्वच इति भावः । आरोपितस्येति । द्वे एकत्वे द्वित्वव्यवहारहेतू द्वित्वैकार्थसमवायिनी च उभयमपि द्वित्वसिद्धौ स्यान्न च तत्क्वचित् सिद्धमि-

(१) द्वित्वादिकं तथापि न० । (२) ०वा व्यवहारान्तरविशेषे ।
(३) द्वित्वादिवैचित्र्यविरोधात् (४) उपायभे० ।

कमित्युत्तरोत्तरमेकैकवृद्धावर्थविशेषः(१) प्रतीयते । तत्र द्वित्वादिव्यवहार इति चेन्न, एकत्ववीप्सा ह्येकैकत्वम् । सा चैकत्वनानात्वमात्रं सर्वसाधारणम् । आरोपितमनारोपितं वा द्वित्वादिक(२) मनाश्रित्य न विचित्रव्यवहारहेतुरित्यतोविशेषात् । तथाप्यपेक्षाबुद्धेरवैचित्र्ये कार्यविशेषानुपपत्तौ तुल्य(३)व्यवहारानुपपत्तिरिति चेन्न, विषयावैचित्र्येऽपि स्वभाववैचित्र्यात् । विचित्रकार्यजनकत्वात् । धूमज्ञानस्य विषयाभेदेऽपि(४) [शक्तिवै-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

चतुष्टाद्यपि निर्वाच्यमित्यर्थः । परार्द्धपर्य्यन्तमेकैकपदावृत्तिरशक्याऽतो वीप्सितमेकत्वं वाच्यं तच्चाविशिष्टमेवेत्याह—नेति । इत्यतो विशेषाद् द्वित्वाद्यवश्यमङ्गीकार्य्यमित्यर्थः । यद्वा इत्यतो विशेषान्नैकैकपदबुद्ध्या त्वदभिमतसिद्धिरित्यर्थः । यद्वा अविशेषादित्यकारः प्रश्लेषः ।

नन्वपेक्षाबुद्धिरपि द्वित्वाद्युत्पादिका न ह्येकत्वसमूहालम्बनमात्रं तदा समूहाविशेषाद् द्वित्वत्रित्वादिलक्षणकार्य्यवैलक्षण्यानुपपत्तिरित्याह—तथापीति । एकत्वसमूहालम्बनमविचित्रमपि विचित्रकार्य्यकारि स्यादेवेत्याह—नेति । अत्रैव दृष्टान्तमाह—धूमेति । संस्कारा-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्यर्थः । 'अविशेषात्' द्वित्वादिव्यवहारोपाधेरित्यर्थः । ननु नानैकत्वगोचरत्वाविशेषेऽपि यादृश्यपेक्षाबुद्धिर्द्वित्वादिजानिका तादृशी द्वित्वादिव्यवहारहेतुरित्याह—तथापीति । स्वभाववैचित्र्यादिति । ननु विषयावैचित्र्येऽप्यपेक्षाबुद्धेर्विचित्रकार्ये जननानुकूलः कश्चिद्विशेषो न जातिरूपः साक्षात्कारित्वादिना परापरभावानुपपत्तेः। न च गुण-[गतजातौ न ?] परापरभावानुपपत्तिः, दूषकताबीजसाम्यात् । न चापेक्षाबुद्धेरेकत्वमात्रविषयत्वेऽपि कार्ये प्रागभावाधीनो विशेषः यावति द्वित्वप्रागभावस्तावति द्वित्वमेवं त्रित्वादावपीति वाच्यम्, प्रा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

जातिव्याप्यानीत्यनुमानाद्वा जातित्वेनैव सत्तासिद्धेरित्यर्थः । प्राग-

(१) सैकं सैकैकामित्येकैकपदवृद्ध्या योऽर्थविशेषः। सैकं सैकामित्युत्तरोत्तरमेकैकबुद्ध्या योऽर्थविशेषः।
(२) द्वित्वादिव्यवहारमना० । (३) तुल्या व्य० । (४) विषयावैचित्र्यभेदेऽपि ।

चित्र्याद्] धूमविषयकसंस्कारदहनज्ञानजनकत्ववत्। तन्निबन्धन

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

नुमित्योरेकदैवोत्पादादित्यर्थः। तन्निबन्धन इति। अपेक्षाबुद्धिस्व-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

गभावेतरकारणाविशेषे तद्विशेषस्याऽप्यापाद्यत्वात्। न चैकत्वे पूर्वोत्पन्नद्वित्वाद्यारोपादपेक्षाबुद्धेर्वैषयिक एव विशेषः, स्वारसिकस्य विशेषस्य सर्वत्रासिद्धेः। तद्धेतुदोषस्यासार्वत्रिकत्वात्। आहार्यस्य तस्य त्रित्वादिष्वपि सम्भव इति। मैवम्। एकत्वाद्यपेक्षाबुद्ध्योर-समवायिनिमित्तकारणयोरविशेषेऽपि समवायिकारणभेदेन विशेषात् तद्विशेषस्योभयासिद्धत्वात्।

द्वित्वे भिन्नैकत्वबुद्धेर्जनकत्वं त्रित्वादौ द्वित्वादिसहितैकत्वबुद्धि-र्जनिकेति निमित्तभेदाद्भेद इत्यन्ये।

'शक्तिवैचित्र्यात्' स्वभाववैचित्र्यादित्यर्थः। तन्निबन्धन इति। स्व-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

भावेतरेति। यद्यपि प्रागभावभेदादपि पाकजरूपादिभेदो दृष्ट एव त-थापि त्रित्वोत्पत्तिकाले द्वित्वोत्पत्तिस्स्यात्तदा द्वित्वप्रागभावावश्यक-त्वादिति भावः। तद्धेतुदोषस्येति। न च विषय एव दोषः स च सार्वत्रि-क एवेति वाच्यम्, तथा सति सर्वत्र सर्वसंख्यारोपापत्तेरनियमापत्ति-रिति भावः। एकत्वा[द्य ?]पेक्षाबुद्ध्योरिति। इदमभ्युपेत्योक्तम्। वस्तुतो यदि समवायिभेदस्तदा व्यञ्जकत्वलक्षणासमवायिभेद-स्तद्गोचरापेक्षाबुद्धिरूपनिमित्तभेदश्चावश्यकोऽन्यथा समवायिभेद-स्याऽप्यभावादित्यपि द्रष्टव्यम्। कारणव्यक्तिन्यूनाधिकत्वं न कार्य-वैजात्यप्रयोजकं तन्तुद्वयारब्धपटापेक्षया तन्तुत्रयारब्धपटवैजात्या-दर्शनात्। तथापि द्वित्वाश्रयीभूतयावद्द्रव्यत्वादिनैव द्वित्वादिकार-णतेति समवायिकारणतावच्छेदकभेदोऽप्यस्त्येव। एवञ्च द्वित्वस-मानाधिकरणयावदेकत्वेनासमवायिकारणता यावत्तद्गोचरापेक्षाबुद्धि-त्वेन च निमित्तकारणतेति सामग्रीभेद इति तात्पर्यम्।

प्रभाकरोपाध्यायमतमाह--द्वित्वे भिन्नेति। द्वित्वादेरजनकत्वसिद्धा-न्तभङ्गापत्तेः। सेनावनादौ शतत्वादिसंख्योत्पत्तौ न्यूनसंख्यानुत्पत्ते-श्चारुचिं प्रकाशयत्यन्य इति। तत्किमशक्य एव सङ्केतग्रह इत्यत

एव द्वित्वादिव्यवहारोऽस्त्विति(१) चेन्न, विचारासहत्वात् । स हि सत्तया व्यवहारभेदमुत्पादयेत् ज्ञातो वा । नाद्यः । अतिप्रसङ्गात् । न द्वितीयः । तन्निरूपकस्य द्वित्वादेरसम्भवात्(२) । व्यवहारेण तन्निरूपितमिति(३) चेन्न, तस्मिन्ननिरूपिते व्यवहारासिद्धेः(४) । न ह्येतन्निरूपितविषयविशेषव्यवहारनिष्पत्तिर्नाम(५) । द्वित्वादिकं कथमुत्पद्यत इति चेत् । सत्तयैवेति(६)

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

भावनिबन्धन एवेत्यर्थः । स हीति । अपेक्षाबुद्धिस्वभाव इत्यर्थः । अतिप्रसङ्गादिति । विषयगतद्वित्वदर्शननैरपेक्षेण द्वित्वादिव्यवहारप्रसङ्गादित्यर्थः । तन्निरूपकस्येति । अपेक्षाबुद्धिविचित्रस्वभावनिरूपकत्वं द्वित्वादेरेव वाच्यं तच्च त्वया नेष्यत इत्यर्थः । असम्भवादिति । त्वन्मत इति शेषः। ननु द्वित्वादिकं विनाऽप्यपेक्षाबुद्धिवैचित्र्यमुन्नेष्यत इत्याह—व्यवहारेणेति । अपेक्षाबुद्धिवैचित्र्यनिरूपणाधीन एव द्वित्वादिव्यवहारः, द्वित्वादिव्यवहारेण च तन्निरूपणमित्यन्योऽन्याश्रय इत्याह—नेति । एतदेवाह—न हीति । ननु तवाप्यन्योऽन्याश्रयो न हि द्वित्वादिविशेषमनालम्बमानया अपेक्षाबुद्ध्या द्वित्वादि जन्यते अतिप्रसङ्गादित्यर्थः । द्वित्वादिकमिति । अनाकलित एव एकत्वसमूहालम्बनविशेषो द्वित्वाद्युत्पादक इति नान्योऽन्याश्रय इत्याह—सत्तयेति । तर्हि द्वित्वादित्रित्वादीनां कार्य्याणां कथं वैचित्र्यं निमित्तासमवायिकारणयोरवैचित्र्यादिति चेन्न, समवायिकारणवैचित्र्यादेव तदुपपत्तेः । न हि यावति द्वित्वमनुभूयते तावत्येव त्रित्वमिति तवाप्यभ्युपगमः । प्रागभावभेदाद्वा पाकज-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

भाववैचित्र्यनिबन्धन इत्यर्थः । स हीति । अपेक्षाबुद्धेर्विचित्रः स्वभाव इत्यर्थः । अतिप्रसङ्गादिति । विषयवृत्तिद्वित्वादिप्रतिसन्धाने सति तादृग्व्यवहारदर्शनात् कथमपेक्षाबुद्ध्युत्पत्तिमात्रेण व्यवहार इति भावः । तन्निरूपकेति । ज्ञानगतजातिविशेषनिरूपणेऽपि द्वित्वादेर्विषयगतत्वाप्र-

---

(१) ०रोऽस्यामिति । (२) ०दरभावात् । (३) तन्निरूपणमिति ।
(४) रानुपपत्तेः । (५) न ह्यनिरूपितविषयविशेषाद्व्यवहारनिष्पत्तिर्नाम ।
(६) सत्तयेति ।

गृहाण। उभयाश्रितं च द्वित्वं स्वरूपतोऽभिन्नमवभासते। न चैषाऽभेदप्रतीतिर्भ्रान्ता अबाधितत्वात्। अन्यथा गोत्वव्यञ्जकपिण्डैरे(१)वानुगताकारप्रतीत्युपपत्तौ जातेरपि विलयापत्तेः। शब्दसमवाया(२)नुपपत्तिस्तूभयपक्षसाधारणी नैकत्र पक्षपातमवलम्बते। तदिदं(३) चिरन्तनवैशेषिकमतदूषणं भूषण-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

रूपरसगन्धस्पर्शानामिवेति भावः। द्वित्वादावनुभवं प्रमापयति—उत्तरा(भया?)श्रितमिति। द्वित्वादि व्यासज्यवृत्तित्वेनानुभूयमानं अपेक्षाबुद्धिमात्रेण समुच्चयेन वा अन्यथासिद्धं कर्त्तुं न शक्यत इत्यर्थः। यद्यज्जनकं व्यञ्जकं वा तेनैव तदन्यथासिद्धौ विपक्षदण्डमाह—अन्यथेति। ननु यदपेक्षाबुद्ध्या यद् द्वित्वं जनितं तन्मात्रेणैव तद्ग्रहे परः सङ्केतः कथं ग्राहयितव्य इत्यत आह—शब्दसमयेति। अपेक्षाबुद्धिरपि द्वित्वादिव्यवहारजनिका परस्य परोक्षैवेति तद्विशेषप्रतिपादनमशक्यमेवेति भावः। यद्वा गोत्वादिकं गवादिपदसङ्केतग्रहार्थमवश्यमभ्युपगन्तव्यमिति यदि तदा द्वित्वादिपदसङ्केतग्रहार्थं द्वित्वत्वादिजातिरपि स्वीकर्त्तव्येति तदाश्रयो गुणो द्वित्वादिरप्यवश्यमभ्युपगम्य इत्यर्थः। तदिदमिति। एकत्वसमुच्च-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

तिसन्धाने व्यवहारो न स्यादित्यर्थः। उभयाश्रितं चेति। व्यासज्यवृत्तित्वेन द्वित्वादेरनुभवोऽपि न तादृशात् स्वभाववैचित्र्यादित्यर्थः। ननु यदपेक्षाबुद्धिजन्यं यद् द्वित्वं तस्य तदेकग्राह्यत्वात् कथं तव सङ्केतग्रह इत्यत आह—शब्दसमयेति। अपेक्षाबुद्धिजन्याद्वित्वव्यवहारपक्षेऽप्ययं दोषस्तदवस्थस्तस्या अपि समवायिमात्रवेद्यत्वात्। अस्माकं तु द्वित्वत्वजातिपुरस्कारात् सुग्रहः समय इत्यर्थः।

सम्प्रदायविदस्तु ननु गोत्वव्यञ्जकसास्नादेरननुगमान्न जातिं विना सङ्केतग्रह इत्यत आह—शब्दसमयेति। द्वित्वाद्यनुगतं विना शब्दस-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

आह—अस्माकं त्विति। संख्या।

---

(१) ०रेव गवाका०। (२) शब्दसमयानुपपत्तिरिति प्रकाश–कण्ठाभरणसम्मतः पाठः।
(३) तदेतदिति प्रकाशधृतः पाठः।

(१)कारस्यातित्रपाकरम् । तदियमनाम्नातता भासर्वज्ञस्य यदियमाचार्यमप्यवमन्यते । तथा च तदनुयायिनस्तात्पर्याचार्यस्य सिंहनादः—"संविदेव भगवती"त्यादि । [इति]संख्या ।

परिमाणं मानव्यवहारकारणम् । ननु कः पुनरयं मानव्यवहारः । हस्तवितस्त्यादिव्यवहारो वा अणुमहदादिव्यवहारो वा असर्वगतव्यवहारो वा परिमितव्यवहारो वा । नाद्यः । अननुगतत्वेनासामान्यलक्षणत्वात् । परमाणौ परममहति चाभावात् । न द्वितीयः । सर्वपरिमाणसाधारणत्वाभावात् । न तृतीयः । अविभुत्वेनैवोपपत्तेः । व्यापकपरिमाणे चाभावात् ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

येनापेक्षाबुद्धिवैचित्र्येण वा द्वित्वात्रित्वादिसमर्थनमित्यर्थः । तत्र चास्मदुक्तयुक्तेरखण्डनादिति भावः ।

परिमाणमिति । परिमितमिदमिति व्यवहारो यत इत्यर्थः । अननुगतत्वेनेति । हस्तवितस्त्यादीत्यत्रादिपदस्य प्रकारवाचित्वम् । प्रकारश्च परिमाणत्वमसिद्धमन्यथा चाननुगम इत्यर्थः । अनुगतोऽप्ययमव्यापक इत्याह—परमाणाविति । सर्व्वेति । न हि परमाणुषु गगने वा कस्यचित्तथा व्यवहार इत्यर्थः । तथा च भागासिद्धिरिति भावः । अविभुत्वेनेति । अविभुद्रव्यत्वेनैव मूर्त्तव्यवहारोपपत्तेरिति भावः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

क्तेतोऽत्रापि न स्यादिति तुल्यमित्यर्थः । तदतेदिति । द्वित्वादेः सामान्यरूपत्वस्वीकर्तृत्वं विषयविशेषादेवापेक्षाबुद्धेर्विशेष इति चेत्यर्थः ।

परिमाणमिति । त्रयोविंशतिगुणाविषयकोगुणविषयकः प्रत्ययो यत इत्यर्थः । तं विकल्प्याक्षिपति—नन्विति । सर्वेति । अनुगतमेकं प्रकारं विना आदित्वस्यैकस्याज्ञानादित्यर्थः । अविभुत्वेनैवेति । तच्च न लक्षणं

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

ननु परिमाणत्वजातेरसिद्धौ परिमाणमितिधर्मिनिर्देशानुपपत्तिः सिद्धौ च तदेव लक्षणमस्त्वित्यत आह—त्रयोविंशतीति । तच्चेति । तद्ध-

---

(१) दूषणका० । भूषणकारस्यापि त्रपा० ।

न तुरीयः, महद्व्यवहारस्यैव परिमितव्यवहारत्वात्। सर्वपरिमाणाव्यावर्त्तकत्वात्(१)। अणुत्वेऽपि परिमितव्यवहारोऽस्तीति चेन्न, परिमाणत्वजातेरसिद्धावणुत्वस्यै(२)वासिद्धेः। अणु-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

महद्व्यवहारस्यैवेति। महत्त्वमात्रेणैव परिमितव्यवहारादित्यर्थः। सर्वेति। अणुपरिमाणाव्यापकत्वादित्यर्थः। अणुत्वेऽपीति। आनुमानिकस्तत्रापि परिमितव्यवहारोऽस्तीति नाव्यापकत्वमित्यर्थः। अणुत्वं हि परिमाणत्वव्याप्यजातिस्तथा च परिमाणत्वमेव न सिद्धं कुतस्तद्व्याप्यजातिरित्याह—नेति। अणुपरिमाणेति। यद्यपि अणुत्वासिद्धौ तदन्तर्भा-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

परिमाणापरिमाणसाधारण्यादिति भावः। सर्वपरिमाणाव्यापकत्वादिति। त्वया परमाणुपरिमाणस्यापि पक्षीकरणे तत्र हेतोरवृत्त्या भागासिद्धेरित्यर्थः। अणुत्वेऽपीति। परीक्षकाणां महद्व्यवहारभिन्नोऽपि परिमितव्यवहारोऽस्तीत्यर्थः। यद्यपि परिमाणत्वजातिसिद्धावपि नाणुत्वसिद्धिस्तथापि परिमाणत्वं महत्त्वभिन्ननित्यवृत्ति सकलपरिमाणवृत्तिजातित्वादिति यदि साध्यते तत्राह—परिमाणत्वजातेरिति। अणुत्वसाधकमानस्य परिमाणत्वजात्युपजीवकत्वादित्यर्थः। तदेव प्रयोगदूषणा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

टितमविभुत्वव्यवहारकारणत्वमिति यावत्। यद्यपीति। यद्यपि परिमाणत्वजातेरसिद्धाविति मूलस्य परिमाणत्वसिद्धावणुत्वं सिद्ध्यत्येवेति नियमपर्यन्तं नार्थो येनेदमनियमप्रदर्शनमुपालम्भाय, किन्तु तत्सिद्धावणुत्वं सिद्ध्यतीत्येव मूलाभिप्राय इत्ययुक्तमेतत्तथापि मूलस्य नियमपरत्वाभिसन्धानेनायमाक्षेपः। वस्तुतः परिमाणत्वजातेरसिद्धावप्यणुत्वसिद्धिरित्येव नञ्व्यत्यासेनार्थ इति भवति यथोक्ताभिप्रायाक्षेपः। तथापीति। यद्यपि परिमाणत्वाघटितस्याणुपरिमाणसाधकस्यानुपदं मूलकृतैव प्रदर्शनीयत्वादिदमयुक्तं तथापि तन्मूलस्याऽप्युक्तानुमाने एव तात्पर्यमन्यथाश्रयासिद्धेरित्यभिसन्धायैतदुक्तम्। अत एव वक्ष्यति स्फुटयतीति। इति यदीति। परिमाणभिन्नवृत्तित्वोपाध्यप्रतिसन्धान इति शेषः। गुणत्वावितरता(गुणत्वापरजा?)त्येत्यत्र

(१) ०णाव्यापकत्वात्। (२) द्धावणुत्वव्यवहारस्यैवा०।

परिमाणतारतम्यं क्वचिद्विश्रान्तम्, परिमाणतारतम्यत्वात्, महत्परि(१)माणतारतम्यवत् इति तत्सिद्धिरिति चेत्(२), परिमाणतारतम्यं किमणुमहत्साधारण(३)परिमाणजातीयतारतम्यं महत्त्वतारतम्यं वा विवक्षितम्। नाद्यः, असिद्धेः। नेतरः, सिद्धसाधनात्। त्र्यणुकोपादानं परिमाणवत्, द्रव्यत्वात् घटवदिति तत्सिद्धिरिति चेन्न, परिमाणजातीयतामात्रस्य व्यापकस्यासिद्धौ प्रतिबन्धस्यासिद्धेः। गुरुत्वावच्छेदादौ च परिमितव्यवहारदर्शनात्। ततो भेदकमानाभावान्न भिद्यते।

अत्रोच्यते। त्र्यणुकोपादानं गुणत्वापरजात्या महत्त्वैकजा-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

वेन पक्षासिद्धिस्तथापि कुवलयापेक्षया आमलकमण्विति व्यवहारबलाद् यदणुत्वं सिद्धं तदादाय पक्षतेति भावः। क्वचिद् विश्रान्तमिति। अणुतमं किञ्चिदस्तीत्यर्थः। परिमाणतारतम्यत्वादिति। परिमाणगोचरतरतमव्यवहारविषयत्वादित्यर्थः। परिमाणत्वासिद्धौ तारतम्यमप्यसिद्धमेवेति पूर्वदोष एवात्रापीत्याह—परिमाणतारतम्यमिति। अवान्तराणुत्वं तावत् साधयति—त्र्यणुकेति। यत्र द्रव्यत्वं तत्र परिमाणमिति सामान्यव्याप्तिस्तदा गृह्येत यदि व्यापकतावच्छेदकं परिमाणत्वं सिद्धं स्यात्तदेव तु न सिद्धमित्याह—नेति। ननु परिमितव्यवहारेणैव परिमाणत्वं सिद्धं स्यादित्याह—गुरुत्वेति। त्र्यणुकोपादानमिति। गुण-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

म्यां स्फुटयति—अणुपरिमाणेति। सिद्धसाधनादिति। अपकृष्टमहत्त्वतारतम्यस्यैवाणुपरिमाणतारतम्यात्मकत्वात्तस्य च त्रुटावेव विश्रामादित्यर्थः। त्र्यणुकोपादानमिति। न चात्र महत्त्वमुपाधिः महत्त्वं यदि परिमाणमात्रं विवक्षितं तदा साधनव्यापकत्वात्, परिमाणत्वव्याप्यजातिश्चेत्तदाऽणुत्वस्वीकारात्। परिमाणजातीयतेति। व्यापकतावच्छेदकरूपग्रहं विना व्यापकत्वाग्रहे तन्निरूपितव्याप्त्यग्रहादित्यर्थः। ननु परिमाणवदिति साध्यस्य परिमितव्यवहारहेतुगुणवदित्यर्थ इत्यत आह—गुरुत्वेति। तथा चार्थान्तरत्वमिति भावः। त्र्यणुकोपादानमिति।

(१) महापरिमा०। (२) चेन्न। (३) ०महत्परिमाणजा०।

तीयगुणवत् द्रव्यत्वात् घटवत् । ननु किं महत्त्वजात्या एकजा-तीयगुणवत्त्वं साध्यं जात्यन्तरेण वा । नाद्यः, अपसिद्धान्तात् । नेतरः, असिद्धेः । नानामहत्वसाधारणजातिमात्रेणेति ब्रूमः । न

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्वव्याप्यजात्या महत्त्वेन सह एकजातीयो यो गुणस्तद्वादिति साध्या-र्थस्तथा च तत्र महत्त्वस्य बाधे परिमाणत्वजातिमान् गुणः सिध्य-ति तदेव चाणुत्वमिति भावः । घटे च महत्त्वमेव तथेति दृष्टान्तः ।

ननु गुणत्वापरजात्योपविवेक्तुमर्हति अन्यथा साध्याप्रसिद्धिरि-त्याह--नन्विति । अपसिद्धान्तादिति । द्व्यणुकोपादाने महत्त्वानभ्युपगमा-दित्यर्थः । असिद्धेरिति । जात्यन्तरं परिमाणत्वमेव वक्तव्यं तच्चासिद्ध-मित्यर्थः । नानामहत्त्वेति । तच्च परिमाणत्वं महत्त्वं वाऽस्तु (१)साधा-रणोक्त्यैव परिमाणत्वाणुत्वयोः प्रकृते पक्षधर्म्मताबलात् सिद्धिरि-त्यर्थः । पक्षधर्म्मताबलमेवाह--न चैवमिति । पर्य्यवसितसाध्यमुपसंह-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

महत्त्वनिष्ठात्यन्ताभावाप्रतियोगिगुणत्वव्याप्यजातिमद्गुणवत् मह-त्त्ववृत्तिगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमद्गुणवदिति वाऽर्थः । न च महत्त्व-मुपाधिः तुल्ययोगक्षेमत्वात् ।

सम्प्रदायविदस्तु महत्त्वं साक्षात्कारविरोधिजातिसमानाधिकर-णगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत् साक्षात्कारप्रयोजकमूर्त्तगुणत्वात् रूप-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

तृतीयार्थासङ्गतेराह--महत्त्वनिष्ठेति । अभावान्तर्भावे गौरवादाह--महत्त्ववृ-त्तीति । अत्र साक्षात्पदं भेदलाभाय । साक्षात्कारविरोधीति । साक्षात्कारवि-रोधिनी जातिरणुत्वं तत्समानाधिकरणं परिमाणत्वं तद्वद्गुण-वत्त्वं पक्षधर्मताबलात् सिद्ध्यति । तेनाणुत्वपरिमाणत्वयो-रपि सिद्धिः । साक्षात्पदं च पूर्ववत् । व्योममहत्त्वसमानाधिकरण-महत्त्वत्वमादायार्थान्तरमिति प्रथमजातिपदम् । परममहत्त्वत्वमादा-यार्थान्तरमिति साक्षात्कारविरोधीति । गुणत्वमादायार्थान्तरमिति गुणत्वव्याप्येति । महत्त्वानुद्भूतरूपान्यतरत्वमादायार्थान्तरमिति द्वितीयजातिपदम् । साक्षात्कारेति । द्रव्यसाक्षात्कारेत्यर्थः । अन्यथा

(१) नच परिमाणत्वं वस्त्विति क्वचित् पाठः ।

चैवं तत्र महत्त्वस्यैव सिद्धिः । परमाणोरपि दृश्यतापत्तेः । ततो महत्त्वाणुत्वसाधारणी जातिः परिमाणत्वं सिद्ध्यतीति । गुरुत्वाव-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

रति--तत इति । परिमितव्यवहारात् परिमाणत्वसिद्धौ गुरुत्वेनार्था-न्तरं परिहरति--गुरुत्वेति । निरूपितस्तु वादिना निर्णीतस्तदवच्छे-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

वत् । न च परममहत्त्वं तथा आत्मनोऽसाक्षात्कारापत्तेः । न च रूपत्वमुपाधिः तुल्ययोगक्षेमत्वात् ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्वसाक्षात्कारप्रयोजकसंयोगादौ व्यभिचारतादवस्थ्यात् । मूर्त्तपदं च सुखादौ व्यभिचारवारणाय विशेषगुणविशिष्टस्यैवात्मनः प्रत्यक्ष-तया सुखादेरपि तत्प्रयोजकत्वात् । गुणपदं च अनेकद्रव्यवत्त्वघटक-तयाऽवयवस्यापि साक्षात्कारप्रयोजकतया तत्र व्यभिचारवारणाय । न च सजातीयसंयोगस्य दूरस्थकेशसाक्षात्कारप्रयोजकतया तत्र घटचक्षुःसंयोगे व्यभिचार इति वाच्यम् , प्रयोजकपदस्य कारणता-वच्छेदकार्थत्वात् । अ (भ ?) वति च द्रव्यसाक्षात्कारं प्रति रूपम-हत्त्वे तथा, न तु संयोग इति मिश्राः । तदयुक्तम् । तथा सति द्रव्य-पदप्रक्षेपानुपपत्तेः ।

केचित्तु वहिर्द्रव्यत्वावच्छिन्नसाक्षात्कारप्रयोजकत्वादित्यर्थ इति वदन्ति । तदप्ययुक्तम् । मूर्त्तपदवैयर्थ्यात् । तस्मात्स्वसहकारिके-न्द्रियजन्ययावद्‌द्रव्यसाक्षात्कारजनकमूर्त्तगुणत्वात् मूर्त्तपदव्यत्या सेन मूर्त्तसाक्षात्कारकारणतावच्छेदकगुणत्वादिति वा हेतुरिति दिक् ।

रूपवदिति । तत्राप्युद्‌भूतत्वमादाय साध्यगमनम् । न च (परम?) महत्त्व मिति । पर (म?) महत्त्वत्वमित्यर्थः । क्वचित्पाठ एव तथा । तथेति । साक्षा त्काराविरोधीत्यर्थः । तथा च न तदादाय सिद्धसाधनमिति भावः । आत्मन इति । तत्परिमाणस्य चेति शेषः । तथा च न स्वाश्रयाश्रयसा-क्षात्काराविरोधित्वं न वा स्वाश्रयसाक्षात्काराविरोधित्वमिति भावः । न च रूपत्वमिति । न च स्पर्शरसादौ साध्याव्यापकत्वं स्पर्शान्यसा-क्षात्कारकारणतावच्छेदकत्वलक्षणपक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वा-त् । तुल्ययोगक्षेमत्वादिति । अत एव प्रत्यक्षत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापक-

च्छेदादौ च परिमितव्यवहारो निरूपिततदवच्छेदकोपाधिसंख्यावि- षयः । ननु महत्त्वमेव न सिद्ध्यति बहुतरद्रव्यसमवायेन महदिति प्रत्ययोपपत्तेः(१) । बहुतरद्रव्यसमवायाभावनिबन्धन एव(२) द्व्य- णुकादेरनुलम्भोऽपि । एवं (सति) गगनेऽपि महदिति प्रत्ययो न स्यादिति चेत्, न स्यादन्यत्र महत्त्वासिद्धौ तत्र महत्त्वानु-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

दको गुरुत्वावच्छेदको य उपाधिः पलादिस्तस्य संख्या द्वित्वादिस्तु विषय इत्यर्थः । महत्त्वैकजातीयेति साध्यांशं दूषयति—नन्विति । अन्यथासिद्धिमाह—बहुतरेति । आदिपदात् परमाणुपरिग्रहः । बहि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

निरूपितेति । 'निरूपितो' निश्चितस्तदवच्छेदकः सुवर्णादि- गुरुत्वावच्छेदक उपाधिः प्रस्तरादेर्द्विपलत्वादिरूपस्तद्गतद्वित्वादि- संख्याविषय इत्यर्थः । न चैवं घटादिपरिमाणेऽप्यवच्छेदक- हस्तादिसंख्यानिबन्धन एव परिमितव्यवहारः स्यादिति वा- च्यम्, हस्ताद्यवच्छेदं विनापि परिमितव्यवहारात् । नापि प्रस्त- रादिगुरुत्वावच्छेदकं विनापि परिमितव्यवहार इति गुरुत्वपरिमा- णयोरेका जातिः सिद्ध्येदिति वाच्यम्, परिमाणं यदि गुरुत्ववृत्ति- गुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्स्यात्तदा गुरुत्वनिरूपितोत्कर्षापकर्षाश्रयः स्यादिति बाधकात् । बहुतरेति । महत्त्वकारणत्वेन तस्यावश्याभ्युपेय- त्वादिति भावः । एतच्च बहिरिन्द्रियजद्रव्यसाक्षात्कारप्रयोजकमुक्तं

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

विशेषगुणत्वमपि नोपाधिरिति भावः । प्र(परि?)माणं यदीति । साक्षात्पदं भेदलाभार्थम् । अन्यतराश्रयत्वं चापाद्यम् । गुरुत्वमेव दृष्टान्तः । य- द्यपि भावनावृत्तितादृशजातिमानपि वेगो न भावनानिरूपितोत्क- र्षाद्याश्रय इति (त्य?) प्रयोजकमिदं तथापि तयोरेकजातीयतासाध- कमानवत्त्वात्र साधकमानमस्ति परिमितव्यवहारस्याविचित्रस्योभय- त्राभावादिति भावः । उक्तमिति । द्व्यणुकानुपलम्भोऽपीति (३)व्यतिरेकमु-

---

(१) ०तिव्यवहारोपपत्तेः । (२) ०याभावादेव ।

(३) एतत्प्रतीकानुसारी पाठः 'प्रकाशे' नोपलभ्यते ।

मानात्। नैवम्। अवयवबहुत्वमात्रं वा महदितिप्रत्ययगोचर-बहुत्वविशेषो वा। सोऽपि निर्द्धारितोऽनिर्द्धारितो वा। नाद्यः, महदल्पसाधारणत्वात्। न द्वितीयः,अवयवबहुत्वेयत्तानिश्चयेऽपि घटादौ महदिति प्रत्ययात् तन्निरूपकमानाभावाच्च। न तृतीयः, महत्त्वप्रकर्षापकर्षप्रतीत्यनुदयप्रसङ्गात्। प्रचुरदेशव्यापकत्वात्त-दनुमानमिति चेत्, न, तद्देशप्राचुर्यस्यापि निश्चायकमानाभा-वात्। तत्रापि प्रचुरदेशान्तरव्यापकत्वानुमाने(१)ऽनवस्थानात्। कथं तर्हि घटादेः प्रचुराप्रचुरदेशव्यापकत्वप्रतीतिः। महत्त्वोत्क-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

रिन्द्रियजद्रव्यप्रत्यक्ष इति। तेनात्मप्रत्यक्षे न व्यभिचारः। सोऽपीति। बहुत्वविशेष इत्यर्थः। निर्द्धारित इति। एतावद्भिरेवावयवैरिदं द्रव्य-मारब्धमिति निर्द्धारित इत्यर्थः। महदल्वेति। महतो घटादेरल्पस्यापि मसकादेर्भूयोऽवयवारब्धतया महत्त्वविशेषप्रत्ययो न स्यादित्यर्थः। ननु निर्द्धारितो बहुत्वविशेषो महत्त्वव्यवहारहेतुरिति दूषयति—न द्वितीय इति। ननु तत्रापि बहुत्वनिश्चय एवेत्यत आह—तन्निरूप-केति। अनिर्द्धारितावयवबहुत्वं दूषयति—न तृतीय इति। महत्त्वेति। बहुत्वविशेषस्यानिर्द्धारितत्वेनाविशेषादित्यर्थः। तदनुमानमिति। बहु-त्वविशेषानुमानमित्यर्थः। महत्त्वानुमानं वा। तद्देशेति। महत्त्वं विना तद्देशप्राचुर्यमपि निर्वक्तुमशक्यमित्यर्थः। तत्रापीति। प्रचुरदेशेऽपि प्रचुरदेशानुमानमित्यर्थः। ननु घटः प्रचुरदेशः कुवलयं न प्रचुरदेश-मिति कथं प्रतीतिर्यदि न तत् प्रत्यक्षमित्याह—कथमिति। महत्त्वेति।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

न तु द्रव्यप्रत्यक्षतामात्रप्रयोजकम्, आत्मनोऽप्रत्यक्षतापत्तेः। यद्यपि द्व्यवयवजन्यावयविन्यवयवबहुत्वं व्यभिचरति तथापि स्फुटत्वात्तदु-पेक्ष्यान्यदाह—अवयवेति। 'प्रचुरदेशव्यापकत्वात्' प्रचुरावयवसमवे-तत्वादित्यर्थः। अवयवबहुत्वेन महत्त्वव्यवहारोपपादने दूषणमाह--

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्वेनेति शेषः। यद्यपीति। साक्षात्परम्परासाधारण्या(२)वयवबहुत्ववि-

(१) ०शान्तराभिधानेऽनवस्था०। (२) ०रणाव०।

र्षापकर्षाभ्यां तदनुमानादिति ब्रूमः। देशानां च भेदेनाप्रतिस-न्धाने तदपेक्षाबुद्धिसाध्यस्य बहुत्वविशेषस्यैवानुपपत्तेः। द्व्यणु-कानुपलम्भो वा गुणविशेषविपर्ययाधीनः सालोकेन्द्रियसन्नि-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

यद्यपि घटस्य अवयवस्य महत्त्वोत्कर्षेऽपि कुवलयस्य त्रुटेरल्पावय-वस्य कथं महत्त्वापकर्षः स्यात् तथापि स्वावयवपरम्परासमाहार-घटितप्रचुरदेशत्वमिह विवक्षितम्। ननु तथापि प्रशिथिलावयवस्य तूलकपिण्डादेर्महत्त्वोत्कर्षः मृत्पिण्डादेर्महत्त्वानपकर्ष इत्यवयव-समाहाराधीनमपि महत्त्वं प्रति बहुत्वं व्यभिचार्य्यैवेति चेत्, न, मह-त्त्वोत्कर्षविशेषस्य प्रचयाधीनस्य विवक्षितत्वात्। किं चावयवबहु-त्वं संख्याविशेषः स च नास्त्येव किमनुमीयतामित्याह—देशानां चेति। ईश्वरापेक्षाबुद्ध्या तत्र बहुत्वमुत्पद्यत इत्यत्र न प्रमाणमिति भावः।

प्रत्यक्षसिद्धेऽपि महत्त्वे विप्रतिपन्नं प्रति अनुमानमाह—द्व्यणुकेति। उद्भूतरूपस्य द्व्यणुकस्यानुपलम्भोऽसाक्षात्कारः पक्षः। गुणविशेषवि-पर्य्ययाधीन इति। गुणविशेषात्यन्ताभावव्याप्य इति साध्यम्। गन्धा-नुपलम्भे व्यभिचारवारणाय द्रव्येति। अन्धकारस्थघटानुपलम्भे व्यभिचारवारणाय सालोकेति। आत्मानुमानमपरकीयात्मानुपलम्भे

न्यायलीलावतीप्रकाशः

देशानां चेति। भेदेनेति। अवयवानां विविच्यानुपलम्भेनेत्यर्थः।

महत्त्वस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वेऽपि विप्रतिपन्नं प्रति प्रयोगमाह—द्व्यणुकेति। उद्भूतरूपवत्त्वेन पक्षो विशेष्यः। 'अधीनो' व्याप्यः। सालोकेति। अ-नुपम्भादिति गन्धानुपलम्भेन व्यभिचारीत्यत उक्तं द्रव्येति। द्रव्यानु-पलम्भत्वादिति श्रोत्रानुपलम्भेन व्यभिचारीत्यत उक्तं चाक्षुषेति।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

वक्षायामिदं दूषणमन्यथा तु प्रचयाख्यसंयोगवति निविडसंयोगवद-पेक्षया समानद्रव्यवत्त्वेऽपि प्रत्यक्षोत्कर्षप्रदर्शनान्महत्तरव्यवहारद-र्शनाच्च महत्त्वमतिरिक्तमेव मन्तुमुचितमिति दूषणमुपेक्षितं द्रष्टव्यम्।

अनुद्भूतरूपे सिद्धसाधनादाह—उद्भुतेति। अधीनत्वं जन्यत्वं न प्रा-गभावरूपेऽनुपलम्भे इत्यन्यथा व्याचष्टे—व्याप्य इति। श्रोत्रानुपलम्भेनेति। श्रोत्रेण यो द्रव्यानुपलम्भस्तेनेत्यर्थः। क्वचित् श्रोत्रेति(द्रव्येति?)पाठ-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

इति बोध्यम्। **नुपलम्भे व्यभिचारवारणाय चाक्षुषेति। श्रोत्रद्रव्यानुपलम्भे व्यभिचारवारणाय वा। इन्द्रियासन्निकृष्टे व्यभिचारवारणाय इन्द्रियसन्निकृष्टेति। यद्यपि सर्वत्र गुणविशेषविपर्य्ययाधीनत्वमस्त्येवान्धकारे वाह्यालोकरूपाभावः, अन्तत इन्द्रियसंयोगाभावात्ममनःसंयोगाभावस्य वा सत्त्वात् तथापि गुणविशेषविपर्य्ययाधीन इति गुणविशेषविपर्य्ययप्रयोज्य इत्यर्थः। यद्वा द्व्यणुकं चाक्षुषसाक्षात्कारासाधारणकारणैकगुणाभाववत् चक्षुरयोग्यत्वादिति विवक्षितम्। अयोग्यत्वादित्येव वा विवक्षितम्।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

अन्धकारेऽनुपलम्भवारणार्थं सालोकेति। ननु चक्षुरिन्द्रियानुपलम्भे नेदमनैकान्तिकम्(१)। अथ यादृशो गुणविशेष उपलम्भाव्यभिचारी तादृशस्तत्रापि नास्त्येव। तर्हि गन्धानुपलम्भेन व्यभिचारवारणाय विशेषणं व्यर्थम्, तत्रापि तादृशगुणाभावस्य वक्तुं शक्यत्वात्। किञ्चादृष्टविपर्ययाधीनत्वेन दूरसाक्षात्कारे माषराश्यादौ संयोगविशेषस्यापि साक्षात्कारकारणत्वदर्शनात्तदभावेन वाऽर्थान्तरम्। मैवम्। द्व्यणुकं चाक्षुषसाक्षात्कारासाधारणकारणैकवृत्तिगुणाभाववत् आलोकेन्द्रियसन्निकृष्टत्वे सत्यचाक्षुषत्वादिति विवक्षितत्वात्।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

स्तथा सत्ययमर्थो व्यक्त एव। न च चाक्षुषपददानेऽपि श्रोत्रेन्द्रियानुपलम्भेन चाक्षुषेण व्यभिचारः, तत्र रूपाभावेन साध्यसत्त्वात्। सलौकिकेति। (सालोकेतीति ?) न च संयोगाभावधीनतया (साध्य ?) सत्त्वादेव न तत्र व्यभिचार इति वाच्यम्, साध्येऽव्यासज्यवृत्तित्वस्य गुणे विशेषणत्वात्। अन्यथाऽदृष्टवदात्मसंयोगव्यतिरेकाधीनत्वेनार्थान्तरमाकर एव वक्ष्यति। न चैवं व्यासङ्गे व्यभिचारः, मनःसयुक्तत्वेनापीन्द्रियाविशेषणात्। तत्रापीति। उद्भूतत्वविशिष्टगन्धे विपर्य्ययाधीनत्वस्य गन्धानुपलम्भेऽपि सत्त्वादित्यर्थः। ननु स्वविषयनिष्ठो यो गुणविशेषविपर्य्ययस्तदधीनत्वं साध्यमिति नोक्तदोषः। अत एव मनःसंयुक्तत्वविशेषणदानव्यावृत्तिरपि हेतौ परास्तेत्यरुचेराह—किञ्चेति। द्व्यणुकमिति। उद्भूतरूपमिति शेषः। गुणाभाववत्त्वं

(१) रूपमहत्त्वयोव सत्त्वादिति भावः।

कृष्टचाक्षुषद्रव्यानुपलम्भत्वात्(१), पवनानुपलम्भवत्। दीर्घत्वं च उपर्यधोभावा(२)वच्छिन्नप्रचुरदेशव्यापकत्वम्। न चात्रापि प्रचुरदेशव्यापकत्वानुपलम्भो, महत्त्वोत्कर्षेणैव तदनुमानात्। न चेदेवं

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

दीर्घत्वं परिमाणविशेषस्तत्रान्यथासिद्धिमाह—दीर्घत्वं चेति। प्रचुरदेशव्यापकत्वमपि दुरुन्नेयमत आह—महत्त्वेति। ननु महत्सु दीर्घमानीयतामिति निर्द्धारणान्यथानुपपत्त्या दीर्घत्वं परिमाणविशेषः स्यादित्यत आह—न चेदेवमिति। महत्सु दीर्घमानीयतामिति निर्द्धारणात् खर्वत्वादिकमपि स्यादित्यर्थः। यद्यपि खर्व्वत्वं ह्रस्वत्वमेव तथापि त्रिकोणपरिमण्डलादिकं ग्राह्यम्। तथा चावयवसंयोगविशेषादेव प्रतीतिरुपपत्तिरिति भावः। सम्प्रदाये तु परिमाणचातुर्विध्यम्।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

दीर्घत्वविपर्ययाधीनत्वेनार्थान्तरं निराकरोति—दीर्घत्वं चेति। उपर्यधोभावेति। योग्यतोपलक्षणमिदम्। तदवच्छेदकं महत्त्वं जातिविशेष एव। ननु महत्सु दीर्घमानीयतामिति प्रत्यक्षाद्दीर्घत्वं तद्भिन्नं स्यात् महत्सु लघ्वानीयतामित्यनुभवात् तत्कल्पनापत्तेः। यदि चावयवसंस्थानविशेष एव तत्तदा दीर्घत्वमपि तथेत्यभिप्रेत्याह—न चेदेवमिति।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

गुणासमवहितत्वमन्यथालोकरूपाभावेन सिद्धसाधनापत्तेः। अदृष्टेनार्थान्तरवारणार्थमसाधारणेति। इन्द्रियसंयोगेनार्थान्तरवारणाय एकवृत्तीति। महत्त्वस्य गुणत्वसिद्ध्यर्थं गुणेति। चाक्षुषसाक्षात्कारकारणयावत्सन्निकर्षसमवहितत्वे सत्यन्तार्थस्तेन व्यासङ्गदशायामचाक्षुषे घटे न व्यभिचारः। तत्रापीन्द्रियमनःसन्निकर्षासमवधानात् तिर्यगवस्थिताव्याप्तिरित्याह—योग्यतेति। महत्त्वं जातीति। जातिविशेषविशिष्टं महत्त्वमेवेत्यर्थः। यद्यप्येवं दीर्घत्वव्यवहारहेतुरपि तदेवास्तु एकत्रैव परिमाणे महत्त्वत्वदीर्घत्वत्वव्यवहार इति वदन्ति। तदयुक्तम्। समानाधिकरणपरिमाणस्य परिमाणप्रतिबन्धकतया एकत्र परिमाणद्वयाभावात्। केचित्तु जातिविशेषापेक्षया संस्थानविशेषस्यैव परम्परास-

---

(१) ०लम्भात्। (२) धोभागाव०।

वक्रत्व(१)ऋजुत्वादिकमपि परिमाणान्तरं(२)स्यात्। [इति परिमाणम्।]

अथ पृथक्त्वे किं प्रमाणम्। पृथगिति प्रत्यय इति चेत्, न, तस्यान्योन्याभावावलम्बनत्वात्। अन्यथा गुणादौ तदनुपपत्तेः। तथा सति इदमिदं न भवतीति प्रत्ययः स्यात् न तु पृथगिति चेन्न, सत्यादिपदवदन्तर्भावितनञर्थ एव भावात्मनि पृथक्शब्दसङ्केतादुपपत्तेः। मैवम्। अभावस्य प्रतियोगिसापेक्षनि-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

तत्र दीर्घत्वं महत्त्वसमानाधिकरणं परमदीर्घत्वं परममहत्त्वसमानाधिकरणं परमह्रस्वत्वं परमाणुत्वसमानाधिकरणमित्याद्यूह्यम्।

पृथक्त्व इति। पृथक्त्वं तावदनुभवसिद्धं तस्य गुणत्वे किं प्रमाणमित्यर्थः। तथा सतीति। पृथक्त्वस्यान्योन्याभावत्वे सतीत्यर्थः। सत्यादिपदवदिति। यथा व्यधिकरणप्रकारानवच्छिन्नत्वं सत्यत्वं नञ्स्वान्तर्भावेण तथा पृथक्त्वमपीत्यर्थः। दै(मै?)वमिति। घटः पटो न भव-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

आदिपदात्त्रिकोणमण्डलादिपरिग्रहः।

पृथक्त्व इति। एतस्मात्पृथगिदमिति प्रतीतेस्त्रयोविंशतिगुणाविषयाया गुणविषयत्वे किं मानमित्यर्थः। तस्येति। इदमस्मात्पृथगिति प्रत्ययस्य इदमिदं न भवतीतिप्रत्ययान्यूनानातिरिक्तविषयत्वादन्योन्याभावेनैव तदुपपत्तिरित्यर्थः। अन्यथेति। तस्य गुणविषयकत्वे इत्यर्थः। तथा सतीति। अन्योन्याभावविषयत्वे विधिमुखः प्रत्ययो न स्यादित्यर्थः। सत्यादीति। विशेष्यावृत्त्यप्रकारकत्वज्ञाने यथा सत्यपदस्य शक्तिस्तथा पृथक्शब्दस्यापि अन्योन्याभावविशिष्टेऽभावे शक्तिर्न हि नञोऽप्रयोग इत्येव विधिरित्यर्थः। अभावस्येति। इदमस्मात्पृथ-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

सम्बन्धेनावयवविनिष्ठस्य दीर्घत्वव्यवहारहेतुत्वमन्यथा पारिमाण्डल्यत्वादेरपि जातिविशेषस्य स्वीकारापत्तेरित्याहुः। परिमाणम्।

सिद्ध्य(सिद्धि?)व्याघातादाह—एतस्मादिति। भावे धर्मिणीत्यर्थः।

(१) खर्वत्ववक्र०। (२) पारिमाण स्या०।

रूपणत्वात् । अस्य चावधिनिरूप्यत्वात् । आनुशासनिकपञ्चमी-विभक्त्यन्तवाचकपदाभिलप्यमानत्वमवधित्वमिति चेन्न, अनधीतशब्दविद्यानां तथाप्रतीतिविरोधात् । दण्डी पुरुष इति [प्रतीति]-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

तीति प्रतीतेर्घटः पटात् पृथगिति विलक्षणा प्रतीतिरेवान्योन्याभावभेदे पृथक्त्वस्य प्रमाणमित्यर्थः । ननु यदेव प्रतियोगित्वं तदेव अवधित्वं किन्त्वनुशासनबलात् पृथक्शब्दप्रयोगे पञ्चमीत्याह—आनुशासनिकेति । आनुशासनिकी या पञ्चमी विभक्तिस्तदन्तं यद्वाचकं पदं घटादिति तदभिलप्यमानत्वमित्यर्थः । तर्हि अवैयाकरणानामवधित्वज्ञानं न स्यादित्याह—नेति । नन्वनधीतव्याकरणा(ना?)मपि यथा दण्डीति प्रत्ययस्तथा प्रकृतेऽपि स्यादित्याह—दण्डीति । दण्डाधारत्वं

न्यायलीलावतीप्रकाशः

गिति प्रतीतिविषयः पृथक्त्वमवधिनिरूप्यम् । न च अन्योन्याभाव एतद्विषयः, इदमिदं न भवतीतिप्रतीत्यापत्तेः । न च पृथक्शब्दोऽन्योन्याभावार्थकः, अन्योन्याभावस्य प्रतियोगिनिरूप्यत्वात्, पृथक्त्वस्य चावधिनिरूप्यत्वादित्यर्थः । ननु पञ्चम्यन्तपदाभिलप्यमानप्रतियोगित्वमेवावधित्वमित्याह—आनुशासनिकेति । पञ्चम्यन्तपदाज्ञानेऽपि पृथक्त्वव्यवहारात् पञ्चमीप्रयोगस्यावधिज्ञानोत्तरकालीनत्वाच्च नैवमित्याह—अनधीतेति । प्रतियोगित्वावधित्वयोरभेदे घटात्पटो नेत्यपि प्रतीतिः स्यात् । न च घटः पटो न भवतीत्यत्रापि सामानाधिकरण्यस्य प्रतीतेर्नशब्दस्याभावप्रतियोगित्ववाचकतया तेनैव प्रतियोगित्वस्याभिहितत्वान्न तदर्थिका पञ्चमीति वाच्यम्, नशब्दस्याभावाश्रयवाचकत्वे सामानाधिकरण्योपपत्तेरिति भावः । ननु यथा दण्डी पुरुषो दण्डपुरुषसम्बन्ध इतिप्रतीत्योर्विषयावैचित्र्येऽपि वैलक्षण्यं तथेदमिदं न भवतीदस्मात्पृथगित्यनयोरपि प्रतीत्योस्तत् स्या-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

घटः पटो नेति । इदमुपलक्षणं घटः पटः(टात् ?)पृथगित्यपि द्रष्टव्यम् । न चानुशासनमेव नियामकं तेन प्रयोगानियमनेऽपि प्रतीत्यानियमात् । न तदर्थेति । (र्थिकेति ? ।) उक्तार्थानामप्रयोगादिति भावः । नशब्दस्येति ।

वदुपपत्स्यत इति चेन्न, तत्र दण्डाधिकरणत्वस्य मत्वर्थीये
प्रतिपाद्यमानत्वात् । तस्मात् पृथक्त्वगुणनिरूपकत्वमेवावधि

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

प्रत्यक्षमेव तत्र प्रयोगमात्रदर्शनात् दण्डीति व्यपदिश्यते । प्रकृते
अनुशासनस्य पञ्चम्या वाचकत्वस्याभिलप्यमानस्य च ज्ञानमवा
त्वज्ञानेऽपेक्षितमिति वैषम्यमित्याह—नेति । यत्तु दण्डी पुरुषो
ण्डपुरुषसंयोग इति विषयावैचित्र्येऽपि प्रतीतिवैचित्र्यं यथा त
घटः पटात् पृथक् घटः पटो न भवतीत्यपि विषयावैचित्र्येऽ
वैचित्र्यमेव स्यादिति व्याख्यानं तच्चिन्त्यं मूलानुरोधात् । ता
किमवधित्वमत आह—तस्मादिति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

दित्याह—दण्डीति । तत्रापि विषयवैचित्र्यमस्त्येवेत्याह—तत्रेति
तस्मादिति । ननु अवधित्वं न पृथक्त्वनिरूपकत्वमन्योन्याश्रयात्
न च यो वस्तुगत्याऽवधिस्तन्निरूप्यं पृथक्त्वं पृथक्त्वनिरूपणात् प्रा
तत्रावधित्वाभावात् । अत एव पृथक्त्वात्यन्ताभाववत्त्वमवधित्वमप
स्तम् । अवधौ ज्ञाते पृथक्त्वज्ञानं तज्ज्ञाने च तदत्यन्ताभाववत्त्वज्ञा
नमिति परस्पराश्रयत्वात् । मैवम् । पृथक्त्वसामान्यज्ञानपूर्वकत्वात

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

तथा चोक्तार्थतैव नास्तीति भावः । 'वाचकत्वे' प्रतिपादकत्वे । व
स्तुतः प्रतियोगित्वावधित्वयोर्भेदेऽनुभव एव मानम् । प्रतियोगित्वे
च पञ्चम्याः शक्तिरक्लृप्तैवेत्येव पृथक्त्वसिद्धौ मानम् ।

मिश्रास्तु द्वौ पृथगिति प्रतीत्या द्वित्वावधित्वं (वच्छिन्नत्वं?)
पृथक्त्वस्य विषयीक्रियते । न चान्योन्याभावस्य तदवच्छिन्नत्वम्
अतिरिक्तवृत्तित्वात् । अन्यूनानतिरिक्तव्यक्तिकत्वस्य च प्रकृतेऽवच्छे
दकत्वपदार्थत्वात् । न च द्वित्वसामानाधिकरण्यमात्रं तत्र विषयो
ऽवच्छेदकत्वबाधे सत्येव तथा कल्पनादिति पृथक्त्वं गुणः । एवं
तदसमवायिकारणत्वेनैकपृथक्त्वमपि गुणः । न चैकत्वमेव तदस
मवायिकारणं तदसमवायिकारणत्वे संख्यात्वापत्तेरिति वदन्ति ।

अन्योन्याश्रयादिति । अवधित्वे ज्ञाते पृथक्त्वज्ञानं तज्ज्ञाने चावधित्व
ज्ञानमित्यर्थः । ननु पृथक्त्वसामान्यज्ञानस्याऽप्यवधिज्ञानसाध्यत्वाद्

त्वम्। अन्यपर्यायशब्दसम्बन्धे पञ्चम्यनुशासनव्यवहाराच्च पाणिने· रन्यादिशब्दानां पृथक्त्वगुणयोगिपदार्थप्रतिपादकत्वमुन्नीयते । अन्यथा अघटः पट इत्यन्योन्याभाववाचकनञ्(१)प्रयोगेऽपि

न्यायलीलावतीप्रकाशः

पृथक्त्वविशेषज्ञानस्य नान्योन्याश्रयः । यद्वा पृथक्त्वनिरूपकत्वज्ञानं न पृथक्त्वज्ञानकारणमपि तु यत्रैतद्वर्त्तते तज्ज्ञानमन्यथा प्रतियोगि· त्वज्ञानेऽप्यन्योन्याश्रयापत्तेः। पारावारवत् पृथक्त्वावधित्वयोः समा· नसंवित्संवेद्यत्वमित्यप्याहुः। अन्यपर्यायेति। अन्यपर्यायशब्दयोगे पञ्च· म्यनुशासनादर्थैक्ये च पर्यायत्वाद् य एवैकोऽर्थोऽन्यादिपदानां तदेव पृथक्त्वम्। अत एव घटात्पटोऽन्यो भिन्नो विधर्माऽर्थान्तरमितरः पृथगित्यत्र पञ्चमी भवति। न च भेद एव पृथक्त्वं स चान्योन्याभावो वैधर्म्यं स्वरूपभेदश्चेति तद्वाचकयोगे पञ्चमीति वाच्यम्, घटः पटो नेत्यत्र तत्प्रसङ्गात् । न च भेदवद्वाचकयोगे पञ्चमी, अघटः पट इत्यत्रापि तत्प्रसङ्गात्। घटः पटो न भवतीत्यत्रापि सामानाधिकर· ण्यप्रतीतेर्नञ्शब्दस्याभाववद्वाचकत्वाच्चेत्यर्थः । नन्वन्यशब्दार्थ एव क्वचिद् प्रतियोगिना निरूप्यते क्वचिदवधिना, यत्रावधिना स निरूप्यते तत्र पञ्चमी, शब्दशक्तिवैचित्र्यात्। यथा ग्रामादागत इत्य· त्रागमनमवधिनिरूप्यं तत्र पञ्चमी, ग्रामस्यागमनवानयमित्यत्र च तदेव सम्बन्धिमात्रनिरूप्यमिति न तत्र पञ्चमी। मैवम्। शब्दश· क्तिवैचित्र्यासिद्धेः । दृष्टान्ते नावधौ पञ्चमी किन्त्वपादाने। यदा

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

न्योन्याश्रय इत्यत आह—यद्वेति । अत्रावधितावच्छेदकप्रकारकावधि- ज्ञानमेव पृथक्त्वधीहेतुर्न त्ववधित्वेन ज्ञानमित्यर्थः। नन्वेवं तत्राव- धित्वानुभवो न स्यादित्यत आह—पारावारवदिति। तथा चावधित्वस्य पूर्वमप्रतीतेरपि पृथक्त्वप्रत्यय एव विषयत्वमिति भावः । एतच्च स्वरूपसम्बन्धविशेष एवावधित्वमित्यभिप्रेत्य, अन्यस्य समानसं· वित्संवेद्यत्वाभावादित्यवधेयम् । केचित्तु पारावारवदित्यादिग्रन्थं पृथक्त्वेऽपि योजयन्ति । एतन्मते च पृथक्त्वात्यन्ताभाववत्त्वमेवा·

---

(१) नञ्प्रतियोगे पञ्च०

पञ्चमीप्रसङ्गात्। पृथक्त्वं च रूपवत्सत्तासम्बन्धितया प्रतिभासते न च तमोवदेतत् स्यादिति वाच्यम्, तद्भावत्वे बाधकाभावात् [इति पृथक्त्वम्।]

अथ द्विपृथक्त्वे किं प्रमाणम्। अनुभव [एव] इति चेत्, तस्य द्वित्वसाहचर्यादेवोपपत्तेः। ततो नैतद्व्यवस्थेति(१)चेत् मैवम्। द्वित्वसामानाधिकरण्येन पृथक्त्वप्रतीतेः। द्वित्वं च न घटत्ववत् अयं घटोऽयं घट इत्येकैकसंसर्गितया भासते। अयं

न्यायलीलावतीप्रकाशः

चापादानमेव सम्बन्धित्वेन विवक्ष्यते तदा ग्रामस्यागमनवानयमित्यत्र षष्ठीत्यविरोधात्। नाप्यघटः पट इत्यत्र समासेनैवावधित्वस्योक्तत्वान्न तदर्थिका पञ्चमीति वाच्यम्, घटस्यान्योन्याभाववानयमित्यत्र पञ्चमीप्रसङ्गात्। अत एव वैधर्म्यमेव पृथक्त्वमित्यपास्तम्। वैधर्म्यस्य सातिशयत्वात् पृथक्त्वस्य निरतिशयितत्वात् पृथक्त्वस्य च भावत्वे मानान्तरमाह—पृथक्त्वं चेति। तद्भावत्व इति पृथक्त्वभावत्व इत्यर्थः। तमसस्तु भावत्वे बाधकस्य वक्ष्यमाणत्वादिति भावः।

अथेति। लोष्टाद्घटपटौ द्वौ पृथगिति प्रतीतिर्द्वित्वान्यूनानतिरिक्तवृत्तिगुणजन्येत्यत्र किं मानमित्यर्थः। तस्येति। द्विपृथक्त्वानुभवस्य द्वित्वसामानाधिकरण्यविषयत्वेनेत्यर्थः। द्वित्वसामानाधिकरण्येनेति। द्वौ पृथगितिप्रतीतेः पृथक्त्वस्य द्वित्वेनान्यूनानतिरिक्तव्यक्तिकत्वानुभवात्। यावति द्वित्वं परिसमाप्यते तावति द्विपृथक्त्वं गुणान्तरमित्यर्थः। ततोऽपि द्वित्वस्यैकैकशः द्विव्यक्तिवृत्तित्वेन तत्सिद्ध्यतीति द्वित्वस्यैकत्र समाप्त्यभावमाह—द्वित्वं चेति। तर्हि एकपृथक्त्वा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

वधित्वमित्यभिप्रायः। प्रतियोगिज्ञानं विना कथमभावज्ञानमित्यरुचिबीजं च कल्पयन्ति।

समासस्यावधित्वेऽनुशासनाभावादिति दोषे सत्येवाह—घटस्यान्योन्येति। घटादन्योन्याभाववानयमित्यपि स्यादित्यर्थः

(१) नैव तद्व्यवस्थेति चेत्। नैतद् व्यवस्थितिरिति चेत्। ति० केचित्। मैवम्।

द्वावयं च द्वाविति प्रत्ययप्रसङ्गात् । न चैकपृथक्त्वमुभयाश्रितम् । एकपृथक्त्वयोरभेद आरोप्यत इति चेन्न, असति बाधके उभयाश्रितपृथक्त्वप्रतीतेर्भ्रान्तत्वानुपपत्तेः । न चेदेवं चित्रमप्येकं रूपं न स्यात् । नीलादीनां विजातीयानारम्भकत्वनियमे व्यापकैरव्यापकैर्वा नीलपीतादिनानारूपैरेव चित्ररूपप्रतीतेरुपपत्तेः(१) । चित्रैकरूपानुभवबलात्(२) तद्व्यवस्थितिरिति चेत्तुल्यं प्रकृतेऽपि।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

देव तादृशानुभवः स्यादित्यत आह—न चैकेति । तस्य द्वित्वेन सहान्यूनानतिरिक्तवृत्तित्वाभावादित्यर्थः । ननु द्वौ पृथगित्यनुभवस्य द्वित्वसामानाधिकरण्यं विषयो न तु द्वित्वान्यूनानतिरिक्तवृत्तित्वमित्येकपृथक्त्वेनान्यथासिद्धिः । अत्राहुः । द्वित्वसमानाधिकरणैकपृथक्त्वात्तादृशानुभवे घटात्पटाच्च घटौ द्वौ पृथगिति प्रतीतिः स्यात् । अथ पृथक्त्वाश्रयतावच्छेदकत्वेन द्वित्वं प्रतीयते । द्वित्वाश्रयतया च घटपटयोः प्रतीत्या कथं तस्यावधित्वं प्रतीयताम् । पृथक्त्वाश्रयतावच्छेदकरूपविरहेणोपलभ्यमानस्यैवावधित्वादित्युच्यते । तन्न । आश्रयमात्रवृत्तेरेव धर्मस्याश्रयतावच्छेदकत्वाद् द्वित्वस्य चैकपृथक्त्वाश्रयमात्रवृत्तित्वाभावात् । अव्यापकैर्वेत्यभ्युपगमवादः । तुल्यमिति । पृथक्त्वमपि द्वित्वेन सहान्यूनानतिरिक्तवृत्त्यनुभूयत इति

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

घटाच्च(त्?)पटाच्चेति । एकपृथक्त्वयोरन्योन्यावधित्वात् द्विपृथक्त्वस्य चातथात्वेन तथाप्रतीतिरिति भावः । आश्रयमात्रवृत्तेरिति । तथा चायमपि प्रकारो द्विपृथक्त्वाभ्युपगमपक्ष इति भावः । न चाश्रयावृत्तीतिधर्मेणोपस्थितस्यावधित्वमतो न घटाच्च(त्?)पटाच्चेत्यादिप्रतीतिरिति वाच्यम्, घटत्वादिना तादृशेनाऽप्युपस्थितेः । न चाश्रयावृत्तिमात्रेणोपस्थितस्यावधित्वमत्र त्वाश्रयवृत्तिना द्वित्वेनापि तदुपस्थितिरिति वाच्यम्, प्रमेयाद्घटात्पटः पृथगिति प्रत्ययानापत्तेरिति भावः ।

केचित्तु द्वौ पृथगितिप्रतीतेः पृथक्त्वविषयता । सा च नाना-

---

(१) विभिन्नप्रत्ययोपपत्तेः । (२) विचित्रैकानुभ० ।

द्विपरत्ववन्दी(१)त्ववशिष्यते। सा तु परत्वापरत्वप्रक्रियायां निरसनीयेति। [इति] द्विपृथक्त्वम्।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

प्रत्यक्षमेव तत्र प्रमाणमित्यर्थः। अनुमानमप्याहुः। संख्यात्वमेकानेकवृत्तिवृत्ति गुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिसमानाधिकरणात्यन्ताभावप्रतियोगिगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातित्वात्, रूपत्ववत्। विपक्षे बाधकं चोक्तमेव।

द्विपरत्वेति। द्वौ पराविति द्वित्वेन सहान्यूनानतिरिक्ततया परत्वस्यानुभवाद् द्विपरत्वमपि गुणः स्यादित्यर्थः। सा त्विति। भिन्नदेशस्थयोर्द्वौ पराविति प्रतीतेरेवाभावः। किन्त्वेतौ परपरतराविति। समानदेशस्थयोश्च तादृशी द्वित्वधीर्द्वित्वसमानाधिकरणपरत्वादेवान्यथासिद्धा। न चैवं घटात्पटाच्च घटपटौ द्वौ पराविति प्रती-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

पृथक्त्वविषयत्वे गौरवाल्लाघवसहकृतं द्विपृथक्त्वमेव विषयीकरोति। न च द्वौ रूपवन्ताविति प्रत्ययेन व्यासज्यवृत्तिरूपापत्तिरेवमिति वाच्यम्, तत्र समानाधिकरणरूपस्य रूपप्रतिबन्धकतयैकत्र एकदा रूपद्वयासम्भवेन बाधकसत्त्वात्। अत्र तु द्वित्वस्याभ्युपगमे बाधकाभावात् द्विपृथक्त्वासिद्धिरिति वदन्ति। तदयुक्तम्। अत्रापि समानाधिकरणसंख्यायाः संख्याप्रतिबन्धकत्वात्। अप्रतिबन्धकत्वे वा रूपेऽपि तथात्वप्रसङ्गादिति।

संख्यात्वमिति। अत्र हेतुसाध्ययोः साक्षात्पदं भेदलाभाय। दृष्टान्ते सङ्ख्यात्वमादाय साध्यं पक्षे बाधसहकारेण पृथक्त्वत्वमादाय पर्यवसानम्। समानदेशस्थयोरिति। प्रकृते तु घटपटयोरपि परस्परावधिकं पृथक्त्वमस्तीति विशेष इति भावः। ननु समानाधिकरणकिञ्चिद्विभागासमानकालत्वमेकविभागध्वंसेऽपि विभागान्तरसमानकालीने यावद्विभागसमानकालत्वविवक्षायामुक्ताप्रसिद्धिरेव समानाधिकरणविभागत्वावच्छिन्नासमानकालत्वविवक्षायां तत्तदवच्छिन्नत्वं लाघवेन ध्वंस एव प्रतियोगिद्वारा विशेषणमास्त्वित्यरुच्या तथैव सिद्धान्तयति—समानाधिकरणेति। उत्पन्नसमा-

---

(१) वान्दिस्त्वव०।

त्वाभावत्वे भावत्वव्यवस्थितेः । नेतरः । गुणगुणिनोर्विषयविषयिणोरपि संयोगितापत्तेः । विभागध्वंसः संयोग इति चेन्न, संयुज्य विभक्तेऽपि तत्प्रत्ययप्रसङ्गात् । तमःप्रत्ययवद् यावदुत्पन्नप्रतियोगिध्वंसावलम्बनत्वात् संयोगप्रतीतेः, असिद्ध एव संयोग इति चेन्न, सहोत्पन्नयोरविभक्तयोरेव(१) संयोगात् । जातस्तत्रा-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्वादिति सम्बध्यते । इष्टत्वमेवोपपादयति—अभावेति । संयोगप्रागभावो विभागस्तदभावश्च संयोगः स्यादित्यर्थः । गुणगुणिनोरिति । विभागाभावस्य तत्रापि विद्यमानत्वादित्यर्थः । ननु विभागात्यन्ताभावसत्त्वेऽपि ध्वंसो नास्ति विभागध्वंसस्य द्रव्यमात्रवृत्तित्वादित्याह—विभागेति । संयुज्येति । विभागध्वंसात्मकसंयोगानन्तरं पुनर्विभागेऽपि पूर्वसंयोगरूपध्वंसविषयकसंयोगप्रतीत्यापत्तेरित्यर्थः । यावदिति । विभागासमानकालीनविभागध्वंसस्य विभागत्वावच्छिन्नप्रतियोगिकविभागध्वंसस्य वा संयुक्तप्रतीत्यालम्बनत्वात् । अतो नैकविभागवति यावदर्थासम्भवाद्दोषः । सहेति । अविभक्तयोरपि संयुक्तप्रतीतिदर्शनान्नैवमित्यर्थः । तत्रापीति । सहोत्पन्नयोरपीत्यर्थः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

इत्यत्र हेतुः । इष्टत्वमुपपादयति—अभावाभावत्व इति । गुणगुणिनोरिति । विभागात्यन्ताभावस्य तत्रापि विद्यमानत्वात् । संयुक्तव्यवहारापत्तेरित्यर्थः । विभुद्रव्ययोर्हिमवद्विन्ध्ययोश्च संयुक्तप्रत्ययापत्तिश्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । विभागध्वंस इति । अतो न गुण्यादिषु संयोगधीरित्यर्थः । संयुज्येति । विभागध्वंसात्मकसंयोगानन्तरं पुनर्विभागेऽपि पूर्वविभागेध्वंसविषयकसंयोगधीप्रसङ्गादित्यर्थः । यावदुत्पन्नेति । न च यत्रैकस्यैव विभागस्य ध्वंसस्तत्र यावदर्थाभावः । समानाधिकरणविभागासमानाकालीनविभागध्वंसस्य समानाधिकरणविभागसामान्यध्वंसस्य वा विवक्षितत्वात् । सामान्याभावस्य यावद्विशेषाभावव्याप्यत्वात् । सहेति । विभागपूर्वकत्वात् तद्ध्वंसस्य सहोत्पन्नयोर्विभाग एव न

(१) संयुक्तयोराप्यपार्थिवपरमाण्वोः, आप्यपार्थिवपरमाण्वन्तरसंयोगाज्जातयोर्द्व्यणुकयोः । एवं स्थूलयोरपीति । इति दीधितिः ।

पि(१) विभाग इति चेन्न, तद्धेतूनां कर्मविभागादीनामभावात्। अजोऽसाविति चेन्न, ध्वंसानुपपत्तेः। ततः(२) संयोगप्रागभाव एवासौ तदभावस्तु संयोग इति स्थितम्। संयोगः सन् इत्यबाधितबुद्धिवेद्यत्वाच्च [सम्बन्धबुद्धिवेद्यत्वात्(३)] समवायवत्।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

कर्म्मविभागादीनामित्यत्रादिपदात् विभागध्वंसकारणसंग्रहः। त्यक्तमर्य्यादः शङ्कते—अज इति। तर्हि विभागध्वंसः संयोग इति व्याहतमित्याह—ध्वंसेति। अत इति। त्वयाऽप्यगत्या संयोगप्रागभाव एव विभागो वाच्यस्तदभावश्च संयोग एवेत्यर्थः। सन्निति। सत्तायोगीत्यर्थः। न च दृष्टान्तविरोधः, तत्रापि सत्तासम्बन्धस्य स्वरूपस्य विद्यमानत्वात्। अन्यथा तस्य भावत्वमपि न स्यात्। सम्बन्धबुद्धिविषयत्वादिति। सम्बन्धत्वप्रकारकप्रमाविषयत्वादित्यर्थः। न च स्वरूपसम्बन्धेन व्यभिचारः, तस्यातिरिक्तस्याभावात्। उप-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

जातस्तत्र मिथः कर्मण्यपि संयोगो न जायेतेत्यर्थः(४)। जात इति। अत स्तद्ध्वंसोऽपि तत्रोत्पन्न इत्यर्थः। कर्मविभागादीनामित्यादिपदाद्विभागध्वंसहेतुसङ्ग्रहः। अन्यस्य तत्संग्राह्यस्याभावात्। तत इति। विभागध्वंसात्मकसंयोगवादिनापि संयोगप्रागभाव एव विभागो वाच्यः। तथा चेष्टापत्तिरित्युक्तमित्यर्थः। सन्निति। भाव इत्यर्थः, न तु सत्तायोगित्वं समवायस्य दृष्टान्तत्वविरोधात्। चकारौ हेतुद्वयनैरपेक्ष्यसूचकौ। द्वितीयो हेतुः स्वरूपसम्बन्धान्यत्वेन विशेषणीयः।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्वमिति दिक्। सिद्धान्तस्थादिपदानुरोधादाह—तद्ध्वंसोऽपीति। आदिपदादिति। एवं च तद्धेतूनामिति मूले तत्पदं विभागतद्ध्वंसपरमन्यथाऽनन्वयापत्तेरिति भावः। यत्र मूले चकारद्वयमस्ति तत्समञ्जसयन्नाह—चकाराविति। स्वरूपेति। यद्यपि स्वरूपसम्बन्धस्य केवलान्वयितया तदन्यत्वमप्रसिद्धि तथापि सम्बन्धिद्वयभिन्नत्वेन हेतुर्वि-

(१) तस्तदापि वि०। (२) अत इति कण्ठाभरणसम्मतः पाठः।

(३) ०द्धिविषयत्वाच्च सम०।

(४) अपिः कारणासंयोगसमुच्चयार्थः। 'न जायेत' न प्रतीयेत।

अन्यथाऽसमवायाख्यभावाभाव एव समवायोऽपि स्यात्। गगन-पवनसंसर्गजध्वानस्य च द्वितीयशब्दवत् भावासमवायिकारण-त्वानुमानात्। तथोत्पादस्तु(१) न संयोगः क्षणभङ्गनिषेधाद-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

श्लिष्टप्रत्ययजनकत्वाधीनश्चाभावादौ स्वरूपसम्बन्धव्यपदेशः। अन्यथेति। भावत्वेन प्रतीयमानत्वस्याभावत्वस्वीकार इत्यर्थः। गगनेति। शब्दविभागाजन्यः शब्दो गुणासमवायिकारणकः शब्दत्वात् मतवत्। स च गुणः पारिशेष्यात् संयोग एव स्यात्। न च गगनमात्रवृत्तिरेव स्यादिति वाच्यम्, सङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वानां सदा शब्दजन्मापत्तिदोषादजनकत्वस्थितौ शब्दाजन्यत्वेन पक्षविशेषणादन्यस्य च सामान्यगुणस्य विशेषगुणस्य वा गगनेऽसम्भवात्। अनेकवृत्तित्वेन वा साध्यं विशेष्यम्। विभागजन्यः शब्दो दृष्टान्तीकर्त्तव्य इत्यप्याहुः।

बौद्धमतमाशङ्क्य निराकरोति—तथेति। तथोत्पन्न इति। संयुक्तधीरेव कुर्वद्रूप इत्यर्थः। ननु संयोगोऽस्त्वतिरिक्तस्तथापि व्याप्यवृत्ति-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

तेनाभावेन स्वरूपसम्बन्धात्मकेन न व्यभिचारः। गगनपवनेति। भावेति स्वरूपनिर्वचनम्। अभावोऽपि असमवायिकारणमितिमतनिराकरणसूचनार्थं वा। शब्दविभागाजन्यस्त्रयोविंशतिगुणासमवायिकारणकत्वशून्योऽयं गुणासमवायिकारणक इति साध्यम्। अतो नार्थान्तरम्। न च गगनमात्रसमवेतगुणासमवायिकारणकत्वेनार्थान्तरम्, अनेकवृत्तित्वेन(२)विशेषणात्। असमवायिकारण-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

शेष्य इत्यर्थः। सम्बन्धिद्वयभिन्नसम्बन्धत्वमेव हेतुः। कुण्डवदरमित्यादौ च संयोगस्य तथात्वान्नासिद्धिरित्यन्ये। संसर्गस्य संयोगरूपतया तेन रूपेण पक्षतायां विशेषणासिद्धिरिति पक्षतावच्छेदकमाह—शब्दविभागेति। एवमपि गुणान्तरेणार्थान्तरमित्यरुच्या प्रकारान्तरमाह—त्रयोविंशतीति। कर्मणाऽर्थान्तरवारणाय साध्ये गुणपदम्। अनेकवृत्तित्वेनापीति। यद्यप्येवमपि व्याप्यवृत्तितादृशगुणेनार्था-

---

(१) ०थोत्पादकस्तु। (२) अनेकवृत्तित्वेनापीति विवृतिसम्मतः पाठः।

तिरेकेऽपि(१) सर्वत्र ध्वानोत्पत्तिप्राप्तिरिति चेन्न, (२)अव्या-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

रेव स वक्तव्य इति। गगनं व्याप्य शब्दमुत्पादयेदित्याह—अतिरेक इति। भवेदेवं यदि संयोगो व्याप्यवृत्तिः स्यात्तदेव तु नास्तीत्याह—नेति।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

विभागजशब्दस्य च दृष्टान्तत्वात्। तथोत्पादः संयुक्तधीकुर्वद्रूप इत्यर्थः। अतिरेकेऽपीति। विभागध्वंसभिन्नसंयोगस्वीकारेऽपीत्यर्थः। यद्यपि गगनस्यैकत्वान्न तत्र सर्वशब्दार्थान्वयस्तस्यानेकाशेषवाचित्वात्। अवच्छेदकानां च ततो भिन्नत्वात्। तथापि यदि शब्दो व्याप्यवृत्तिः स्यात् तदा देशान्तरीयभेर्यभिघातेऽत्रस्थैः शब्दः श्रूयेत। न च विभुगगनात्मकश्रोत्रस्य सर्वसाधारण्याद्व्याप्यवृत्तित्वेऽप्ययं दोषः। इह शब्दो नेह शब्द इत्यनुभवाच्छब्दस्याव्याप्यवृत्तित्वे सिद्धे यस्य समवायवृत्त्याधारता कर्णसंयोगेनावच्छिद्यते स गृह्यते।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

न्तरम्। न च त्रयोविंशतिभिन्नो व्याप्यवृत्तिगुणो बाधित इति न तेनार्थान्तरमिति वाच्यम्, तर्हि तद्भिन्नो गगनमात्रसमवेतोऽपि गुणो बाधित इति तुल्यम्। तथापि ताद्रूप्यसिद्ध्यर्थं विशेषणमिति ध्येयम्। विभागजेति। हेतुश्चात्राद्यशब्दत्वमिति भावः। अवच्छेदकानी(नां?)चेति। यद्यपि भिन्नत्वेऽपि तावदवच्छेदेन शब्दोत्पत्तिस्स्यादित्यापादानं युज्यत एव तथापि तत्रेष्टापत्तिरेवेति तात्पर्यम्। अत एव परसिद्धं व्याप्यवृत्तित्वमापादकीकृत्यापादयति—तथापीति। अन्यथा मूले व्याप्यवृत्तित्वस्यापाद्यतया परसिद्धत्वेता(नापा?)दकानुपपत्तेः। एवं चानेन तर्केणेष्टापत्तिनिरासे मूलोक्तव्याप्यवृत्तित्वापादनं सम्यक् सम्पद्यत इति भावः। न चेति। न चैवं पूर्वपक्षः सिद्धान्तोपरि युक्त इति वाच्यम्, नेदमनिष्टापादनं ममैव, किन्तु तवापीति सकलसिद्धतया तर्काभास एवायमित्यभिसन्धानेन सत्यपि सिद्धान्तसङ्गतत्वेऽत्रैव तस्य करणात्।

अन्ये तु अतिरेकेऽपीति कृत्वा पूर्वपक्षसिद्धान्ततयोद्धृतत्वात् सिद्धान्त एवायमाक्षेपः। पुनः सिद्धान्तफक्किकालिखनं च शेषपूरणार्थमित्याहुः।

(१) ०तिरिक्तेऽपि। (२) इति चेत्।

प्यवृत्तित्वात् ।

किं पुनरव्याप्यवृत्तित्वम् । एकस्यैकदा भावाभावौ, विचारासहत्वादिदमयुक्तम् । तथा हि न तावत्तत्र संयोगस्य प्रागभावप्रध्वंसाभावौ । तयोः प्रतिपक्षसमानकालत्वाभावात् । नात्यन्ताभावः । तेन सादेश्यव्याघातात् । नान्योन्याभावः । व्याप्यवृत्तीनामपि स्वाश्रये तादात्म्याभावबलेनाव्याप्यवृत्तिताप्रसङ्गात् । यथा एकत्रैव बीजे कारणत्वं तदत्यन्ताभावश्च कार्यभेदावच्छेदात् तथाऽत्राप्यवच्छेदभेदमादायाविरोध इति चेन्न(१), अवच्छेदो [हि] यद्यनर्थान्तरमर्थान्तरं वा व्यापकं तदा तदवच्छिन्न एव विधिनिषेधाविति स एव विरोधः । अर्थान्तरमव्या-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

विप्रतिपन्नः पृच्छति—किमिति । एकस्येति । **स्वाभावसामानाधिकरण्यमित्यर्थः** । **विप्रतिपत्तिबीजमुद्घाटयति**—तथा हीति । प्रागभावप्रध्वंसाविति । **प्रतियोगिसमानदेशकालाविति शेषः । एवमन्यत्रापि** । तेनेति । **अत्यन्ताभावस्य प्रतियोगिवैयधिकरण्यनियमादित्यर्थः** । व्याप्यवृत्तीनामपीति । **एतादृशस्य व्याप्यवृत्तितारूपादीनामपीत्यर्थः** । अवच्छेदेति । **अवयविनि तदभावादन्यत्र तु दिगादय एवेत्यर्थः** । स एवेति । **य एव अ-**

न्यायलीलावतीप्रकाशः

यस्य तु तदत्यन्ताभावेन स न गृह्यते कर्णसंयोगस्य समवायवृत्त्या शब्दाधारतायां परिचायकत्वात् । अव्याप्यवृत्तित्वादिति । **शब्दासमवायिकारणसंयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वात् तदनुविधानाच्छब्दस्याप्यव्याप्यवृत्तित्वादित्यर्थः** ।

प्रतिपक्षेति । **प्रतियोग्यसमानकालत्वादित्यर्थः** । तेनेति । **तेनात्यन्ताभावेन सह प्रतियोगिनः समानदेशत्वव्याघातादित्यर्थः** । अवच्छेदेति । **नित्ये तत्तत्प्रदेशा अवच्छेदका अवयविनि त्ववयवा**

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

अयं दोष इति । **विरोध इत्यर्थः** । तदत्यन्ताभावेनेति । **यस्य तु समवायवृत्त्या संयोगा(गो ?)नावच्छिद्यते स न गृह्यत इत्यर्थः** । **यथाश्रुते संयो**

(१) इति चेत्, अंव० ।

पकं चेदयमपरोऽवच्छेदभावाभावस्वभावो विरोधः ।

अत्रोच्यते । वस्तुस्वभाववैचित्र्यात्संयोगस्य स्वाभावसमानदेशकालत्वात् । रक्तारक्तस्वभावः पटो यथा विज्ञानात्मकं(१)

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

वच्छिन्ने विरोध उक्तः स एवावच्छेदकेऽपीत्यर्थः । अयमिति । अवच्छेदकभावाभावसामानाधिकरण्यलक्षण इत्यर्थः । अवच्छेदके संयोगसत्वे गगने शब्दानुत्पत्तिप्रसङ्ग इत्यपि द्रष्टव्यम् ।

वस्त्विति । अन्येषां स्वाभावासामानाधिकरण्येऽपि प्रतीतिबलात् संयोगे स्वाभावसामानाधिकरण्यमभ्युपेयम् । अन्यथा वस्तूनामेकस्वभावत्वे जगद्वैचित्र्यमेव भज्येतेत्यर्थः। स्वाभावसामानाधिकरण्यं स्फुटयति—रक्तेति । अन्यथा महारजनसंयोगतदभावाधीनरक्तारक्तप्रतीत्यनुदय एव पटे स्यादित्यर्थः। क्षणिकविज्ञानवाद्यपि संयोगे विमत एवातन्मतेनाप्यविरोध इति द्योतनाय तदनुरूपमुदाहरति–यथेति। स्वमते रक्तारक्तविषयं परमते रक्तारक्तस्वरूपं भेदे विषयविषयीभावो नास्त्येवातः सर्वं ज्ञानं स्व(प्र?)काशमिति योगाचारमतमतः स एव विकल्प-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

एवेति भावः । अयमिति । आकाशभिन्नेऽवच्छेदके संयोगसत्वेऽपि शब्दस्य तत्रानुत्पत्तिरित्यपि द्रष्टव्यम् ।

वस्तुस्वभावेति। भावाभावानान्तरयोर्मिथो वैयधिकरण्यनियमेऽपि संयोगतदत्यन्ताभावयोः प्रतीतिबलात्सामानाधिकरण्यमभ्युपेयम् । न ह्येकं वस्तु यत्स्वभावकं तत्स्वभावकं वस्त्वन्तरमपि, जगद्वैचित्र्यभङ्गापत्तेरित्यर्थः। यद्यपि 'क्षणभङ्गनिषेधा'दित्यनेन स्थिरवाह्यवाद्येव पूर्वपक्षी, तथापि यदि कदाचिद्विज्ञानवादमपि परोऽभ्युपगच्छेत्तदा तदनुरूपमुदाहरति—यथा विज्ञानमिति । स्वमते रक्तारक्तविषयं परमते तु रूपशब्दस्वरूपार्थः । ननु वाह्यपक्षे भेदग्रहसम्भवादयं दोषः सम्भवति विज्ञानवादिनये तु तदसम्भवात् नायं दोष

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

गात्यन्ताभावस्याधिकदेशत्वेनावच्छेकत्वादिति भावः । अर्द्धरक्ते

---

(१) विज्ञानमेकं रक्तारक्तपटरूपम् ।

रक्तारक्तरूपम्। विज्ञानस्य भेदानुभवो ज्ञानान्तरेण वा तेनैव वा। नाद्यः, भेदे ग्राह्यलक्षणायोगात्। अभेदे तु रक्तारक्तात्मना (१)स्वसंवेदनेन भेदानुभवस्यापनयनादभिन्नं ज्ञानमिति चेन्न, अभेदेऽपि रक्तस्वभावमरक्तस्वभावं वाऽनुभुयते न तु रक्तारक्तस्वभावमिति प्रकाशमानस्य भेदस्यापह्नवायोगात्। भेदाभेदाभ्यामशक्यविवेचनमाकारचक्रमिति चेन्न, बाह्यमप्येवमेव। बाह्य-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

यति विज्ञानवादी—विज्ञानस्येति। रक्तारक्तस्वरूपमेकमेव ज्ञानं तच्च न रक्तत्वारक्तत्वलक्षणाविरुद्धधर्मसंसर्गज्ञानात्मना तयोरनाकलनादित्यर्थः। एकं चेत् कुतो विरुद्धोभयस्वाभाव्यमात्मनो गृह्णीयात् कथं वा तादृशमुत्पद्येतेत्यत आह सिद्धान्ती—नेति। रक्तारक्तस्वभावस्य विरुद्धोभयस्वाभाव्यं स्वयमप्यनुभूयमानं दुरपह्नवमतः किञ्चित् ज्ञानमेकस्वभावं किञ्चिच्चानेकस्वभावमगत्याऽभ्युपेयमिति शङ्कते-प्रकाशेति। विज्ञानाद्विषयचक्रं भिन्नमभिन्नं वेत्यशक्यविवेचनमिति शङ्कार्थ इति केचित्। एवं किञ्चिद्वस्तु स्वाभावव्यधिकरणं किञ्चिच्च समानाधिकरणमिति न विरोध इति परिहरति—नेति। रक्तात् पटादरक्तः पटो भिन्न एव परन्तु य एव रक्तः स एवारक्त इत्याविद्यकः प्रत्यय इति

न्यायलीलावतीप्रकाशः

इत्याह—विज्ञानस्येति। रक्तज्ञानस्यारक्तज्ञानस्य च मिथो भेदानुभव इत्यर्थः। अभेदे त्विति। रक्तत्वारक्तत्वयोर्ज्ञानात्मकत्वस्य चाभिन्नत्वात् क विरोध इत्यर्थः। रक्तत्वमरक्तत्वं च विरोधि चेत् कथं तदात्मकं विज्ञानमेकम्। अथैकत्र प्रतीतत्वान्न तयोर्विरोधस्तदा बाह्येऽपि समानमेतदित्याह—अभेदेऽपीति। ननु प्रकाशमानभेदस्यापह्नोतुमशक्यत्वाद्भेदे च ग्राह्यलक्षणायोगादभेदे चोक्तविरोधात् विषयचक्रं विज्ञानाद् भेदाभेदाभ्यामशक्याविवेचनमेवेत्याह—प्रकाश्य(श?)मानस्येति। यद्यन्यत्राभेदेन शक्यविवेचनमप्याकारचक्रमत्रानुभवबलादशक्यविवेचनमभ्युपेयं तदा बाह्यमपि संयोगतदत्यन्ताभाववदभ्युपेयतामनुभवबलादेवेत्याह—बाह्यमपीति। अभ्युपेत्याह—बाह्यस्येति। तथा

---

(१) ०क्तात्मनि।

स्य भेदेऽप्येकत्वप्रतीतिरविद्यावशादिति चेत्तुल्यं ज्ञानेऽपि। ज्ञानानां भिन्नत्वेऽन्येनाऽन्यस्य वेदनात्(१) कथं रक्तारक्तप्रतीतिरिति चेन्न, अभेदेऽपि कथं रक्तारक्तप्रतीतिरिति तुल्यम्। अभिन्न(२)भेदावसायोऽविद्यावशादिति चेन्न, अनात्मनो(३) भेदस्याविद्यावशादप्यनुल्लेखात्। उल्लेखे[ऽपि] वाऽनात्मनो भेदस्य(४) पारमार्थिकतापत्तेः। अभिन्नमेवानुभूतमरक्तव्यावृत्त्या रक्तं रक्तव्यावृत्त्या चारक्तमित्युच्यत इति चेन्न, रक्तव्यावृत्तस्यारक्तव्यावृ[त्त?]तानुपपत्तेः। अनुभवबलादेवमिति चेत्तुल्यं संयुक्तस्यासंयोगित्वेऽप्य-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

शङ्कते—बाह्यस्येति। तुल्यमिति। रक्तारक्तप्रकारकमपि ज्ञानं भिन्नमेवाभिन्नत्वेन ज्ञानमाविद्यकमित्यर्थः। ननु भेदे ग्राह्यग्राहकभाव एव नास्ति तथा च भिन्नमेव ज्ञानं कथमभिन्नं प्रथतामिति शङ्कते—ज्ञानानामिति। तर्हि ग्राह्यग्राहकाभेदेऽपि रक्तारक्तस्वाभाव्यमेकस्यैव कथं भवेदित्याह—नेति। ननु रक्तारक्तत्वे विरुद्धे एव न भवतः किन्तु तयोरैक्यमेव, विरोधप्रतिभासस्त्वाविद्यक इति शङ्कते—अभिन्न इति। तर्हि ज्ञानस्यानात्मभेदः कथमविद्यायामपि भासतां त्वन्मते भेदे ग्राह्यग्राहकभावाभावादित्याह—नेति। उल्लेखे वेति। तन्मते यदुल्लिख्यते तत्परमार्थसाद(दे?)वेत्यर्थः। यदेव रक्तं तदेवारक्तं परन्तु व्यावृत्तिभेदाधीनं भेदप्रतिभासनमित्याह—अभिन्नमिति। वस्त्वभेदव्यावृत्त्योरपि न भेद इत्याह—नेति। ननु अनुभवो न पर्य्यनुयोज्यः, तथा च विरोधम(व?)धूय यदेव रक्तं तदेवारक्तमगत्या अभ्युपेयमित्याह—अनुभवेति। तर्हि य एव संयुक्तः स एवासंयुक्त इति न विरोध इत्याह-तुल्यमिति। संयोगाभावस्यावच्छेदकवृत्त्यभ्युपगमे

न्यायलीलावतीप्रकाशः

च नैकधर्मिणि संयोगतदत्यन्ताभावावित्यर्थः। अभेदेऽपीति। मिथो विरुद्धरक्तत्वाभेदोऽप्येकत्र विरुद्ध इत्यर्थः। अनात्मन इति। अपारमार्थिकभेदेन पारमार्थिकविद्याया अभेदे तस्या अप्यपारमार्थिकतापत्तेः। यद् यत्र प्रकाशते तत्तस्यात्मेति योगाचारस्थितेरित्यर्थः। उल्लेखेति तद्दर्शने उल्लेखस्यैव पारमार्थिकत्वादित्यर्थः। तुल्यमिति। संयोगतदभावयोर-

(१) ०स्यावेदनात् क०। (२) ०न्ने भेदा०। (३) आत्मनो भे०। (४) भेदस्यापार०।

भेदबुद्धेरन्यथासिद्धत्वादविरोधात्(१)।

ननु च संयोगस्यैकत्र सदसत्त्वे रक्तारक्तस्वभावत्वेनैव पटोऽवसीयेत(२)न तु कदाचिद्रक्तत्वेनैवेति चेत्, न, रक्तावयवावच्छेदोपाधितिरस्कृतरक्तारक्तस्वभावत्वात्। तन्न, संयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वादुपाधीनामपि रक्तारक्तस्वभावत्वे तिरस्कारकत्वव्याहतेः(३)। किञ्चाभावस्य स्वप्रतियोगिसमानदेशकालत्वे स्वभावमात्र(४)विरोधादन्योन्याभावत्वप्रसङ्गः। मैवम्। संयोगस्य

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

संयोगस्यापि तथात्वं स्यादित्यप्रत्यक्षता संयोगस्य स्यादिति भावः।

सर्वरक्ताभिप्रायेणाह—नन्विति। भूयोऽवयवावच्छेदेन महारजनसंयोगात् स्वल्पावयवावच्छेदेन च तदभावात् सर्वरक्तप्रतीतिरित्याह—नेति। संयोगवृत्तौ य उपाधिर्वाच्यस्तत्रापि संयोगो न व्याप्य वर्त्तत इति कथं तेन तदभावस्तिरस्क्रियतामित्याह—तन्नेति। दूषणान्तरमाह—किञ्चेति। अत्यन्ताभावस्यान्योन्याभावलक्षणाक्रान्तत्वादन्योन्याभावत्वमेव स्यादित्यर्थः। अत्रानुभवविरोधः स्यादित्याह—मैव-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

नुभवविषयतयैकस्य शोषयितुमशक्यत्वात् तृतीयकोटेरभावात्। अवच्छेदेनाभावस्यान्यथासिद्धौ संयोगस्यापि तथात्वादप्रत्यक्षत्वापत्तेः समानदेशमित्यर्थः।

सर्वरक्ताभिप्रायेणाह—ननु चेति। रक्तावयवेति। संयोगस्याव्याप्य स्थितौ रक्तत्वारक्तत्वनियमात्। तदप्रतीतिस्तु प्रचुरभागावच्छेदेन रजतद्रव्यसंयोगावच्छेदकोपाधितिरस्कृतत्वादित्यर्थः। संयोगस्येति। अन्यथाऽवच्छेद्यावच्छेदकयोर्विरोधादिति भावः। स्वभावविरोधादिति। संसर्गाभाव-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

भवत्येव रक्तारक्तप्रतीतिरत आह—सर्वरक्तेति। अन्यथाऽवच्छेद्येति। न हि पटनिष्ठसंयोगाभावेऽवच्छेद्ये तदवच्छेदकोऽप्यवयवो महारजनसं-

(१) संसर्गस्यासंयोगित्वेऽपीत्यभेदबु०। संयोगस्यासंयो०।

(२) ०वस्थीयते। (३) स्वभावतेति रक्तारक्तत्वव्याहतेः।

(४) स्वभावविरोधित्वाद०। स्वभावविरोधादिति प्रकाशधृतः पाठः।

स्वाभावेन सह सादेश्यविरोधसाधकमानाभावात् । भावा-
न्तराणां स्वाभाववैदेश्यानियमात् संयोगोऽपि तथेत्यऽवधार्यत
इति चेत् , सोऽयं भावजातीयस्य स्वाभाववैदेश्यनियमो व्यभि-
चारानुपलम्भमात्रेण वा सिद्ध्यति विपर्यये बाधकप्रमाणप्रवृत्तेर्वा ।
नाद्यः । तस्य नियमानियमसाधारणत्वात्(१) । नापरः(२) ।
तदभावात् । भावाभावयोः समानदेशकालत्वे भावाभावव्यवहा-
रगोचरत्वं न स्यादिति चेत् , न, न हि वैदेश्यभिन्नकालतानिमित्तो

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

मिति । अनुभूयमानं संयोगस्य स्वाभावसादेश्यं कुतः प्रमाणात् ग्रा-
ह्यमित्यर्थः । भावान्तरवैधर्म्यादनुभवोऽप्ययं कूटसाक्षी स्यादित्याह—
भावान्तराणामिति । तथा च यो यो भावः स स्वाभावसमानाधिकरण
इति व्याप्तिबलात् संयोगोऽपि तथा स्यादिति भावः । एतादृश-
व्याप्तौ न प्रमाणमित्याह—सोऽयमिति । तस्येति । व्यभिचारानुपलम्भस्ये-
त्यर्थः। पार्थिवत्वलौहलेख्यत्वयोरप्यापाततो व्यभिचारानुपलम्भादिति
भावः । तदभावादिति । भावत्वाक्रान्तस्य स्वाभाववैदेश्यसाधकप्रमा-
णाभावादित्यर्थः । ननु प्रमाणं माऽस्तु तर्क एव विपर्यये बाधको-
ऽस्तीत्याह—भावाभावयोरिति । यदि संयोगः स्वाभावसमानाधिकरणः
स्यात् भावो न स्यात्, संयोगाभावो यदि प्रतियोगिसमानदेशः
स्यात् अभावो न स्यादित्यर्थः । विधिमुखप्रत्ययवेद्यत्वनिषेधमुखप्रत्य-
यवेद्यत्वाभ्यां संयोगतदभावयोर्भावत्वाभावत्वव्यवस्थितौ तर्कमूल-
भूतव्याप्तौ विपक्षबाधकाभाव इत्याह—न हीति । अनुभवबलात् भावा-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

स्वभावविरोधादित्यर्थः । एतद्बाधकद्वयं किं संयोगतदभावयोर्मानान्त-
रसिद्धं विरोधमुपजीव्य यद्वैतत् स्वातन्त्र्येण तयोर्विरोधसाध-
कम् । आद्ये संयोगस्य स्वाभावेति । यद्यपि निरुपाधिसहचारग्रह एव
व्याप्तिग्राहक इत्युक्तम् । तदनुकूलतर्काभावे नोपाध्युन्नयनात् तद-
भावानिश्चय इत्याशयेनाह—विपर्यय इति । न हीति । अन्योन्याभावतत्प्र-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

योग्येवेति । तथा च कथं तिरस्कारकत्वमिति भावः । इत्युक्तामिति ।

---

(१) साधारण्यात् । (२) नेतरः ।

भावाभावव्यवहारः, किन्तु भावाभावाकारव्यवहारयोग्यस्वरूप-निमित्तो घटतदन्योन्याभावयोरिवेत्यतोऽविशेषात् । तस्माद्भावान्तराणां स्वाभावसमानदेशकालत्वविरोधेऽपि संयोगादीनां स्वभाववैचित्र्यात्समान[देश]कालस्वाभावाविरुद्ध[देश]त्वमव्याप्यवृत्तित्वमाख्यायते । न च वस्त्वन्तरासाधारणमिदं रूपं संयोगादीनामसम्भावनीयम् । सर्ववस्तूनामसाधारणरूपोच्छेदप्रसङ्गात् । न चैवं रक्तेऽप्यवयवे रक्तारक्तप्रतीतिः । तददृश्यभागवृत्तित्वेन संयोगाभावस्याप्रतीतेः । न चैवं स्वप्रतियोगिना सह समानदेशकालत्वे संयोगाभावस्यान्योन्याभावत्वापत्तेः(१) ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

न्तरवैधर्म्यं संयोगतदभावयोः स्वीकार्य्यमित्युपसंहरति—तस्मादिति । भावान्तरवैधर्म्यादनुभव एव तिरस्क्रियतामित्यत आह—न चेति । ननूक्तमवच्छेदकेऽपि संयोगस्य व्याप्यवृत्तित्वात् न तिरस्कारकत्वमित्यत आह—न चैवमिति। अदृश्यभागावच्छेदेन पटे महारजनसंयोगाभावसत्त्वेन सर्वरक्ताप्रतीतिरित्यर्थः । अन्योन्याभावत्वमाशङ्क्य निराकरोति—न चैवमिति। प्रतीतिबलादेव तयोर्भेदसिद्धिरित्यर्थः। पक्षा-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

तियोगिनोस्तदभावादव्याप्तेश्चेत्यर्थः । तस्मादिति । नन्वेकत्रैकस्यैकदा भावाभावयोर्विरोधबलात्तत्प्रतीतिर्भ्रम एव कुतो न स्यात् । मैवम् । अवच्छेदभेदेन विरोधस्यैवाभावात् । येन प्रकारेणैकत्र धर्मिणि उपसंहारात्तयोर्विरोधस्ततोऽन्येनापि प्रकारेण यदि विरोधः स्यात्, तदोभयच्छेदप्रसङ्गः । रक्तेऽप्यवयव इति । तत्रापि रजतद्रव्यसंयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वादित्यर्थः। तददृश्येति । अवयवस्यादृश्यभागे संयोगाभाववृत्तेस्तदग्रहात्तदग्रह इत्यर्थः। द्वितीयं पक्षमाशङ्क्य निराकरोति—न चैव-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

तथा च न द्वितीयकल्पावकाश इति शेषः । द्वितीयमिति । यद्वैतदेवे

---

१) पत्तिः ।

न चेदमिदं(१) नेदमिहेति विलक्षणबोधवेद्यत्वात् । विद्यमानस्यैव

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

न्तरमाह—विद्यमानस्यैवेति । संयोगस्य एकत्र एकदैव पुरुषेणोपलम्भा-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

मिति । नेदमिति । यद्य (प्या ?) पादा (द ?) ने बाधितत्वमनुकूलमेव तथापि प्रतियोगिसमानदेशकालत्वेनात्यन्ताभावस्यान्योन्याभावत्वापादा (द ?) ने व्याप्यवृत्तित्वमुपाधिरित्यर्थः । वस्तुतः प्रतियोगितावच्छेदकधर्ममारोप्य(२) यत्र निषेधधीः, सोऽन्योन्याभावो यत्र तु प्रतियोगिनमारोप्य तदवगमः सोऽत्यन्ताभाव इत्यादि न्यायद्वितीयाध्यायनिबन्धप्रकाशे व्युत्पादितमस्माभिस्तत्रैव तदनुसन्धेयम् ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्यादिकमित्यर्थः । यद्यप्यापादन इति । यद्यप्यापाद्यबाधो व्यतिरेके पक्षधर्मतासम्पादकतया तत्र तर्केऽणु (नु ?) गुणो यत्र तन्मूलभूतव्याप्त्यविरोधी यथा निर्धूमत्वबाधः, न तु तद्विरोध्यपि केवलपक्षधर्मतायाः पण्डत्वात् । प्रकृते चान्योन्याभावत्वाभावग्राहकेण प्रत्यक्षेण स्वप्रतियोगिसमानदेशकालत्वस्यापि विषयीकरणाद्बाधोऽयं व्यभिचारपर्यवसिततया व्याप्तिविरोध्येवेति नानुगुणस्तथापि व्यभिचारव्यापकोपाधिविरहे व्यभिचार एव न स्यादिति बाधाननुगुणताप्रयोजकव्यभिचारनिर्वाहाय उपाधिरेवोक्तः । वस्तुतः सत्तर्के सर्वत्र बाधोऽनुगुण एव मूलभूतव्याप्तिविरहहेतुस्तर्काभास एवेति वस्तुगतिस्तथा चान्यसत्तर्कत्वे बाधोऽनुगुणो भवेदिति तर्काभासताप्रतिपादनायोपाधिरुपन्यस्त इति रहस्यम् ।

ननु स्वप्रतियोगिसमानदेशकालत्वमेवान्योन्याभावलक्षणं तत्रास्त्येवेति व्याप्यवृत्तित्वोपाधेरप्रयोजकत्वमित्यत आह—वस्तुत इति । तथा च नोक्तं तल्लक्षणमपि त्विदानीयुज्य (मुच्य ?) मानमिति भावः । प्रतियोगितावच्छेदकमिति । नन्वन्योन्याभावस्थलेऽपि प्रतियोग्येवारोप्यः, अन्यथा आरोप्य निषिध्यत इति सिद्धान्तव्याकोपात् । इयांस्तु विशेषो यदेकत्र तादात्म्येन प्रतियोग्यारोप्योऽपरत्र संयोगादिना संसर्गेणेति चेन्न, तादात्म्येन प्रतियोगिनमारोप्य संयोगा-

(१) नेऽन्ययमिदं । (२) प्रतियोगितावच्छेदकमारोप्येति विवृतिसम्मतः पाठः ।

वा संयोगस्योपलम्भानुपलम्भावव्याप्यवृत्तित्वम्। ननु किं देशभेदेनोपलम्भानुपलम्भौ कालभेदेन पुरुषभेदेन वा। नाद्यः। अभि-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

नुपलम्भावेवाव्याप्यवृत्तित्वमित्यर्थः। एतदेव विकल्प्य निष्टङ्कयति—नन्विति। अभिन्नदेशत्वात् यत्रैव देशे कपिसंयोग उपलभ्यते तत्रैव नोप-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

नन्ववच्छेदकस्यावयविनोऽर्थान्तरत्वे तत्र संयोगस्य वृत्त्यवृत्तिभ्यामवयविनि वृत्त्यवृत्तिविरोधे न कश्चिदुपयोगोऽनर्थान्तरत्वे च तदवयव एव तयोर्विरोधः। अत्राहुः। संयोगस्यावयविनि समवायेऽप्यवयवावच्छेदप्रतीतिबलात् कस्मिंश्चिदवयवे तस्याधारताऽस्ति न तु सर्वत्रेत्यव्याप्यवृत्तित्वार्थः। यद्वाऽवयवसंयोग एवोपलभ्यमानेऽवयविनि संयोग उपलभ्यते। यत्र त्ववयवे संयोगाभावस्तस्मिन्नुपलभ्यमानेऽप्यवयविनि स नोपलभ्यत इत्यव्याप्यवृत्तित्वार्थः। अथ वा पूर्वापरितोषेणाह—विद्यमानस्यैवेति। अभिन्नदेशत्वादिति। संयोगतदत्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

दिति च क्रमेण तदुभयनिर्वचनात्। न चैवं सम्प्रदायमताभेदः। तत्र हि संसर्गादेरारोप्यत्वमित्युक्तम्। तच्चायुक्तम्। विशेषणस्यैवारोप्यत्वादिहेतुसंसर्गादेरारोप्यसम्बन्धत्वमित्यभिधानात। न च प्रतीतिविशेषजन्यत्वमवच्छेदरूपापरिचये दुर्ग्रहं तत्परिचयश्च प्रतीतिविषयविशेषाप्रतीतावशक्य इति वाच्यम्, अभावाभावत्वतदत्यन्ताभावत्वयोरेव विषयतानवच्छेदीकभूयावच्छेदकत्वात्। न च तदेव लक्षणमस्तु एतस्याप्यदुष्टत्वात्। वस्तुतः स्वरूपसम्बन्धविशेष एवानुभवसाक्षिकस्तयोर्भेदक इत्यभावविशेष एव विषयीभूयावच्छेदकः। अत एव धर्मात्यन्ताभावधर्म्यन्योन्याभावयोर्द्वयोरभेद एव। घटत्वस्य पटा (घटत्वा ?) त्यन्ताभावात्यन्ताभावात्मकतया घटान्योन्याभावस्यापि घटत्वात्यन्ताभावात्मकत्वात् परस्परविरहरूपताया अत्यन्ताभावस्थले दृष्टत्वादिति मतमपास्तम्। प्रतीतिवैचित्र्येण भेदादित्यन्यत्र विस्तरः।

अवयविन इति पञ्चम्यन्तम्। विरोधोपनीहारे ('विरोधे' विरोधपरीहार?) 'समवायेऽपि' व्याप्त्या समवायेऽपीत्यर्थः। आधारतास्तीति। अवच्छेदकतासम्बन्धेनेति शेषः। यत्र त्विति। तस्मिंस्तूपलभ्य-

न्नदेशत्वात् । नापरौ । रूपादीनामव्याप्यवृत्तित्वापत्तेः । देशकालपुरुषाभेदेन पुनरेकस्य वस्तुन उपलम्भानुपलम्भौ विरोधादेवानुपपन्नौ । मैवम् । एकदा तावदुपलम्भानुपलम्भौ भिन्नेष्वेवावयवेषु न त्ववयविनि । अत एव विरोधात्कालभेदेन

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

लभ्येतापीत्यर्थः। कालभेदपुरुषभेदाभ्यामुपलम्भानुपलम्भौ रूपादिसाधारणाविति तेषामव्याप्यवृत्तित्वं स्यादित्याह—रूपादीनामिति । एकदेति । भिन्नभिन्नावच्छेदेन उपलम्भानुपलम्भावेकदाऽपीत्यर्थः । भिन्नेष्वेवावयवेष्विति । भिन्नावयवावच्छेदेनैवेत्यर्थः । न त्ववयविनीति । न त्वनवच्छिन्न एवावयविनीत्यर्थः । अत एवेति । न हि समानविषययोरुपलम्भानुपलम्भयोरेकत्रावयविनि एकदा सम्भव इत्यर्थः । नन्विन्द्रियसंयुक्ते रक्ते पटे कालान्तरेऽपि संयोगानुपलम्भः कथं स्यादित्यत आह—काल-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

न्ताभावयोर्भिन्नदेशत्वे तु व्याप्यवृत्तिरूपादितुल्यत्वम् । अथैकत्र देशेऽवच्छेददेशभेदेन भिन्नदेशत्वं तदा प्रागुक्तपक्षाभ्युपगम इति भावः । एकदेति । यद्यप्येतदव्याप्यवृत्तिरूपादिसाधारणं देशभेदेन तत्राप्युपलम्भानुपलम्भात् तथापि यज्जातीयं किञ्चिदवयवनिष्ठतयोपलभ्यमानं सत्किञ्चिद्योग्यावयवनिष्ठतयाऽनुपलभ्यमानमवयविवृत्ति तज्जातीयमव्याप्यवृत्तीति सम्प्रदायः(१)। 'अत एव' पूर्वोक्तादेवेत्यर्थः। काल-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

मानोऽपि नोपपद्यत इत्यर्थः । वस्तुतोऽवच्छेदकस्यार्थान्तरत्वेऽपि तदवच्छेदेन भावाभावयोरभावबलाद्विरोध एव नेति पूर्वोक्तमव्याप्यवृत्तित्वमुपपद्यत इत्येव रहस्यम् । (अवयविसंयोगग्रहस्य ?) अवयवसंयोगग्रहनियमे त्रसरेणुसंयोगो न प्रत्यक्षः स्यादित्यरुचेराह—अथेति । यद्यप्येतदिति । न हि या रूपव्यक्तिरेकतन्तौ सैवापरतन्तावपीति भावः । अतीन्द्रियसंयोगसाधारण्यार्थमाह—यज्जातीयमिति । चित्राचित्रतन्त्वारब्धे पटे विद्यमानं चित्रं रूपम् । न च तज्जातीयमव्याप्यवृत्तीति व्यवह्रियत इत्यपरितोषादाह सम्प्रदायविद इति । तज्जातीयमिति । न चेदं रूपादावतिप्रसक्तं किञ्चिदवयववृ-

(१) सम्प्रदायविद इति विवृतिसम्मतः पाठः ।

तु संयोगानुपलम्भः । तन्निरूपकस्य महारजनादेः संयोगिनोऽनिरूपणात् । कुतः पुनः पटनिरूपणेऽपि महारजनाद्यनिरूपणम् । पटस्य भूरिदेशव्यापकत्वेनानावृतत्वेनेन्द्रियसन्निकर्षेऽपि महारजनादेरिन्द्रियासन्निकर्षात् । कुतस्तर्हि पटोऽरक्त इति प्रतीतिरिति चेत् न कुतश्चित् । न हि यत्र संयोगः प्रतीयते, तत्रैव तदैव तदभावः प्रत्येतुं शक्यते(१) । पटोऽरक्त इति व्यपदेशस्तर्हि कथम् । अवयववर्तिना रागाभावेन परम्परासम्ब-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

भेदेन त्विति । रक्तभागस्यारक्तभागेन तिरोधानादनुपलम्भ इति समुदायार्थः । अवयविन्युपलभ्यमानेऽपि यज्जातीयमवयविग्राहकेन्द्रियग्राह्यं सन्नोपलभ्यते तज्जातीयमव्याप्यवृत्तीति भावः ।

ननु महारजनसंयोगाभावश्चेन्न पटनिष्ठस्तदा पटोऽरक्त इति कथमर्द्धरक्ते पटे स्यादित्याह—कुत इति । पटे महारजनसंयोगाभावाभावेऽपि तदवयववृत्तिना संयोगाभावेन परम्परासम्बन्धेन प्रती-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

भेदेन त्विति । आवृत्तरक्तार्द्धभागेऽवयविनि महारजनादेशवृत्तित्वेन तत्संयोगस्यानुपलम्भ इत्यर्थः । यज्जातीयावयविन्युपलभ्यमानकालान्तरे आश्रयान्तरस्येन्द्रियासन्निकर्षान्नोपलभ्यते तज्जातीयमव्याप्यवृत्ति, रूपादि तु नैवमिति भावः । इन्द्रियासन्निकर्षादित्यत्रावृत्तत्वेनेति शेषः । कुतस्तर्हीति । अर्धरक्ताभिप्राये द्रष्टव्यम् । न हीति । किन्तु तदवयवेष्विति शेषः । पटोऽरक्त इति । पटे महारजनसंयोगाभावादित्यर्थः । अवयववर्त्तिनेति । एतच्चाभ्युपगमवादः । वस्तुतस्तु रक्तः पट एव नास्ति किन्त्वत्र प्रदेशे न रक्त इति । तथा चावयवेष्ववय-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्तित्वे सति किञ्चिदवयवावृत्तित्वस्य विशेषणत्वेऽपि चित्राचित्रावयवारब्धपटानिष्ठचित्ररूपेऽपि प्रसक्तमिति वाच्यम्, आश्रयान्तरस्येत्यत्र एकस्वाश्रयभिन्नस्वाश्रयस्येत्यर्थात् । न च चित्ररूपं तथाऽव्यासज्यवृत्तित्वात् ।

---

(१) प्रत्येतुं न शक्यते ।

न्येन तद्व्यपदेशात् । न चावयवसंयोगेनैव संयुक्तप्रत्ययोपपत्तौ संयोगोऽप्यवयविनि नास्तीति वाच्यम्, सर्वत्रावयविनि संयोगोच्छेदे संयुक्तप्रत्ययस्यैवोच्छेदप्रसङ्गात् । कारणसंयोगस्य कार्य-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

तिरियमुपपद्यत इत्यर्थः । ननु संयोगोऽवयविनि न स्यादित्याह—न चेति । संयोगस्यावयवमात्रविश्रान्तताकल्पने तस्य परमाणुवृत्तितापत्तावतीन्द्रियत्वं स्यात्तथा च तदभावो न गृह्येतेति प्रतियोग्यनुपलम्भादित्याह—सर्वत्रेति । किञ्च परमाणुपर्य्यन्तं संयोगस्य स्वीकारेऽपि पुनरवयविपर्य्यन्तं संयोगः स्यादेवेत्याह—कारणेति । ननु संयोगाभावेऽपि रीतिरियं तुल्यैव अवयवसंयोगिनाऽप्यवयविनोऽसंयोगादिति चेन्न, संयोगासिद्धौ तदभावस्याऽप्यसिद्धेः । सिद्धौ वोक्तप्रकाराभ्यामेव प्रतीत्युपपत्तेरिति भावः । अवयववृत्तिना स्वाभावेन अवयविनि सादेश्यव्यपदेशाविषयत्वं संयोगस्याव्याप्यवृत्ति-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

वसंयोगाभावः प्रतीयते न त्ववयविनि । सर्वत्रेति । सर्वत्रावयविन्यवयवसंयोगेनान्यथासिद्धौ परमाणुवृत्तिसंयोगस्यातीन्द्रियत्वात सर्वत्र संयोगसाक्षात्काराभावप्रसङ्ग इत्यर्थः । न च त्रसरेणोरवयवावच्छेदाग्रहात्तत्र न तदवच्छेदेनान्यथासिद्धिः, तत्रापि दिगुपाधेरेवावच्छेदकत्वसम्भवात् । कारणसंयोगस्येति । तत्रापि परमाणुमात्रेऽपि संयोगाभ्युपगमेऽवश्यमवयविनि संयोग इति भावः । यद्यपि कारणासंयोगिनाऽवश्यं कार्यासंयुक्तेन भवितव्यम्, इत्यपि नियम एव । तथापि संयोगसाधने यदि कारणसंयोगिना न कार्यं संयुज्येत तदा कार्यकारणयोर्मिथो युतसिद्धिप्रसङ्गोऽनूकूलस्तर्कः । न च संयोगाभाव-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

केचित्तु अवच्छेदभेदेन भावाभावयोरविरोध एवेति पूर्वोक्त एव सर्वतात्पर्यमिति वदन्ति । तत्रापि दिगिति । उपहिताया दिशा इत्यर्थः । उपाधेः सूर्यसंयोगात्मकतया तत्र संयोगाभावात् । यद्यपि दिशोऽप्यतीन्द्रियत्वमिति तद्दोषतादवस्थ्यं तथाप्यालोकस्थस्यैव त्रसरेणोर्ग्रहात्तस्यैवावच्छेदकत्वमिति

संयोगोपार्जनानियमाच्च । तस्मादवयववर्तिना संयोगाभावेनावयविनि संयोगस्य सादेश्यव्यपदेशविषयत्वमेवाव्याप्यवृत्तित्वम् ।

नन्वेवं देशान्तरोच्चरितस्यापि शब्दस्येहस्थेन ग्रहणं स्यात् । न । एतच्छ्रोत्रेण तस्याप्राप्तेः । कर्णशष्कुलीतत्संयोगयोरेकतरस्य श्रोत्रत्वे अत्रोच्चारितस्यापि शब्दस्याग्रहणम् । ताभ्याम-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्वमिति पक्षान्तरमुपसंहारव्याजेनाह—तस्मादिति । शब्दबुद्ध्यादीनां स्वाभावसादेश्यमेवाव्याप्यवृत्तित्वमित्यवसेयम् ।

ननु संयोगश्चेद् व्याप्यवृत्तिरेव तदा क्वचिदभिहतायां भेर्यां सर्वत्र शब्दोपलम्भः स्यात् विभुकार्य्याणामसमवायिकारणावच्छेनोत्पादादित्याह—नन्विति । गूढाभिसन्धिराह—एतदिति । ताभ्यामिति । समवायप्रत्यासत्त्या शब्दग्रहस्तयोः शब्दसमवायाभावादित्यर्थः । आश-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

साधनेऽपि तयोर्युतसिद्ध्यापत्तिस्तर्कस्तर्हि सर्वथाऽवयविनि संयोगाभावादव्याप्यवृत्तित्वविरोधात् । उपसंहारव्याजेनाव्याप्यवृत्तितायां परिभाषान्तरमाह—तस्मादिति ।

नन्वेवमिति । शब्दासमवायिकारणस्य भेर्याकाशसंयोगस्य व्याप्यवृत्तित्वाद्विभुविशेषगुणानां चासमवायिकारणावच्छिन्नेऽवश्यमुत्पन्ने देशान्तरीयशब्दस्य देशान्तरस्थेन पुरुषेण ग्रहप्रसङ्ग इत्यर्थः । एतच्छ्रोत्रेणेति । श्रोत्रस्य च प्राप्यकारित्वादित्यर्थः । ताभ्यामिति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

तात्पर्यम् । तर्हीति । यदि यत्किञ्चित्कारणसंयोगिना कार्यं न संयुज्यत इति मतं तदाऽवयविनि संयोगो न स्यादेवेत्यव्याप्यवृत्तिताऽनुभवो विरुध्येत सकलकारणासंयोगः (गि ?) ना च कार्यासंयोग इष्ट एवे (ति ?) भावः । यद्यपि यत्किञ्चित्कारणासंयोगिना कार्यासंयोगनियमेऽपि सकलकारणसंयोग्याकाशादिना संयोगोऽविरुद्ध एव तथाप्यङ्गुलीसंयुक्ते वृक्षे शरीरसंयोगानुभवो विरुध्येतेति तात्पर्यम । उपसंहारव्याजेनेति । केचित्तु ईश्वरविशेषगुणभिन्नत्वे सति मूर्त्तवृत्त्येकवृत्त्यवृत्तिगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वमेवाव्याप्य-

सम्बन्धात् । नभसस्तु श्रोत्रत्वे तस्यापि ग्रहणम्, श्रोत्रप्राप्तेर-विशेषादिति चेत्, न, एतद्देशवासिपुरुषं प्रति विशिष्टादृष्टप्रसूतकर्णशष्कुलीभेदस्य तत्संयोगभेदस्य वा शब्दविशेषोपलम्भ एव सहकारित्वाभ्युपगमात् । सैव तर्हि कर्णशष्कुली अत्र स्थित-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

यमुद्घाटयति—एतद्देशेति । विशिष्टादृष्टोपगृहीतकर्णशष्कुल्यवच्छिन्नन-भोभागस्य श्रोत्रत्वं तदवच्छिन्न एव देशे यः शब्द उत्पद्यते स गृह्यते नान्यः शब्दासमवायिकारणसंयोगस्य व्याप्यवृत्तित्वेन शब्द एव नियतदेशे कथमिति चेत्, असमवायिकारणसत्त्वेऽपि निमित्त-वाय्ववच्छेदेन तदुपपत्तेः शब्दोपलम्भानुपलम्भनैयत्येन तथैव कल्पनात् । गच्छन् वायुः स्वदेशे शब्दमुत्पादयति । अत एव कोष्ठ्यस्य वायोरेवाधःकण्ठादिदेशसंयोगात् कण्ठ्यादिवर्ण-निष्पत्तिः । सैवेति । देशान्तरोत्पन्नशब्दसान्निति (संविति?) तत् पुरुष-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

कर्णशष्कुलीतत्संयोगाभ्यामित्यर्थः । शब्दस्य च तदसमवेतत्वात् । समवायेन शब्दग्रहणादिति भावः । नभसोऽपि श्रोत्रत्वेऽपि निमित्त-वैचित्र्यान्न सर्वशब्दोपलम्भप्रसङ्ग इत्याह—एतद्देशेति । शब्दविशेषोपलम्भ इति । सन्निधानोच्चरितशब्दविशेषोपलम्भ इत्यर्थः । एतच्चाव-श्यं वाच्यमन्यथा संयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वेऽपि प्रत्यासत्तिसत्त्वात्स-र्वशब्दग्रहप्रसङ्ग इत्यर्थः । न च कर्णशष्कुल्यवच्छेदेन देशान्तरो-च्चारितशब्दस्य नोत्पत्तिरिति वाच्यम्, अवच्छेदो ह्याकाशा-द्भिन्नमभिन्नं वा । आद्ये न तत्र शब्दसमवायः । अन्त्ये न कश्चिद् विशेषः । इत्याहुः । वस्तुतो यदवच्छेदेन कर्णशष्कुलीसंयोग आकाशे तत्परिचिततत्संयोगात्तदवच्छेदकानवच्छिन्न आकाशः श्रोत्रं तत्-समवेतः शब्दो गृह्यते । अथ वा कर्णशष्कुलीसंयोगावच्छेद-कावच्छिन्ने आकाशे वर्त्तमानः शब्दो गृह्यते । तस्यावच्छेदकतया देशोऽधिकरणं समवायित्वेनाकाशः । तथा च कर्णशष्कुली-संयोगावच्छेदकदेशवृत्तिः शब्दो गृह्यते, न तदनवच्छेदकदे-शवृत्तिरिति वय(म् ?) । सैवेति । देशान्तरास्थितैवेत्यर्थः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

वृत्तित्वमित्याहुः । वस्तुत इति । यद्यपि संयोगस्य व्या (प्य ?)वृत्ति-

पुरुषस्य तच्छब्दोपलम्भे सहकारिभूताऽस्त्विति चेत्, न, तस्या एतत्पुरुषादृष्टानुपगृहीतत्वादिति मूकीभव। [इति] संयोगः।

विभागः संयोगप्रध्वंसोऽस्त्विति चेत्, न, संयोगवदुक्तो-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

कर्णशष्कुलीत्यर्थः। तस्या इति। परकीयकर्णशष्कुल्याः परकीयादृष्टाघटितत्वादित्यर्थः।

स्वजनककर्म्मोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षणोतपत्तिरवृत्तिगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातित्वं विभागत्वमिति लक्षणम्। संयोगत्वं द्विष्टमात्रवृत्तिगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिभिन्नं जातित्वात् गोत्ववत् प्रमेयत्वाद्वा घटवदिति प्रमाणं विभागे स्फुटमिति संक्षेपतस्तन्निरूपयितुं पूर्व्वपक्षयति—विभाग इति। संयोगात्यन्ताभावान्योऽन्याभावावतिप्रसक्ताविति संयोगध्वंस इत्युक्तम्। संयोगवदिति। यथा सन्नित्यबाधित-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

तस्या इति। अदृष्टोपग्रहश्च कर्णशष्कुल्या (म ?) वश्यमन्यथा रोगादिकं विना बाधिर्यानुपपत्तेरिति भावः।

यदि संयोगाभावं (वो?) विभागः स्यात्तदा गुणादावपि विभक्तधीः स्यात्तदुक्तं संयोगप्रध्वंस इति। विभागस्योत्तरदेशसंयोगनाश्यतया क्षणत्रयमात्रस्थायित्वात्तदुत्तरक्षणे विभक्तप्रतीतेः संयोगध्वंसावलम्बनत्वेन त्वयाऽप्यनुमतत्वादिति भावः। स च यद्यप्येकस्मिन् संयोगे नष्टे संयोगान्तरसत्त्वेऽप्यस्ति यावदुत्पन्नसंयोगध्वंसश्चैकमात्रसंयोगनाशे न सम्भवति तथापि संयोगसमानकालीनसंयोगध्वंस उत्पन्नसंयोगत्वावच्छिन्नसंयोगप्रतियोगिको ध्वंसो वा विभागः। न त्वेवमेकतरसंयोगिनाशेऽपि एकस्मिँस्तत्र विभक्तधीः स्यात्तत्रापि संयोगनाशात्। न च द्वौ संयोगिनौ नष्टसंयोगौ विभक्तधीविषयः प्रमेयाधि-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्वे आकाशमेव तत्परिचितम्, असमवायिकारणानुरोधाच्च सर्वशब्दस्यापि व्याप्यवृत्तित्वमतः सर्वशब्दोपलम्भस्तदवस्थ एवेति प्रकारद्वयमप्येतदयुक्तम्। तथापि पूर्वोक्तरीत्या शब्दस्याव्याप्यवृत्तित्वमेव व्याप्यवृत्तिताभिधानं चैकदेशिमतेनेति तात्पर्य्यम्।

उत्पन्नेति। उत्पन्नतदुभयप्रतियोगिकसंयोगत्वावच्छिन्नध्वंस इत्य-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

प्रत्ययात् संयोगसिद्धिस्तथा विभागस्यापि यथा शब्दासमवायिका-
रणतया संयोगसिद्धिस्तथा विभागस्यापि सिद्धिरित्यर्थः। किञ्च
यदा अवयविकर्म्मणा युगपदेवाङ्गुरीतरुसंयोगहस्ततरुसंयोगशरी-
रतरुसंयोगा उत्पन्नास्तत्राङ्गुलीमात्रोत्पन्नेन कर्म्मणा अङ्गुरीतरुवि-
भागात् विभागपरम्परयैव हस्ततरुसंयोगपरम्परानाशाय अवश्यं

न्यायलीलावतीप्रकाशः

क्याभावात्। न च द्वित्वमेवाधिकम्। विशेषणद्वित्वैकत्वयोर्विशिष्ट-
प्रत्ययाविशेषाद्दण्डी पुरुष इत्यत्र तथा दर्शनात्। मैवम्। स्वप्रति-
योग्यधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिनो द्रव्यध्वंसाजन्यस्य वा संयो-
गध्वंसस्य विभक्तप्रत्ययालम्बनत्वात्। प्रमेयाधिक्यसम्भवाद्विभा-
गः। (स ?) न्नित्यबाधितबुद्धिवेद्यत्वाच्च शब्दासंयोगाजन्यशब्दा-
समवायिकारणत्वाच्च। विभागस्य गुणत्वमभिप्रेत्याह—संयोगवदिति।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

र्थः। एतच्च सामान्यध्वंसस्वीकारपक्षे तदस्वीकारे तु यावदुत्पन्न-
तदुभयप्रतियोगिकसंयोगध्वंसमादाय तथेति ध्येयम्। यावत्पदं
चाशेषपरम्। विशेषणेति। संयोगनाशात्मकविभागस्य तत्र प्रयोजक-
त्वादाश्रयद्वित्वैकत्वयोरप्रयोजकत्वादिति भावः। न चाश्रयनाशज-
न्यसंयोगध्वंसस्य कथं नेष्टऽत्यन्ताभावः। पूर्वं प्रतियोगिसत्त्वादग्रे
चाश्रयस्यैवाभावादत आह—द्रव्येति। यद्यप्येतदुभयमप्ययुक्तं तत्र सं-
योगिद्वयसत्तायामेव संयोगध्वंसो जातस्तदनन्तरं चैकः संयोगी न-
ष्टस्तत्रापरत्र च विभक्तप्रत्ययतादवस्थात् तथापि यावत्प्रतियोगि-
स्वाश्रयसमानकालीनयावदुत्पन्नसमानाधिकरणसंयोगध्वंसस्य त-
थात्वे तात्पर्यम्। एतेन द्रव्यपदं प्रतियोग्याश्रयद्रव्यपरमेव वाच्यम्।
अन्यथा प्रतिबन्धकद्रव्यध्वंसजन्यसंयोगध्वंसस्थलेऽव्याप्तेः। तथा च
परमाणुविभागेऽप्रसिद्धिरिति परास्तम्। ननु सद्बुद्धेरेवाबाधित-
त्वं भावत्वसिद्धिमन्तरेणासिद्धं तत्र हि कश्च हेतुरन्धकारादौ व्यभि-
चारित्यरुचेराह—शब्देति। शब्दसंयोगाजन्यं शब्दं पक्षीकृत्य गुणा-
समवायिकारणकत्वं शब्दत्वेन साधनीयामिति भावः। यद्वा शब्दसं-
योगाजन्यशब्दासमवायिकारणं पक्षीकृत्य शब्दासमवायिकारणत्वेन

न्तरत्वात् पल्लवः प्रक्रियायामित्यलम् । इति विभागः (१) ।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

विभागोऽङ्गीकर्तव्य इति भावः । अत्र सङ्क्षेपे हेतुमाह—पल्लव इति ।

न्यायलीलावतीप्रकाशः

यत्र संयोगध्वंसानन्तरमाश्रयो नष्टः, तत्राश्रयान्तरव्यङ्ग्यत्वात् ध्वंसधीरस्ति । न चात्र विभक्तप्रत्ययः । यद्वा घटात्पटो विभक्त इत्यादिप्रतीतेर्न च ध्वंसेनान्यथोपपत्तेः, ध्वंसस्य प्रतियोगिनिरूप्यत्वात्; विभागस्य चावधिनिरूप्यत्वात् । न च संयोगाभाव एव विभागप्रत्ययः कथमन्यथा हिमवद्विन्ध्यौ विभक्ताविति धीरिति वाच्यम्, विभागपदस्य नानार्थत्वात् । किञ्च यत्रावयवावयविनोः कर्मणा युगपदेव संयोगो जनितः पश्चाच्चावयवकर्मणा विभागजविभागः परम्परया संयोगनाशस्तत्र संयोगनाशकतया विभागो मन्तव्यः । तत्र न हि अवयवकर्मणा तन्नाशः, व्यधिकरणत्वात् । नाऽप्यवयवसंयोगनाशेनैवावयविनि संयोगनाशः, अवयवसंयोगनाशस्यावयविसंयोगाजनकत्वादकारणनाशस्याकार्यानाशकत्वादित्यभिसन्धिः । पल्लव इति। सा च प्रक्रिया परिच्छेदे निरूपणीयेति भावः ।

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

गुणत्वमनुमेयम् । शब्दपदं चात्र कर्मणि व्यभिचारवारणायेति तात्पर्यम् । ननु निमित्तकारणत्वेनावश्यं स्वीकृतो वायुसंयोग एवासमवायिकारणमस्तु संयोगजविभागजयोः परस्परं वैजात्यं च सामग्रीवैचित्र्यादेव । तच्च निमित्तकारणत्वेऽपि विभागस्याक्षतमित्यरुचेराह—यत्र संयोगेति । इदं च यथाश्रुतमभिप्रेत्य यदि तु यावत्स्वाश्रयसमानकालीनो यावदुत्पन्नसमानाधिकरणसंयोगध्वंसो विभाग इति पूर्वनिरुक्ते ग्रन्थस्य तात्पर्यं तदा नेदं दूषणमित्यरुचेराह—यद्वेति। नानार्थत्वे गौरवमित्यरुचेराह—किञ्चेति । तथा च प्रामाणिकं गौरवमिति भावः। अवयवसंयोगनाशस्य समानाधिकरणतया नाशकत्वं भवदत आह—नापीति । अकारणेति । विभागस्य च समानाधिकरणविरोधिगुणत्वेन नाशकत्वासम्भवादिति भावः ।

---

(१) व्यामित्ययं विभागः ।

कथं पुनः परत्वापरत्वे। [संयुक्त] संयोगाल्पीयस्त्वभूयस्त्वयोरेव तद्व्यवहारहेतुत्वात्। अनुमेयात्प्रचुरतरातीततपनपरिस्पन्दावच्छेदादेर्विलक्षणे एव प्रत्यक्ष(१)प्रतिभासिनी परत्वापरत्वे। तथाऽन्यत्रानुमान(२)मिति चेन्न, चिरक्षिप्रादेरपि बहिर्भावा-

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

कथमिति। दिक्कृतपरत्वापरत्वयोरुत्पादार्थं संयुक्तसंयोगभूयस्त्वधीस्तदल्पीयस्त्वधीश्च त्वया निमित्तकारणत्वेनाभ्युपेया। तथा च तत एव तद्वारद्वारा (तद्व्यवहारोप ?) पत्तौ किं ताभ्यामित्यर्थः। ननु कालिकपरत्वापरत्ववद् दैशिके अपि स्यातां न हि तत्र * * पिण्डयोः प्रत्यक्ष एवानुभूयमाने परत्वापरत्वे अतीन्द्रियप्रचुरतरातीततपनपरिस्पन्दावच्छेदेनान्यथा साधयितुं शक्येते इति शङ्कते—अनुमेयेति। तथान्यत्रेति। तद्दृष्टान्तेन दिक्कृते अपि परत्वापरत्वे अनुमेये इत्यर्थः। दृष्टान्तीभूते परत्वापरत्वे चेदङ्गीकर्त्तव्ये तदा चिरक्षिप्रादिकमपि गुणान्तरमङ्गीक्रियतामित्याह—चिरक्षिप्रादेरिति। तर्हि

न्यायलीलावतीप्रकाशः

दिक्कृते परत्वापरत्वे आक्षिपति—कथमिति। संयुक्तेति। परत्वापरत्वोत्पत्तावपि तद्गोचरापेक्षाबुद्धेर्हेतुत्वेन तस्यावश्यापेक्षणीयत्वादिति भावः। कालकृतपरापरव्यवहारस्य परत्वापरत्वव्यवहारहेतुत्वात्तद्दृष्टान्तेन दिक्कृतस्यापि तस्य तद्धेतुकत्वं साध्यमिति अभिप्रेत्य परत्वापरत्वे साधयति—अनुमेयादिति। परापरबुद्धेरध्यक्षायाः सूर्यक्रियाभूयस्त्वादिनाऽतीन्द्रियेणानिर्वाहात्तदर्थमध्यक्षे परत्वापरत्वे स्वीकार्ये इत्यर्थः। परिस्पन्दावच्छेदादेरिति। आदिपदेनाल्पतरसूर्यपरिस्पन्दस्यापरहेतोः संग्रहः। अन्यत्रापीति। दिक्कृतपरापरव्यवहारेऽपीत्यर्थः। विप्रतिपन्नं प्रति संयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वभूयस्त्वातिरिक्तयोः परत्वा-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

संयुक्तेत्यग्रिमग्रन्थानुरोधादाह—दिक्कृत इति। एवं सति कालिकपरत्वादिसाधनमर्थान्तरमत आह—कालकृतेति। ननु प्रत्यक्षसिद्धे दैशिकपरत्वादौ किमित्यनुमानव्यवस्थाप्यत्वमुच्यत इत्यत आह—विप्रतिप-

(१) प्रत्ययप्र०। (२) तथाऽन्यत्राप्यनु०।

पत्तेः। ततः परापरधीरप्यनध्यक्षैवाभ्यासपाटवाद्वायुर्वातीति प्रत्ययवदाभासते।

ननु भिन्नदिगवस्थितयोर्योजनतदर्द्धान्तरितत्वे दूरादूरबुद्धावपि परापरव्यवहाराभावेनातिरिक्तनिमित्तत्वमस्तु। तत्रापि परापरादिव्यवहारोऽस्तीति चेन्न, मध्यव्यवहार [स्यापि] प्रसङ्गात्। उभयापेक्षसंयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वज्ञानजन्यमुभयापेक्षमपर-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

तयोः प्रत्यक्षप्रतिभासः कथमित्यत आह—तत इति। चिरातीततपनपरिस्पन्दावच्छेद एवाभ्यासदशापन्नवलिपलितादिलिङ्गानुमेयस्तदा भासत इत्यर्थः। ननु यदि संयुक्तसंयोगभूयस्त्वाल्पीयस्त्वनिब(न्ध?)नश्चेद्दिक्कृतपरापरव्यवहारस्तदा भिन्नदिगवस्थितयोरपि स्यादिति शङ्कते—नन्विति। 'अतिरिक्तनिमित्तत्वं' परत्वापरत्वनिमित्तत्वम्। अत्रेष्टापत्तिमाशङ्कते—तत्रापीति। मध्यताव्यवहारेऽपि इष्टापत्तिमाशङ्क्याह—उभयापेक्षेति। यदेवापरत्वाधिकरणं तत्र मध्य-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

परत्वयोर्व्यवस्थापनमशक्यं प्रत्यक्षासिद्धसंयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वभूयस्त्वाभ्यामेव परत्वापरत्वव्यवहारोपपत्तेरिति भावः। कालकृतपरत्वापरत्वगोचरं प्रत्यक्षासिद्धमित्याह—चिरक्षिप्रेति। तस्यापि प्रत्यक्षगुणान्तरतापत्तेरित्यर्थः। प्रत्यक्षसिद्धिं स्फुटयति—तत इति। ननु परापरव्यवहारो न संयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वभूयस्त्वादिधीहेतुः तत्सत्त्वेऽपि तदभावादित्याह—भिन्नेति। अतिरिक्तेति। तदेव परत्वमपरत्वं चेति भावः। मध्येति। परादिव्यवहारस्य तन्नियतत्वादित्यर्थः। नियममेवोपपादयति—उभयेति। संयुक्तसंयोगभूयस्त्वस्याविशेषादि-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

न्नमिति। तथा च विप्रतिपन्नं प्रति प्रत्यक्षत्वमन्यथाशङ्काकलङ्कितत्वेनासाधकमित्यनुमानमुच्यत इति भावः। अशक्यमिति। प्रत्यक्षेणेति शेषः। प्रत्यक्षेति। कालिके तु प्रत्यक्षमेव मानम्। अतीन्द्रियेण (र?) विकर्मणा तदनुपपत्तेरिति भावः। उभयेतीति। ययोरेव यदन्तरालं तदन्यतरापेक्षया अन्यतरावधिकं यदेकत्रापरत्र द्वयं तदेव मध्यत्वमित्यर्थः। ननु पूर्वप्रक्रान्तोपपाद्याभावाद्भवति हीत्यत्रेतिशब्दो व्यर्थ-

मेव मध्यता। भवति हि इदमनयोरन्तरालमित्यत्रैकैकावध्यपेक्षयाऽवध्यन्तरे संयुक्तसंयोगभूयस्त्वबुद्धौ सत्यामन्यत्र संयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वमतिः। मैवम्। आर्जवावस्थितेरप्युपयोगात्। भवति हि चतुर्योजनान्तरिता मत्तो वाराणसी, द्वियोजनान्तरितं च श्रुघ्नपुरमित्यनुसन्धाय वाराणसी परा अपरं च श्रुघ्नपुरमिति व्यवहारः। स यदि संयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वभूयस्त्वावच्छेदकज्ञाननिबन्धनस्तदा प्रमातर्यपि परापरव्यवहारप्रसङ्गः। ततोऽतिरिक्तपरत्वापरत्वनिबन्धनः। परत्वापरत्वयोरुत्पादनियमः कुत इति चेत्, जनकशक्तिवैचित्र्यात्। यथा भेर्याकाशसंयोगस्योभया(१)-

---

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

त्वव्यवहारो दृश्यते तद्यदि विभिन्नदेशयोः संयुक्तसंयोगभूयस्त्वाल्पीयस्त्वनिबन्धनः परत्वापरत्वव्यवहारः स्यात्तदाऽपरत्वाश्रयाभिमते मध्यताव्यवहारोऽपि स्यादित्यर्थः। एतदेव हि स्फुटयितुं शब्दवन्तमेव किरणावलीग्रन्थं लिखति—भवति हीति। प्रमा * तः परत्वाश्रयाच्च संयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वमपरत्वाश्रय एव तत्रैव च मध्यताव्यवहार इत्यर्थः। विभिन्नदेशयोः परत्वापरत्वे नोत्पद्येते तत्रार्जवावस्थानाभावादित्याह—आर्जवेति। परत्वापरत्वोत्पत्तिक्रममभिधाय परापादितामन्यथासिद्धिं निरस्यति—स यदीति। तयोरुत्पत्तावपि कथं नायं प्रसङ्ग इत्याह—परत्वापरत्वयोरिति। समाधत्ते—जनकेति। तत्रैव दृष्टान्तमाह—यथेति। प्रमाभावप्रसङ्गेन किरणावलीकृता यत् समाहतं तन्नेत्याह—

न्यायलीलावतीप्रकाशः

त्यर्थः। आर्जवेति। एकदिगवस्थितेरित्यर्थः। त्वयापि परत्वापरत्वोत्पत्तौ तथैवान्व(न्व?)यव्यतिरेकाभ्यां तन्नियामकत्वोपगमादिति भावः। भवति हीति। यथाश्रुतो हि शब्दवानेव ग्रन्थो लिखितः। प्रमातर्यपीति। संयोगसंयुक्तभूयस्त्वाल्पीयस्त्वस्याविशेषादित्यर्थः। जनकेति। अयं

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

इत्यत आह—यथाश्रुत इति। किरणावल्यां पूर्वप्रक्रान्तसत्त्वात् हिशब्दो

---

(१) ०याश्रयत्वेऽपि न०। ०याश्रितत्वेऽपि न०।

श्रयत्वे नभसि शब्दजनननियम(१) इति किरणावलीकारः। तन्न, यत्संयुक्तसंयोगबहुत्वविशेषावच्छिन्नसंयोगाधिकरणत्वेन प्रतिसन्धीयते तत्र परव्यवहारो न तु प्रमातरि तस्यावधित्वेन प्रतीतेः। यदा तु प्रमातैव तदधिकरणत्वेन प्रतीयते(२) तदा भवत्येव प्रमातरि परव्यवहारो वाराणसीतः परोऽहमिति। संयोगस्वभावत्वे परत्वस्य संयोगिनिरूप्यत्वं स्यात्, न त्ववधिनिरूप्यत्वमिति चेन्न, संयोगभूयस्त्वाल्पीयस्त्वयोः परापरव्यवहारविषयत्वेनैव तदुपपत्तेः।

न्यायलीलावतीकण्ठाभरणम्

तन्नेति। अत्रावधित्वेनाप्रतीयमानत्वे सति संयुक्तसंयोगाधिकरणत्वेन प्रतीयमानत्वं परत्वापरत्वधीनिबन्धनमतो न प्रमातरि प्रसङ्ग इत्यर्थः। तत्रैव व्यवहारं दर्शयति—यदा त्विति। तदुपपत्तेरिति। अवधिनि-

न्यायलीलावतीप्रकाशः

अभ्युपगमवादः। वस्तुत आत्मनो विभुत्वात्तत्र परादिव्यवहाराभावात्। मूर्त्तत्वस्यैतत्समवायिकारणतावच्छेदकत्वात्। किञ्चित्संयुक्तसंयोगभूयस्त्वाधिकरणत्वेन प्रतीयते किञ्चित्तदवधित्वेन। तत्राद्ये परापरव्यवहारो नित्यः, मत्तः परा वाराणसीत्यत्रावधित्वेन प्रमातुः प्रतीतेर्न तत्र व्यवहारः स्यादित्याह—यत्संयुक्तेति। यदा त्विति। न त्ववधित्वेनेति शेषः। प्रमातरीति। शरीर इत्यर्थः। न त्वात्मनि तस्य विभुत्वादित्युक्तम्। ननु परत्वादेः सावधित्वेन प्रतीतेर्न संयोगेन तदन्यथासिद्धिः। संयोगस्य सावधित्वाभावात्। इदमनेन संयुक्तमिति प्रतिपत्तिवत्, न त्वस्मादिदं संयुक्तमित्याह—संयोगस्वभावत्व इति। संयोग-

न्यायलीलावतीप्रकाशविवृतिः

त्वक्त एव अनेन च किरणावलीलिखनानुरोधेनैव लिखित इति भावः।

ननु जनकशक्तिवैचित्र्यं जनकस्वभाववैचित्र्यं तच्च नात्र नियामकम्, सत्यात्मनो योग्यत्वे परत्वाद्युत्पत्तेरावश्यकत्वान्नित्यस्येत्यादिन्यायादित्यरुचेराह—वस्तुत इति। किञ्चिदिति। भूयःसंयुक्तसंयोगा-

(१) ०जननशक्तिरिति कि०। (२) ०तिसन्धीयते०।

काशीसंस्कृतसीरीज्-ग्रन्थमाला ।

इयं काशी-संस्कृतग्रन्थमाला विभागशः प्रकाशिता भवति । एतस्यां प्राचीनाः नवीनाश्च दुर्लभाः सुलभाश्च अत्युपयुक्ताः संस्कृतग्रन्थाः काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालीयैः पण्डितैरन्यैरपि विद्वद्भिः संशोधिताः क्रमेण संमुद्रिता भवन्ति । अस्यां प्रकाश्यमाणानां ग्रन्थानां मूल्यं सूचीपत्रे प्रकाशितं वर्तते ।

---

१ नलपाकः । नलविरचितः । संपूर्णः (पाकशास्त्रम् १) रु० १—८

२ संक्षेपशारीरकम् । रामतीर्थस्वामिकृतान्वयार्थबोधिनीटीकासहितम् (वेदान्तं १) रु० ८—०

३ वैशेषिकदर्शनम् । पं० श्रीढुण्ढिराजशास्त्रिकृतविवरणोपेताभ्यां प्रशस्तपादभाष्योपस्काराभ्यांसमन्वितम् (वैशेषिकं १) रु० २—०

४ श्रीसूक्तम् । विद्यारण्यपृथ्वीधरश्रीकण्ठाचार्यकृतभाष्यत्रयेण टिप्पण्या च समलङ्कृतम् । (वैदिकं १) रु० ०—६

५ लघुशब्देन्दुशेखरः (भैरवी) चन्द्रकलाटीकासहितः—प्रथम भाग अव्ययीभावान्तः । (व्याकरणं १) रु० ५—०

५ लघुशब्देन्दुशेखरः (भैरवी) चन्द्रकलाटीकासहितः तत्पुरुषादि-समाप्तिपर्यन्तः । द्वितीय भाग । (व्याकरणं १) रु० ८—०

६ कारिकावली मुक्ता० दिन० राम० शब्दखण्डसहिता तथा "गुण निरूपणदिनकरीय" महामहोपाध्याय पं० श्रीलक्ष्मणशास्त्रि-कृतव्याख्यासहिता । (न्यायं १) रु० ६—०

७ पञ्चीकरणम् । वार्तिकाभरणालङ्कृतवार्तिकटीकया-तत्त्वचन्द्रि-कासमवेतविवरणेन च समन्वितम् । (वेदान्तं २) रु० ०—८

८ अलङ्कारप्रदीपः । श्रीविश्वेश्वरपाण्डेयनिर्मितः । (काव्यं १) रु० ०—८

९ अनङ्गरङ्गः । महाकविकल्याणमल्लविरचितः । (कामशास्त्रं १) रु० ०—१२

१० जातकपारिजातः । श्रीवैद्यनाथशर्मणा विरचितः । (ज्यो० १) रु० २—०

११ पारस्करगृह्यसूत्रम् । कात्यायनसूत्रीयश्राद्ध-शौच-स्नान-भोजन-कल्पसहितम् । (कर्मकाण्डम् १) रु० ०—८

१२ पुरुषसूक्तम् । सायणभाष्य-महीधरभाष्य-मंगलभाष्य-नि म्बार्कमतभाष्यचतुष्टयसहितम् । (वैदिकं २) रु० १—४

१३ श्रीमत्सनत्सुजातीयम्—श्रीमच्छङ्करभगवत्पादविरचितभाष्येण नीलकण्ठीव्याख्यया च संवलितम् । (वेदान्तं ३) रु० १—४

१४ कुमारसंभवं महाकाव्यम् । महाकवि श्रीकालिदासवि० । सञ्जीवनी शिशुहितैषिणी-टीकाद्वयोपेतम् सम्पूर्णम् । (काव्य २) रु० १—८

१५ श्रुतबोधश्छन्दोग्रन्थः । आनन्दवर्द्धिनीतात्पर्यप्रकाशाख्यसंस्कृत-भाषाटीकासहितः । (छंदः १) रु० ०—८

१६ कारिकावलि । मुक्तावली-न्यायचन्द्रिकाटीकाद्वयसहिता सटिप्पणा । (न्याय २) रु० १—०

१७ पारस्करगृह्यसूत्रम् । काण्डत्रयं हरिहर गदाधर० तृतीयकाण्डे हरिहर-जयराम-प्रणीतभाष्येण समलङ्कृतम् । हरिहरभाष्यसहितस्नानत्रिकण्डिकासूत्र—गदाधरभाष्यसहितश्राद्धनवकण्डिकासूत्रैः यमलजननशान्ति-पृष्टोदिवि-शौच भोजन—कामदेवकृतभाष्यसहितोत्सर्गपरिशिष्टसूत्रैः परिष्कृतं-टिप्पण्यादिभिः सहितं च । (कर्मकाण्ड २) रु० ३—०

१८ संक्षेपशारीरकम् । मधुसूदनीटोकासहितम् संपूर्ण (वेदान्त ४) रु० ८—०

१९ लघुचन्द्रिका-अर्थात् अभिनवा परिभाषेन्दुशेखर शाख्याकृतिनिर्मितिः । (व्याकरणं १) रु० ०—८

२० कातीयेष्टिदीपकः । (दर्शपौर्णमासपद्धतिः) महामहोपाध्याय पं० श्रीनित्यानन्दपन्तपर्वतीयविरचितः । (कर्मकाण्ड) रु० १—०

२१ सप्तपाठि श्रीशिवमहिम्नस्तोत्रम् । श्रीगन्धर्वराज पुष्पदन्ताचार्यविरचितम् । हरिहरपक्षीय-मधुसूदनीटीकया (संस्कृतटीका-संस्कृतपद्यानुवाद-भाषाटीका-भाषापद्यानुवाद-भाषा विस्व) पञ्चमुखीनाम्न्या टीकया-शक्तिमहिम्नस्तोत्रेण च समन्वितम् । (स्तोत्रवि० १) रु० १—०

२२ बौद्धाऽऽचार्यश्रीधर्मकीर्तिप्रणीतः सटीकन्यायबिन्दुः । भाषाटीकासहितः । (बौद्धन्याय वि० १) रु० १—८

२३ सपरिष्कृत-दर्पणसहितवैयाकरणभूषणसारः । (व्याकरण ३) रु० ४—०

२४ न्यायवार्त्तिकतात्पर्यटीका । श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिता । सम्पूर्ण (न्यायविभाग ३) रु० ६—०

२५ मीमांसान्यायप्रकाशः । (आपदेवीयः) श्रीचिन्नस्वामिशास्त्रिकृतया सारविवेचिन्या व्याख्यया सहितः । (मीमांसा १) रु० २—०

२६ पौरोहित्यकर्मसारः । (टिप्पणीसमलंकृतः) प्रथमो भागः श्रीरमाकान्तशर्मणा संगृहीतः । (कर्मकाण्डवि० ३) रु० ०—४

२७ लघुशब्देन्दुशेखरः । म० म० श्रीनागेशभट्टविरचितः अव्ययी-
भावान्तो भागः, म०म० पण्डित श्रीनित्यानन्दपन्त-पर्वतीय-
कृतशेखरदीपकाख्येन टिप्पणेन समुज्ज्वलितः। (व्या०४)रु० ४—८

२८ रघुवंशमहाकाव्यम् । श्रीकालिदासविरचितम् पञ्चसर्गात्मकम् ।
म० म० श्रीमल्लिनाथसूरिकृतसञ्जीविनीटीकया पं० श्रीकनक-
लाल ठक्कुरकृताऽर्थप्रकाशिकाटीकया च समलङ्कृतम् ।
(काव्य३) रु० ०–१२

२९ कामसूत्रम् । श्रीवात्स्यायनमुनिप्रणीतं बहुयत्नरासादितया पूर्णया
जयमङ्गलरचितया टीकया समेतम् । बहुखण्डितपाठान् परिपू-
र्य,सूत्राङ्कांश्च संयोज्य, परिष्कृत्य संशोधितम्। (काम०२) रु० ५— ०

३० न्यायकुसुमाञ्जलिः । न्यायाचार्यपदाङ्कितश्रीमदुदयनाचार्यविरचि-
तः। म० म० रुचिदत्तकृतमकरन्दोद्भासित म० म० वर्द्धमा-
नोपाध्यायप्रणीतप्रकाशसहितः । (न्याय ४) रु० ६—०

३१ परिभाषेन्दुशेखरः । म० म० श्रीनागेशभट्टरचितः । म० म० भैरव-
मिश्रविरचितया भैरवीत्यपराख्यया परिभाषाविवृत्या—तत्त्व-
प्रकाशिकया टीकया च सहितः । (व्याकरण ५) यन्त्रस्थ

३२ अर्थसंग्रहः। पूर्वमीमांसासारसंग्रहरूपः। श्रीलौगाक्षिभास्करविरचि-
तः। श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीरामेश्वरशिवयोगिभिक्षु-
विरचितमीमांसार्थकौमुद्याख्यव्याख्यासहितः।(मीमां०२)रु०१—०

३३ न्यायवार्त्तिकम् । न्यायदर्शनवात्स्यायनभाष्योपबृंहणम् । परमर्षि
भारद्वाजोद्योतकरविरचितम् । महर्षि-गोतमादिचरितसमुज्ज्व-
लितबृहत्भूमिकासहितम् । (न्याय चि० ५) रु० ६—०

३४ शुक्लयजुर्वेदसंहिता । वाजसनेयिमाध्यन्दिनशाखीया । श्रीमदुव्व-
टाचार्यविरचितमन्त्रभाष्येण श्रीमन्महीधराचार्यविरचितवेद-
दीपेन च सहिता । (भाग १–२–३–४)(वैदिक ३) रु० ८—०

३५ शुक्लयजुर्वेदकाण्वसंहिता । श्रीसायणाचार्यविरचितभाष्यसहिता ।
१ अध्यायादारभ्य २० अध्यायपर्यन्ता । (वैदिक ४) रु० ६—०

३६ सिद्धान्तलेशसंग्रहः । श्रीमदप्पयदीक्षितविरचितः । श्रीमत्परमहंस-
परिव्राजकाचार्यकृष्णानन्दतीर्थविरचितया कृष्णालङ्काराख्य-
या व्याख्यया समलंकृतः । (वेदान्त ४) रु० ६—०

३७ काशिका । श्रीपाणिनिमुनिविरचितव्याकरणसूत्राणां वृत्तिः वि-
द्वद्वर-वामन-जयादित्यविनिर्मिता । (व्याकरण ६) रु० ६—०

३८ प्राकृतप्रकाशः । भामहकृतः । श्रीमद्वररुचिप्रणीतप्राकृतसूत्रसाहितः । टिप्पण्या च संयोजितः । (व्याकरणं ७) रु० १—६

३९ जीवन्मुक्तिविवेकः । श्रीमद्विद्यारण्यस्वामिविरचितः । भाषानुवादसमेतः । (वेदान्तं ६) रु० २—०

४० श्रीनारदीयसंहिता । ब्रह्मणोपदिष्टो नारदमहामुनिप्रोक्तो ज्यौतिषग्रन्थः । (ज्योतिषं २) रु० ०—६

४१ मेदिनीकोशः । मेदिनीकारविरचितः । (कोशं १) रु० १—८

४२ मीमांसादर्शनम् । श्रीशबरस्वामिविरचितभाष्यसहितम् सपूर्णम् । (भाग१—२) (मीमांसा ३) रु० १०—०

४३ न्यायदर्शनम् । श्रीगोतममुनीप्रणीतम् । श्रीवात्स्यायनमुनीप्रणीतभाष्यसहितम् । श्रीविश्वनाथन्यायपञ्चाननभट्टाचार्यविरचितन्यायसूत्रवृत्त्यनुगतम् । टिप्पण्यादिसहितम् (न्यायं ६) रु० ३—०

४४ दानमयूखः । विद्वद्वरश्रीनीलकण्ठभट्टविरचितः । (धर्मशास्त्रं १) रु० १—८

४५ कालमाधवः । विद्वद्वरश्रीमाधवाचार्यविरचितः । (धर्मशास्त्रं २) रु० १—८

४६ भास्वती । श्रीमच्छतानन्दविरचिता । श्रीमातृप्रसाद (दैवज्ञभूषण) पाण्डेयेन कृताभ्यां छात्रबोधिनीनाम संस्कृतसोदाहरण भाषाटीकाभ्यां सहिता । (ज्योतिषं ३) रु० २—०

४७ फक्किकाप्रकाशः । उपाध्यायोपाह्ववैयाकरणकेसरीबिरुदाङ्कितमैथिलेन्द्रदत्तशर्मविरचितः । पं० सीतारामशर्मकृतटिप्पण्या विभूषितः । (व्याकरणं ८) रु० १—४

४८ मिताक्षरा । श्रीगौडपादाचार्यकृतमाण्डूक्यकारिकाव्याख्या—श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्वयम्प्रकाशानन्दसरस्वतीस्वामिकृता । शंकरानन्दकृतमाण्डूक्योपनिषद्दीपिका च । (वेदा० ७) रु० १—४

४९ काव्यप्रकाशः । श्रीमम्मटाचार्यविरचितः । पं० श्रीहरिशङ्करशर्मणा मैथिलेन संगृहीतया नागेश्वरीटीकयाऽलङ्कृतः । (काव्य० ४) रु० ४—०

५० अधिकरणकौमुदी । श्रीदेवनाथठक्कुरकृता । (मीमां० ४) रु० १—०

५१ रघुवंशमहाकाव्यम् । श्रीकालिदासविरचितम् म.म. श्रीमल्लिनाथकृतसञ्जीविनीटीकयोपेतम् पं० श्रीकनकलालठक्कुरेण कृता भावबोधिनी टिप्पण्या समलङ्कृतः संपूर्णम् । (काव्य ४) रु० १—४

५२ काशबोधः । साजनीकृत टीकोपेतः । दत्तात्रेय सम्प्रदायाऽनुगतः । रु० —८

५३ रसचन्द्रिका । श्रीविश्वेश्वरपाण्डेय निर्मिता । (काव्य० ६) रु० १—०

५४ अलङ्कारमुक्तावली । श्रीविश्वेश्वर पाण्डेयनिर्मिता । (काव्य० ७) रु० ०—१२

५५ वृत्तरत्नाकरः-भट्टकेदारप्रणीतः। नारायणभट्टीयव्याख्यासहितः। सम्पादकनिर्मितविषमस्थलटिप्पणोपेतः। श्रुतबोधच्छन्दोमञ्जरीसुवृत्ततिलकैश्च समेतः। (छंद वि० १) १—८

५६ अलङ्कारशेखरः। केशवमिश्रकृतः। साहित्योपाध्याय श्रीअनन्तरामशास्त्रिणा भूमिकादिभिः संभूष्य संशोधितः। (अलं०वि०१) रु० १-४

५७ शक्तिवादः। श्रीगदाधरभट्टाचार्यप्रणीतः। टीकात्रयोपेतः। कृष्णभट्टकृतया मञ्जूषया माधवभट्टाचार्यनिर्मितया विवृत्या श्रीमन्माध्वसंप्रदायाचार्य्यदार्शनिकसार्वभौमसाहित्यदर्शनाद्याचार्यतर्करत्नन्यायरत्न गोस्वामिदामोदरशास्त्रिरचितया विनोदिन्या च समेतः। (न्या० वि० ७) रु० २-०

५८ प्रौढमनोरमा। म. म. श्रीभट्टोजीदीक्षितविरचिता तत्पौत्र म. म. श्रीहरिदीक्षितविरचितलघुशब्दरत्नाख्यव्याख्यया समेता। म. म. पण्डितश्रीभैरवमिश्रविरचितशब्दरत्नव्याख्यया युक्ता। श्रीयुतभाण्डारीत्युपाह्वमाधवशास्त्रिविरचित प्रभानामकटिप्पण्या समलङ्कृता। श्रीयुतजगन्नाथशास्त्रिविरचितयाव्ययीभावस्य शब्दरत्नप्रदीपकनामकटीप्पण्याऽलङ्कृता (अव्ययीभावान्तः प्रथमो भागः) (व्याकरण वि० ९) रु० ५—०

५९ आपस्तम्बगृह्यसूत्रम्। श्रीहरदत्तप्रणीतयाऽनाकुलाख्यया व्याख्यया, श्रीसुदर्शनाचार्यप्रणीतया तात्पर्यदर्शनाख्यया व्याख्यया च समलङ्कृतम्, पृथक् सूत्रपाठेन, पाठभेदेन, मीमांसापदार्थविवरणेन च संयोजितम्। (कर्म० वि० ५) रु० ४—०

६० नाट्यशास्त्रम्। भरतमुनिप्रणीतम् (सम्पूर्णम्) साहित्योपाध्याय एम.ए. इत्यादिपदवीभाजा पण्डित बटुकनाथ शर्म्मणा तथा साहित्यशास्त्रि एम.ए. पदवीभृता पण्डित बलदेवोपाध्यायेन च सम्पादितम्। (नाट्यशास्त्र वि० १) रु० ५-०

६१ काव्यालङ्कारः। श्रीभामहाचार्येण विनिर्मितः। काशीविश्वविद्यालयाध्यापकाभ्यां पण्डित बटुकनाथ शर्मा एम० ए० साहित्योपाध्यायः तथा पण्डित बलदेव उपाध्याय एम० ए० साहित्यशास्त्री इत्येताभ्यां भुमिकादिभिः समलङ्कृत्य सम्पादितः, काशी विश्वविद्यालयोपकुलपतिपदं विभुषयद्भिः श्रीमदाचार्यप्रवरैः आनन्दशङ्कर ध्रुव महोदयैः लिखितेन प्राक्कथनेन सनाथीकृतः। (अलङ्कार वि० २) रु० १—८

६२ ब्रह्मवादः। गोस्वामि श्रीहरिरायजी महाराज विरचितः। श्रीगोपालकृष्णभट्ट विरचित विवरणाख्यव्याख्यासमलङ्कृतः। तथा गोस्वामी श्रीव्रजनाथविरचितो ब्रह्मवादः। तथा शुद्धाद्वैतपरिष्कारः श्रीमद्रामकृष्णभट्ट विरचितः। श्रीरघुनाथशास्त्रि विरचित शुद्धाद्वैतपरिष्कारतात्पर्यम्। श्रीहरिशङ्कर शास्त्रि-वेदान्तविशारदेन विस्तृत भूमिकया विविधपरिशिष्टैर्भाषानुवादेन टिप्पण्यादिना च समलङ्कृतः।
(शुद्धाद्वैतसम्प्रदाय वि० १) रु० १—०

६३ प्रेमरसायनम्। श्रीविश्वनाथपण्डितरचितम् (का०वि०८) रु० १—०

६४ व्याप्तिपञ्चकरहस्यम् सिंहव्याघ्रलक्षणरहस्यं च। श्रीमथुरानाथतर्कवागीशकृतम्। न्यायाचार्य पं० शिवदत्तमिश्र विरचित गंगानिर्झरिणीव्याख्यया टिप्पण्यादि विभूषितं च।
(न्या० वि० ८) रु० ०—१२

६५ सिद्धान्तबिन्दुः। श्रीमधुसूदनसरस्वती विरचितः। श्रीभगवान् शङ्कराचार्य विरचित दशश्लोकव्याख्यारूप. श्रीगौड ब्रह्मानन्दविरचित न्यायरत्नावली-नारायणतीर्थ विरचित लघुव्याख्या टिप्पणीसहितः। (वेदान्त वि० ८) रु० ५—०

६६ अन्त्यकर्मदीपकः आशौचकालनिर्णयसहितः। प्रेतकर्मब्रह्मीभूतयतिकर्मनिरूपणात्मकः। महामहोपाध्याय पं० श्री नित्यानन्दपन्तपर्वतीय विरचितः। (कर्मकाण्ड वि० ६) रु० १—८

६७ सांख्यदर्शनम्। श्रीमद्विज्ञानभिक्षुकृत सांख्यप्रवचनभाष्यसमलङ्कृतम्। (सांख्य वि० १) रु० २—०

६८ अनेकार्थसङ्ग्रहो नाम कोशः। आचार्यश्रीहेमचन्द्रेण विरचितः।
(कोश वि० २) रु० २—०

६९ शिशुपालवधम्। श्रीमन्माघकविनिर्मितं श्रीवल्लभदेवकृतया सन्देहविषौषधिव्याख्यया महामहोपाध्याय श्रीमल्लिनाथकृतया सर्वङ्कषाव्याख्यया समेतम्। (सम्पूर्णम्) रु० ३—८

६९ ,, ,, (संपूर्णम्) रफ मोटा कागज रु० २—८

७० व्याप्तिपञ्चकम् सिंहव्याघ्रलक्षणं च। श्रीजगदीशतर्कालङ्कारकृतम्। न्यायाचार्य पं० शिवदत्तमिश्र विरचित गंगानिर्झरिणीव्याख्यया टिप्पण्यादि विभूषितं च। (न्याय वि० ९) रु० ०—८

जयकृष्णदास—हरिदासगुप्तः,
चौखम्बा संस्कृत सीरीज आफिस, विद्याविलास प्रेस,
गोपालमन्दिर के उत्तर फाटक बनारस सिटी।